

Дидие ван Коелер

Среща под
знака
на X

ДИДИЕ ВАН КОЕЛЕР СРЕЩА ПОД ЗНАКА НА X

Превод: Георги Ангелов

chitanka.info

Деня, когато срещнах Талия, се любихме пред четиридесет души. После отидохме да изпием по чаша. И се запознахме.

Беше родена в Украйна от майка механизаторка и неизвестен баща, а на дванадесет години се подлага на диета и научава френски. Всеки април от Париж пристигал ловец на крака, за да наблюдава развитието ѝ. Казвал: „Следващата година ще трябва да пораснеш с три сантиметра и да отслабнеш с два килограма.“ На предварителна селекция в Киев няколко десетки са се явили; само една от тях щяла да бъде избрана. За пет години Талия постига заветната граница от метър и седемдесет и шест и мечтата ѝ се осъществява благодарение на анорексията: виза, самолетен билет и изключителен договор с най-престижната парижка агенция за манекени, която фалира след пристигането ѝ. Оказва се без нищо и не го казва на никого. За да продължи да изпраща записи на майка си, започва да се тъпче със сладкиши и се преквалифицира в порното.

— А ти? — пита, прегъвайки сламката на своята кула.

Правя се на разсеян. Преди девет месеца струвах три милиона евро. Днес нищо не струвам, но не съм виновен за това.

— Идвам от Кейп.

— Лицето ѝ светва.

— От Кап-Фера^[1]?

— Просто Кейп. Южна Африка.

Взема си шепа фъстъци. Очевидно не ме разпознава. Нормално. Кой днес си спомня за Рой Диркенс? Преди девет месеца за мен имаше три колони в „Екип“: оттогава не съществувам.

— С какво се занимаваш?

— Футбол.

Казва „аха“ с неутрален тон, като отхвърля кичур коса назад. Не знам дали ѝ е безразлично или се прави на заинтересована. Свеждам глава, обзет от съмнения. Хората наоколо, като виждат ефектната блондинка с евтино облекчения нисък къдравелко, сигурно си мислят, че я свалям и то неуспешно. Трудно могат да си представят, че в продължение на три часа стигахме седмото небе всеки път, когато чувахме „Камера!“.

Гледа разминаващите се по булеварда коли, после продължава по — любезно:

— Какъв играеш?

— Резерва.

Изчаквам четири секунди от обикновено самоуважение, преди да уточня в изблик на откровеност:

— Но всъщност никого не замествам.

Изяжда последния фъстък, като проследява с очи чифт бледолилави маратонки с високи подметки, които се изкачват по булеварда. На деветнадесет години е, като мен, но изглежда на десет повече, щом заговори. Не е толкова от опита, колкото от енергичността. От залога. За нея нищо няма значение, освен бъдещето. Аз оставих зад себе си всичко, което обичам и съм пленник на настояще, което не ме желае. Пита:

— И какво правиш, за да живееш?

— Нищо.

Приема го с кратко изсумтяване през свити устни, коментира избора ми, повдигайки вежди, изпразва чашата си и схрусква бучките лед. Подобие то на нашите ситуации ми стяга гърлото. Аз съм вносен продукт като нея. Но разликата между нас е, че аз нищо не съм искал: някакъв парижки вербовчик ме купи наслука като южноафриканец, за да продаде по-скъпо телевизионните права за излъчване в Южна Африка. Сега, когато вече правата са продадени, няма нужда да ме карат да играя. Трябва да отбележа, че в отбора сме петнадесет център-нападатели. По един за всяка страна, с която трябваше да се договарят телевизионни права. Ако ме селектират, след три месеца клубът ще ме отстъпи на моята страна, за да играя за Африканската купа: финансовият директор се надява, че като вкарам голове у дома цената ми ще се вдигне и ще успее да ме продаде с печалба на Манчестър Юнайтед, които от заминаването на Куинтън Форчън нямат южноафриканец. Но с приказките за мен едва ли ще ме селектират.

— Защо си дошъл във Франция? — пита, докато яде резенчето лимон. — Черните ли те изгониха?

Вдигам рамене. Бях на седем години, когато Нелсън Мандела излезе от затвора, горе-долу по времето, когато отмениха СССР. Да ме взема за дете на апартейда е точно толкова заядливо, колкото аз да я възприемам като витрина на комунизма.

— Шегувам се — уточнява с истински проблясък на интерес към внезапното ми раздражение. — Дошъл си да търсиш работа, но не си намерил.

Спускам клепачи. Може и така да се каже. Играх веднъж срещу ФК Нант: на едната трибуна се появиха расистки лозунги, изкараха ме на десетата минута поради мерки за сигурност и оттогава съм зад страничната линия.

— Значи можем да станем приятели — казва тя. Гледам я смръщено как се протяга назад, докато фантастичните ѝ гърди, от които ми остана горчив вкус на фон дьо тен, щръкват към небето.

— От къде на къде? — питам.

Тя продължава на английски:

— Ако живееше в Кап-Фера при родители мангизлии, щях да те свалям до дупка, щяхме да се оженим до два месеца и щях да си мисля само как да се разведем, за да си заживея на спокойствие с месечната издръжка. Нямам време за губене: не мога да съм приятелка с някой богаташ.

— Значи съм съвсем подходящ?

Отговорих със същия тон и на английски, като че ли спонтанно в нашата приемна страна се пазехме от прекалена откровеност, използвайки чужд език. Смешно е да използвам думата откровеност, при положение че току-що я излъгах. Но е искрено: много ми хареса да се любим и страшно ми се иска да станем приятели. Няма да провалям всичко, като ѝ разкрия, че днес, макар и да съм роден в гадно предградие на Кейптаун, най-общо казано, без да знам къде отива заплатата ми, съм нейния мечтан милионер. За нея чаровният принц е месечна издръжка: нямам намерение да я загубя. Макар и засега между нас да има само три часа чукане и усещането, след като се облякохме, че винаги сме се познавали. Като двама войници неприятели, на които им остават единствено общите точки, когато армиите им са сключили мир.

— И как попадна на моите снимки?

Връщам се на земята в леденото синьо на очите ѝ. Невероятният поглед, от който всичко забравих, когато преди малко потънах в него: хората наоколо, горещината, миризмите, прекъсванията за грим, маратонската ерекция. Когато усещах, че омеквам, или се страхувах, че ще свърша преждевременно, трябваше само да се съсредоточа върху жълтите петънца, които блестяха в синия ирис, за да си възвърна контрола: точиците се уголемяваха, движеха се, образувайки образи,

които намествах с мощни тласъци, докато си разменяхме с убедителен глас натъпчи-ме-подмокрях-се от сценария.

Повтаря въпроса си. Понечвам да ѝ отговоря, но телефонът ѝ иззвънява. Поглежда изписания на екрана номер, става, казва ми да я извиня и се отдалечава по тротоара, за да отговори на повикването.

Тръпката от ликуването, докато гледам издължения ѝ небесносив силует, почти веднага ми оставя усещане за студ и празнота в стомаха. Все едно, че разстоянието, което изведнъж зейва между нас, ми изтръгва някаква превръзка. Нервира се, с гръб към мен размахва ръце, бутайки минувачите. В момента, когато се обръща с телефон до ухото, за дами каже с гримаса на досада да проявя търпение, помислям си, че може би тя е жената на живота ми. Но какво означава това? Тя е жена на всички, а аз се срамувам от живота си.

Сутринта започна както обикновено. Събуждане, двадесет минути гимнастика ей така и кафе сандвич в бара на „Гранд-Арме“. Бях в черно горнище, със съответните мисли, неизбръснат, станал за нищо и цял ден пред мен. Нямаше тренировка, защото няхаме треньор: това бе третият, когото подлагаха на изпитание. Впрочем, това не променяше нищо за мен. Единственото ми задължение за тази седмица бе да се явя в Съдебната палата петък сутринта. Зоргенсен, нашият вратар, закупен за пет милиона от Ювентус Торино, казва, че като имаме предвид часовете, прекарани в разпити относно финансите на клуба, накрая просто ще ни изпратят съдия-следовател вместо треньор.

Откакто съм на тъч линията бях свикнал да ходя в мръсно бежовото кафене, което миришеше на парцал и мъртво време. Още на третата сутрин намерих мястото си на бара, пети откъм кафе машината, Жан-Батист отдясно и Бруно отляво; двамата никога не си бяха проговаряли и се запознаха, откогато седнах между тях. Жан-Батист вече беше на бяло сухо, а Бруно на пресен портокал — „заради витамините“, казваше на майтап, от което ми се свиваше сърцето. Седяхме намусени в профил, мълчаливи от дискретност и подражателство, единия крак на медния прът, свита между раменете глава и кос поглед към бутилките, както всяка сутрин, когато нямаше нищо ново.

Бруно беше безработен, Жан-Батист на повикване, а на мен ми плащаха, за да не правя нищо. Не им бях казал за моето положение от уважение към тяхното, а и за да не се чувствам толкова сам. Поддържах илюзията, че мнозина са в моето състояние. Не ми задаваха въпроси: тяхното минало им бе достатъчно. Жан-Батист бе учител по литература, а Бруно пожарникар. Единият бе в депресия под медицинско наблюдение, другият бе освободен по дисциплинарни причини. Повече не знаех. Около нас вестниците се разгъваха и сгъваха, ръце отбелязваха предложения за работа или квадратчета в колонките за Лото. Ние не отбелязвахме нищо: консумирахме безмълвно или обсъждахме времето — това остава на онези, които вече нищо не очакват от другите и не вярват в себе си.

Този половин час на бара, лакът до лакът между двамата несретници, които висяха на нищо над бездната, ми възвръщаше, за едно кафе със сметана и сандвич, онова, което бях загубил от идването ми във Франция: моето достойнство. Тази надута претенциозна дума, която не смеех да кажа на никого. После се връщах към живота си, едва сгрят от примиреното отчаяние на моите другари по тъч линия. На света имаше и по-зле от мен, което не променяше нещата и нищо не можех да направя за тях, освен да мълча и да отеквам. От време на време оставях банкноти в тоалетната, но може би ги намираха други. Една сутрин Жан-Батист дойде и попита дали това не е на някого. Срамувах се от постъпката си и забих нос в чашата, докато няколко ръце се вдигаха.

Но от началото на месеца Бруно се бе променил. Усещах, че от солидарност се насилва да продължава да се муси с нас. Но нещо ново се бе случило с него, сигурен бях. Вероятно е срещнал някого или е започнал работа и се сдържаше да ни говори за това, с ново състрадание в очите към мизерното ми горнище и неуместното сако на Жан-Батист, който напразно въртеше живота си в изстиналото кафе и гледаше как захарта се разтваря. Изведнъж равновесието на отношенията ни се оказа нарушено, щом двама от трима бяхме различни.

Както всяка сряда, тази сутрин Жан-Батист си тръгна първи. Пожела ни приятен ден, взе празната си чаша и тръгна за своя психиатър, който го слушаше как мълчи в продължение на час, преди да разпише направлението му. Тогава Бруно се наведе към мен и каза:

„Трябва да ходя на бачкане.“ В гласа му имаше нотки, които не подхождаха на думите; не беше просто гордост, че отново работи, бе нещо по-странно, по-предизвикателно. Предложи ми да отида с него, ако нямам какво да правя, за да видя обстановката. Казах ОК. Добави: „Ще ти преобърне мисленето.“

Така се оказах седнал на един куб, в ъгъла на снимачната площадка, вляво от прожектора. Бруно ликуваше при вида на физиономията ми, показваше ми се в един свят, където го познавах, ценяха, където бе необходим. Между две сцени идваше да ми каже с тщеславие: „Можеш ли да повярваш какво правя тук?“ Играеше ролята на пощенски раздавач, който носи огромен колет. Звъни на вратата, чува се „Влезте“, той влиза. Получателката тъкмо е яхнала друг пощенски служител. Казва добър ден и че трябва да се подпише квитанцията. Тя му благодари и му казва да се разполага удобно: една дупка е останала свободна. Той оставя фуражката си, а тя поема „колета“.

В този момент пристига агентката по недвижими имоти с посетители. Ролята играе Талия. Пита клиентите си — момиче с жартиери и тип със сиви коси към двадесет и пет сантиметра — дали проявяват интерес. Те отговарят „да“ и започват да я събличат, насърчавани от пощенското трио и двата отбора се нанизват наопаки от всяка страна на леглото.

Вместо да ми преобърне мисленето, по-скоро се получава обратното. Наистина започнах да се възбудям, но повече от носталгия, отколкото от нещо друго. При пристигането ми във Франция бях имал всички жени, които ме бяха пожелали, а после започнаха да се разреждат с изпадането ми в анонимност. Да седя и да гледам как другите играят — точно това правех професионално по време на мача. Бруно ми смигваше, докато подпечатваше своята препоръчителка. Усмивах му се като горд запаляйко, за да не го наскърбя, но нищо не ми се преобръщаше.

После посетителят получи някакъв проблем и режисьорът каза „Стоп!“. Талия престана да вика удоволствието си и скептично огледа омекващото саламче, което партньорът ѝ измъкваше. Актьорът поиска временно да преустановят снимките; уточни, че не е нищо сериозно. Изчезна в гримьорната си, докато гримьорката оправяше Талия, и се върна след пет минути, в пълна форма, с разширени зеници и с

безупречна върлина, която с подновяването на епизода веднага набъбна. Тогава режисьорът побесня, каза му, че ако е толкова стар, че трябва да се подсигуриява, по-добре да излезе в пенсия. Другият му възрази, че е звезда. Осветителят предупреди, че днес няма да има извънредни часове заради компенсациите. Режисьорът даде ултиматум на актьора, който помоли за тишина, отблъсна притеклите се на помощ ръце, глътна едно хапче и затвори очи. Триото на Бруно продължаваше да се чука на празни обороти, като хвърляше коси погледи в очакване възобновяването на снимките. След три минути звездата се обърна и напусна снимачната площадка със стиснати зъби и увиснал penis.

Тъй като трябваше да свършат снимачния ден, Талия предложи да пробват типа в черно. Трябваше ми известно време да разбера, че става въпрос за мен. Режисьорът ме оглеждаше преценяващо.

— Чукал ли си в любителско? Участвал ли си в група? Имаш ли тест?

Бруно се радваше за мен. Превеждаше ми въпросите и отговаряше вместо мен: да, да, бил съм страшен чукач, правел съм убийствен групов секс, минал съм тест, но не съм го носел, нямало откъде да знам. Талия отбеляза, че със или без тест, тя не приема аматьори без презерватив. Режисьорът отказа: получавали се бликове. Осветителят потвърди, че ще се наложи да промени осветлението. Асистентката отбеляза, че е необходимо да имам застраховка. Режисьорът се разкрещя, че не е възможно да се работи при подобни условия. Дебелак в блейзър слезе от първия етаж като изрева, че продуцира ебане, за да се отпуска, и че ако го занимават с душевни състояния, ще прати всички на майната си.

Докато се караха, Бруно ми прошепна, че всичко ще се уреди: това било обичайния бардак, но иначе били свестни, истинско семейство, и ако решат, че ставам, без проблем ще си докарам три пъти социалните на черно. Въобще не знаех колко прави това, но си придадох възторжен вид. Толкова се радваше, че мога да се възползвам от късмета му. Всички претърпени разочарования, унижения в моя клуб се изпаряваха под добрата усмивка на този безработен с изтичащи права, който не бе намерил за необходимо да се вписва отново в обществото, защото можеше да се възбужда по команда.

— Когато сте готов — каза Талия, която чакаше, излегната на матрака, с цигара между устните.

Всички се извърнаха към нея. Получателката на огромния пакет изкрещя, че във Франция законът забранява да се пуши на работното място. Талия дръпна от фаса си, като я посъветва да се върне в страната си. Бруно се възползва от разсейването, за да свали анцуга ми и да покаже на режисьора моята тояга, като го подсети за часа. Настъпи мълчание. Опитвах се да гледам в празното, докато те преценяваха профила ми. Странно ми бе да съм център на вниманието, и то по този начин. В известен смисъл това бе толкова недостойно, че се почувствах откъснат. Асистентката заключи, че нищо няма да изгубят, ако ме пробват, иначе денят е провален; винаги можеха да ме изрежат, ако не ставах за нищо. Едно бе сигурно — застраховката нямаше да покрие засечката на Максимо: тя важеше само три дни.

Очевидно аргументите натежаха. Режисьорът изрева: „Грим!“ и всички станаха много мили с мен. Скриптьрката ми обясни работата си, даде ми лист с диалога от епизода, Бруно го репетира с мен, актрисите ме разсъблякоха с ласкателни слова, галеха ме, за да поддържат напрежението, докато осветителите преместваха прожекторите. Почти се разплаках, до такава степен бях свикнал да не ме забелязват. После гримьорката прогони момичетата и с мрачна вещина ме нападна с четчиците, а аз се чувствах като пиле, което мажат, преди да го вкарат във фурната. Талия, единствената, която не помръдна, ми се усмихваше със симпатия, когато погледите ни се пресичаха, и ме чакаше в леглото, като цъкаше на някакъв геймбой.

— Имате ли разрешително за пребиваване? — попита ме асистентката.

Разочаровах се, че френският ми не е толкова добър, колкото си мислех. Осем години усилен курсове, за да говоря без акцент езика на баща ми, като си казвах, че така би пожелал да ме опознае. Най-големият провал в живота ми. Той е лозар във Франшхок, близо до Кейп; на етикетите на неговите бутилки от имение-шато-мулина се разказва, че семейството му произхожда от Бордо, но се е преселило през 1694 г., и когато на Винарското изложение му се представих на френски, той нищо не разбра. Прибрах се при мама, тя ме утеши и каза, че вината не е негова, но поне съм научил един език.

— Готов за снимки — обяви гримьорната, измъквайки гребена от космите ми.

— Разрешителното ви за пребиваване — повтори асистентката — в ред ли е?

— Да... Мисля. Има хора, които се занимават с това...

— Казвам го заради вас — прекъсва ме, докато разкъсва опаковката на един презерватив. — Ние сме една от малкото продукции, които даваме договори и фишове за плащане, но ако предпочитате на *бляк, ноу проблем*.

Нахлузи ми Дурекс Конфорт чак до ташаците и ми обясни ролята. Вече бях схванал основното, докато наблюдавах епизода преди малко: идвах на оглед с жена си, разглеждах апартамента със заинтересован вид, представяйки си ремонтните работи, после виждах собственичката на сандвич с двамата пощальони, тутакси събличах момичето от агенцията и ѝ плащах комисионата в натура. Асистентката ме изслуша леко изненадана, поздрави ме, че така добре съм разбрал сюжета, но ми каза, че не е необходимо наистина да изигравам всичко това: ще ме снимат само в крупен план; бях резервният кур.

— Като дължина няма да има връзка — подхвърли скриптьрката.

— Ще го снимам вече ин — успокои я операторът.

— Куул — каза скриптьрката, драскайки по сценария си. — Ще монтираме въвеждащия план на Максимо.

— Това е, всички по места! — изръмжа режисьорът. — А за презерватива ще правим ли покритие?

— Уф, да, и това трябва — уморено въздъхна скриптьрката, преди да отхапе блокче шоколад.

— По места! — извика режисьорът.

Така се озовах в тялото на една непозната, която ме попита как се казвам.

— Рой.

— От какво е умалително?

— От нищо.

Раздвижи се под мен, за да ми придаде максимална твърдост преди снимките. Приятно бе, но не усещах никаква особена възбуда: възбуждах се безсмислено. Може би от свенливост, желание да покажа, че съм непринуден, спокоен, не блъфирам, дзен и надежден. Всъщност точно в такова състояние изпадах навремето, когато излизах на терена. В главата си чувах гласа на Шака Натзулу, стария ми треньор в Салт

Ривър, когато си припомняше мачовете в своята инвалидна количка. Другите го мислеха за слабоумен старец, който си измисля, но мен ме научи на всичко между девет и дванадесетгодишен. Съсредоточаването, мислената представа как да се неутрализират останалите, като се предвижда действието... „Пращаш всички в бъдещето, което ти си определил: вратар, защитници, съотборници, и оставяш тялото си да отбележи гола, който вече си вкарал мисловно. Ако се колебаеш, нищо няма да стане. Ако вярваш във възможностите си, никой не ще успее да спре топката ти.“ За петнадесет години кариера Натзулу не е пропуснал нито един изстрел, подготвен по този начин. В Аякс Кейптаун успях три от пет. Казваше, че няма да мога повече, защото съм бял; липсваше ми несправедливостта, затуленият хоризонт, споменът за веригите в кръвта ми: всичко онова, което подхранва магията банту *. „Никога няма да станеш истински негър, но можеш да бъдеш най-добър между белите.“ Поне да ми беше послужило.

— Наистина ли ти е за първи път? — попита Талия.

— Да.

— И на мен.

Долови моето недоверие и поясни: за първи път ще се снима с дебютант. Това ми придаде увереност и я попитах дали трябва да правя нещо специално.

— Не, чукаш ме както в живота. Само че тук не е нито за теб, нито за мен, а за да възбудим онези, които ни кирирят. Така че ти се контролираш, а аз се напъвам. Мръдни малко надясно да кача крака си.

Промени положението ни, за да сме като от моменталната снимка, която ѝ подаде скриптърката. После ме попита колко дълго мога да се сдържам. Отговорих ѝ, че не съм го засичал.

— Ще ти помагам.

Погледнах я за първи път. Искам да кажа, истински, не просто подробности, не просто гърдите с тъмните кръгове, дългите бедра и обезкосмената путка. Видях очите ѝ. Твърдостта ѝ, студените ѝ гневни пристъпи, нежността ѝ, бръчиците смях, удължаващи клепачите ѝ, и горчивите гънки около устата ѝ. Тя бе преживяла всичко, познала всичко, разбрала всичко. Вече нямаше възраст, а още бе хлапе.

— Тишина! — изкрещя асистентката.

— Камера! — каза режисьорът.

- Работи — отговори някакъв глас.
- Клапа!
- Двадесет и четвърти, втори дубъл.
- Начало!

Направо ми скри топката. Развилня се, крещеше, мятеше се, извиваше се все едно, че се чукаме от двадесет минути. Аз, който все още предвиждах действието, бях забравил, че продължаваме епизода от определен момент и загреването бе станало с друг, в друг кадър. Нейните тласъци, кълчения, въртеливи движения бяха разбили цялата ми стратегия за хладнокривно поведение.

— Забий ме като мръсница, давай, по-силно! По-силно! Няма нужда да мърдаш като луд — продължи през зъби, — плесни ме по бедрата, когато ги затворя, това ги разклаща. Давай текста.

Прошепнах в косите ѝ, докато операторът се приближаваше:

— Забравих...

— Прави като мен „ъ-ъ“.

Впусна се в поредица от „А-а!“ и „О-о!“, а аз я последвах, доколкото можех, като се опитвах да разнообразявам напрежението. Разкъсвах се между възбудата, смеха и горещината от прожекторите, които започваха да ми изпичат гърба.

— Обратна камера! — изкомандва режисьорът.

Погледнах въпросително Талия, която ми преведе шепнешком:

— Аз върху теб. Смяна на оста: имаш право да поискаш почивка. Иначе ще го заснеме в един кадър, няма да издържиш.

Казах, че ще се оправя, благодаря; тя каза добре, устремихме се очи в очи, за да бъдем в синхрон, без да попречим или блъснем съседната тройка и се преобърнахме. В тази поза тя вършеше цялата работа, позволих си да се възползвам малко от гледката и сгреших. Веднага го усети и без да намалява темпото, отпусна мускулите си около мен. Прехапал устни, със стисната челюст, с потънал в точиците на очите ѝ поглед, натиснах спирачките, докато тя забиваше пръст между ребрата ми. Щом си възвърнах контрола, тя стегна отново бедра и започна отначало.

— Разтвори ѝ задника, да се вижда дупката — нареди режисьорът, който гледаше контролния монитор.

Подчиних се, като хвърлих един поглед към оператора, коленичил до леглото.

— Талия, извърщаш глава към камерата и разпалваш зрителя, в смисъл: ти ме чукаш, давай. Така, чудесно... Ама, какво прави този, новини ли ще четете? Махай си главата от кадъра, Глупендер! Снимаме тоягата ти: останалото го запази за себе си!

Отпускам отново глава на възглавницата, повече объркан, отколкото обиден.

— Иначе си на ниво, супер идеално! — малко поомекна режисьорът. — Все едно, цял живот това си правил... Засмучи му ушите, сега, давай. Лука, минаваш отгоре, хващаш ми езика ѝ и крайчетата, без да губиш задника, страхотно! Хайде, ще опитаме панорама ляво-дясно, за да хванем Мелоди в кучешката на втори план, гениално, задръж кура му на преден план, преди да минеш на фокус. Как се казваше?

— Рой — отговори Талия, чиято уста бе свободна.

— Рой, остави я да клекне върху теб, така, пускаш циците и максимално забиваш глава във възглавницата, докато тя се клати: от твоя гледна точка сме.

Повторих си нарежданията му, докато камерата се плъзна покрай леглото и се залепи точно над носа ми. Облегнах се на пети и забих слабини в матрака, като спрях да дишам, от страх да не помръдна кадъра.

— Мелоди, когато ти кажа, се измъкваш и се преобръщаш, фокус Талия клитор субективен Рой. Гоу! Ей, деца, това е кадърът на века! По-бавно се нанизвай, Талия, да се насладим...

И продължихме така във всички направления, едно след друго; бях едновременно зрител, актьор, инструмент и другаде. Бях извън времето, вече не усещах умората, схващанията, нито приливите на удоволствие; колкото по-разгорещено ставаше, толкова повече запазвах самообладание: най-сетне физическата ми форма послужи за нещо, годините тренировки, самоконтрол и въздържане... Обожавах да играя с това момиче, което продължаваше полугласно да ме напътства, да ме съветва за финтовете, ускоренията, атаките или изтеглянията, все едно, че бяхме в един отбор от месеци. Обожавах удоволствието, което представяхме, защото това не бе удоволствие и това ми доставяше удоволствие. Това бе въпрос на вещина, на професионализъм и екипен дух. Бях срещал такова сливане на енергиите на терена, никога в една

жена. Но трябваше да разбере дали чувствата, които откривах, бяха свързани с Талия, или просто с факта, че се чукам пред публика.

— Страхотно, деца, приключваме!

— Не мога повече — зацепва Талия — не мога повече да се сдържам... Ела! Ела! Ела!

Понечвам да я последвам, но тя ме предупреждава в ухото:

— Не се изпразвай, прави се: остава още един кадър. Да-а-а! — извиква, като забива нокти в гърба ми.

И аз крещя, възползвайки се от болката, за да имитирам оргазъм.

— Стоп! Как си, новият, запази ли соса? Идеално! Талия, грим и ти правим крупен как го смучеш.

— Глътка вода, Флоранс, благодаря — обръща се към една стажантка, докато ме изхвърля от себе си.

— Покрит ли ще го лапа? — подхвърля осветителят саркастично.

Режисьорът поглежда Талия, която повдига рамене. Изпива глътка Вигел и ме оставя в ръцете на гримьорната, която ми сваля презерватива и ме пудри.

— Ние в кадър ли сме? — интересува се Бруно.

Режисьорът кима отрицателно, асистентката освобождава пощенската тройка, която се разделя, и Бруно ми показва с вирнат палец, че се гордее с мен и че ще ме чака в гримьорната.

— По места!

— След десет минути спираме — предупреждава осветителят.

Талия ме поема в уста и този път, лишен от латексовата защита и полугласните съвети, едва се удържам. На всичкото отгоре онзи ни притиска като някой запаянко:

— Давай, това ти харесва, той го обожава, ще изригне като животно, да, точно така, по-силно, давай! Рой, в последния момент си го измъкваш и се изхвърляш право върху лицето ѝ.

Гледам Талия, която се е сгърчила, без да забавя темпото.

— ОК ли си? — питам я притеснено.

Приплъзва език с камшични движения, колкото да процеди незабелязано, преди отново да се задълбочи:

— Пази косата.

— Няма връзка — възразява скриптърката.

— ОК, изпразването ще го направим утре *оф* — решава режисьорът. — Рой, задръж до края на кадъра и това е.

Вдигам поглед към тавана и тъпея срещу прожекторите, като се опитвам да мисля за друго, докато Талия минава на пълна скорост. ФК Нант, моя първи и единствен мач на френска земя, трибуните с пияни фашистчета, които ме приветстват като герой от апартейда, нахлуването на ченгетата с палки, отстраняването ми от терена...

— Стоп!

Сграбчвам главата на Талия и се изпразвам с удесеторена от омраза към мръсниците, които прекършиха детската ми мечта, ярост.

— Край на снимките! — вика асистентката. — Благодаря на всички, до утре в осем.

Прожекторите угасват и кабелите навиват кабелите.

— Ще го вземем ли пак? — пита Талия режисьора.

— Питай продукцията — отвърща той, обръщайки ми гръб.

Асистентката ми подава кърпа и ми посочва душопете. В средата на коридора с гримьорните една врата е отворена, с надпис „Максимо Новалес“. В огледалото срещам погледа на актьора, когото съм сменил. Неподвижен, в кашмирено сако, облакътен на гримьорната масичка, с ръце на страните. Гледаме се втренчено за момент, после отклонява очи, потъва в отражението си. Изгърбен, с отсъстващ вид, без грим, със спускащи се бръчки. Залитам под потулванията на Бруно, който излиза от душа.

— Голяма работа е моят приятел, а? — подхвърля победоносно на Талия, която минава по хавлия.

— Така, като го гледа, човек не би казал...

Прекъсва го, като забива пръст в гърлото му:

— Ти гледай повече да не се опитваш да ме чукаш, когато не е по работа, ОК?

Затваря се в гримьорната си.

— Готино гадже, но не е куул — изкоментира Бруно. — Такива са момичетата от Изток: само мангизите ги мотивират. Утре опитай да те скачат с Мелоди: тя е истинска разгонена кучка, която се подмокрят от работата си. Хайде, приятелю, плакни се и ела да те заведе в продукцията, че да не те измамат.

Десет минути по-късно подписах някакъв лист и си тръгнах с плик банкноти.

— Кажу честно, печелил ли си някога толкова за три часа бачкане? — радва се Бруно.

Кимам отрицателно с глава. Толкова оставям като бакшиш на сервитьора в ресторанта.

— Трябва да бягам, имам кастинг при Пино Коладо: ще ти го представя при случай, ако искаш да пробиеш, той е кралят на гадното порно, но има време. По-добре да се обучиш в някоя по-кратка продукция като тази. Пино наема само професионалисти. Какво ще правиш после? Ела в моята фитнес зала, улица „Коафар“ 12: ще ти покажа някои неща. Имаш дадености, нищо не мога да кажа, но нямаш техника да издържиш осем часа. Истинското ебане, приятелю, се подготвя с уреди. Запомни, че ебачът, достоен за това име, не е сексуален маниак, а атлет. Ясно?

Гледах го как се промъква към изхода, целувайки всеки срещнат, търсейки отсъстващите и изпращайки целувки от свое име. Хубаво е да видиш как някой възкръсва. Същевременно това ме натъжаваше.

Талия излезе от гримьорната с прибрани в кок коси, в кадифени джинси, с камъшена чанта през рамо. Спря се пред мен. За първи път между нас се възцари някакво неудобство. Най-вече от моя страна — тя вече ме бе виждала облечен. Две други актриси минаха по коридора и ни заобиколиха. Казах й малко глуповато:

— Много мило, че ме покани за утре.

Усмихна се на думата „покани“. Или на думата „мило“.

— Все пак би трябвало да ти обясня две-три неща.

Разтворих ръце и ги оставих да паднат, готов да приема всякаква критика.

— Когато кажеш. Ще пийнем ли нещо?

Връща се забързана, сяда отново, затваря мобилния си телефон, прави знак на сервитьора да побърза със сметката. Изваждам банкнота от джоба си, напомням й, че не съм отговорил на въпроса й.

— Какъв въпрос?

— Как съм попаднал на твоите снимки...

Поемам си дъх, но тя поглежда часовника и ме отрязва:

— Приятелят ти Бруно е казал: „Ела да си изплакнеш очите“, така ли е?

Донякъде ограбен, преглъщам думите си и се съгласявам. Изведнъж скача към улицата, спира такси с изсвирване, от което поне стотина души се обръщат, връща се към мен.

— Виж, трябва да бягам: преместили са ми фотосесията. Но не ми се ще да те оставя така, ще дойдеш ли с мен? Или имаш нещо друго?

Прибирам рестото, ставайки с неуместна усмивка. Затъвам от месеци и ми е трудно да се нагодя към невероятното здраве, което излъчва. За да си възвърна надмощието, казвам ѝ с минимум гордост, че съм имал планове, но мога да ги променя. Добавям нещо съвсем банално: нека се оставим на случайността, която досега по-скоро ни се усмихваше.

— Не.

Внезапна сериозност изпъва лицето ѝ. В нея вече няма и помен от чувственост, нетърпение, бодрост.

Сериозността ѝ придава вид на бито дете, някаква уязвимост, която още не бях забелязал.

— Какво не?

— Не е случайност.

Отваря вратата, бута ме вътре, казва някакъв адрес на шофьора и сяда до мен.

— Не е случайно, че замести Максимо.

— Така ли? Често ли има проблеми?

— Няма никакъв проблем. На петдесет и седем години все още е един от най-добрите в професията. Три „Златни пениса“ на Фестивала в Хамбург. Малко съм гадна, но трябва да мисля и за себе си.

Опитвам се да си изясня думите ѝ, за да получа някакъв смисъл. На светофара взема ръката ми, разтваря пръстите ми един след друг.

— Казвам го само на теб, но му приложих точка О.

— Точка...?

— Точка от акупунктурата. О като „out^[2]“. Натискаш ето тук, между двата прешлена, и на пича му спада за три секунди.

Преглъщам слюнката си, срещам погледа на шофьора, който ни слуша опулен в огледалцето.

— Защо го направи?

— Според теб?

Извъръщам поглед, притеснен от надигащото се в гърлото ми вълнение.

— Искаш... искаш да кажеш, че като си ме видяла, ей така, си пожелала да се любим?

— Да. Казах си, че няма начин курът ти да е толкова голям.

Преглъщам и ѝ отговарям, стил феърплей, че се чувствам поласкан.

— Има защо. Сега имам суперважни пробни снимки плосък корем за Данон: не ми се искаше да се изтощавам с другия. Ти поне ме отпусна.

Целува ме по бузата. Едва помръдваме в задръстването. Оправя грима си, подсвирква си песните от радиото. Аз се опитвам да дойда на себе си: трудно човек може отново да възвърне вкус към живота, когато е решил, че е свършен.

— Почти нямаш акцент — отбелязва тя, при положение че не съм казал нищо от пет минути.

— Ти също.

— Благодаря.

— Имаш диплома по френски ли?

Свива рамене.

— Ако си мислиш, че французите се интересуват от дипломите на момичетата от Изток...

В гласа ѝ има някаква ужасна тъга. Не тъга, че си това, което си, а че си пожертвал всичко останало. Тя приема настоящето, зле е с миналото. Обратното на мен. Това не означава, че между нас има бъдеще, но вече е някакво начало.

— Значи, утре ще се видим? — казвам като потвърждение.

Цъква с език, прибира молива за клепачи, затваря пудриерата и я хвърля в чантата. Поглежда ме отдолу недоволно, отваря уста и въздъхва, като се извъръща.

— Виж — казва, без да изпуска от очи залепената на стъклото информация в случай на рекламация, — казах го просто така... Забрави...

— Защо?

Нещо като вик от сърцето. С пискливо „о“. Изплъзна ми се и се чувствам смешен. Обръща се и ме оглежда, също толкова раздразнена колкото и аз от реакцията ми.

— Какво искаш? Да правиш като приятеля си ли? Наистина ли искаш да станеш порно ебач?

Махам неопределено с ръка. Най-вече ми се иска да я видя отново, но не ми се ще да мисли, че я свързвам с професията ѝ. Пък и

не ми харесва наставническият ѝ тон на по-голяма сестра.

— Въобще не познаваш тази среда. Днес видя само върха: режисьор, който мисли за планове, любезни пичове с хубаво осветление, измити момичета, които се чукаат внимателно, от рода на „осъществявам фантазиите си и оставам свежа“, но нямаш никаква представа какво е в кланицата. Кирливите мацки, гадните филми за износ, садо-лайнните, юмруците и краката до глезен в дупката...

Шофьорът увеличава звука на радиото. Талия повишава глас:

— Чувал ли си за квартет? Двойно проникване във всяка дупка. Прибавяш устата и се получава секстет, и пак си доволна, ако ти оставят носа, за да можеш да дишаш. Такъв е днешният пазар и момичетата, които живеят от това, трябва да се съобразяват, а пичовете се нагушват. На един симпатяга като твоя приятел Бруно, почти бездомник, който не може да се нарадва, че изведнъж му плащат, за да чука хубави момичета и ни благодари след всеки епизод, колко се падат, които ни унижават, нараняват, бият, разкъсват, изнасилват законно, нарочно ни заразяват, за да отмъстят за посрания си живот? Това ли те кефи?

Бих искал да ѝ кажа, че във футбола също не всичко е розово, но нуждата ми да се изповядам е далеч по-слаба, отколкото да спечеля доверието ѝ.

— Освен ако не си падаш по задници като Бруно или нямаш двадесет и осем сантиметров хуй като Максимо Новалес, какво можеш да очакваш от тази професия?

— А ти?

Зададох въпроса си възможно най-внимателно, но все пак в гласа ми има упрек. Във всеки случай, неразбиране.

— Аз нищо не очаквам. Пас съм! Не си правя илюзии като всички онези глупачки, които си мислят, че щом са известни в порното, после ще направят кариера в традиционното кино. Никога не се получава, Рой, никога! Винаги на челото ти ще е изписано пътка и ако те наемат, то е, за да правиш онова, което нормалните актриси отказват да направят. Дала съм си три години, за да събера максимум пари и да попадна във всички тефтерчета с адреси и планове за работа. Междувременно бачкам като луда, за да се уча, да бъда представителна, да имам вид и да правя чест: след три години си улавям някой старчок от висшето общество, прекарвам го през

кметството, огрявам последните му години, плащам най-хубавото погребение през живота му и после си купувам къща, живея както си искам, спокойна съм и не ми пука за вас. Спокойна, разбираш ли?

Сълзите идват с извикването на последните думи. Едва доловими сълзи: два проблясъка, които веднага изчезнаха като от запотено предно стъкло.

— Извинявай — каза сухо. — Но хора като теб, които не изпитват бяс, направо ме убиват.

— Откъде знаеш, че не съм бесен?

Оправя яката си, стяга кока си, който съвсем се е отпуснал, облакътява се на коленете си, обляга лице на ръката си и поглежда с известна надежда.

— Значи добре го прикриваш.

— Опитвам се.

Оставяме тишината между нас като завръщане на доверието.

— Голямо задръстване — отбелязва шофьорът.

— Рой, сърдиш ли ми се?

— Не. Просто малко се тревожа за теб.

— Съвсем добре съм — казва хладно. — На всеки три седмици си правя тест, ОК съм. А когато се съмнявам в някого, излизам с номера, че съм родена на тридесет километра от Чернобил, и той веднага иска презерватив. Така или иначе пуша пакет и половина, ям луда крава, генномодифицирани зеленчуци, дишам азбест и си преобладавам мозъка с мобилния телефон. Никога не знаем от какво точно ще пукнем, така че няма защо да ни пука, нали?

Отговарям й, че що се отнася до мобилните телефони, все още не сме сигурни, че са опасни за потребителя.

— За призраците са. Ако искаш да знаеш, в Англия учените доказаха, че в къщите с призраци, където хората имат мобилни телефони, привиденията са намалели наполовина! Ще слеза тук, господине, иначе никога няма да стигна. Дайте ми касова бележка, моля. Ще запазиш ли таксито?

— Не, не, няма нужда.

Шофьорът оправя квитанцията, докато тя се събува и вади от чантата си чифт ролери.

— Прави каквото искаш, Рой. С теб се разбирам добре, нямам нищо против отново да се чукаме, но бих искала между нас да има

нещо друго. Ако трябва да бъдем приятели, би било добре да имаш различна професия. Футболист ме устройва напълно. Тренирай, отдай се, знам ли, стани добър, ако това е страстта ти. Аз нямам страст, това е проблемът ми. Винаги съм мечтала само за едно — да се чупя. Да се измъкна. А като имаш предвид откъде идвам, разполагам единствено с тялото си. Благодаря — казва, като прибира рестото.

— Мога ли да ви помоля за автограф? Казвам се Бернар.

Вади снимка от чантата си и изписва името си с много завърнкулки наоколо. Излизам, заобикалям колата и отварям вратата ѝ. Телефонът звъни в джоба ми. Бъркам да го изгася. Харесва ми, че се безпокои за изчезването на призраците, докато другите се притесняват за глобалното затопляне.

— До скоро — казва от тротоара, завъртайки се на ролерите.

— До утре — казвам недвусмислено.

Усмивва се леко, поклаща глава.

— Щом те влече.

— Талия Стов истинското ти име ли е?

— Кратка версия. Пълната е Наталия Стовецкин.

Пързала се на място, балансирайки с ръце, плесва, двоуми се. Казвам: „Да?“, за да я насърча. Хваща се за връвта на горнището ми.

— Ако вече не се бяхме чукали, щях да те свалям.

— Посредствено ли се представих?

— Не говоря за ебане, а за фантазми. Изглеждаш толкова предвидим, толкова добре в нищожния си животец, нищо не те вълнува... Как успяваш да си толкова куул? Не си бесен и дори не си тъжен. За мен си като марсианец.

Свеждам очи. Колко малко физиономията ми изразява какво ми е отвътре. Ако ми отказва бега и тъгата, не виждам какво точно ми остава. Освен ако не долавя онзи, който бях преди. Или, ако сме оптимисти, не предвижда. В крайна сметка, какво ми пречи да пратя по дяволите системата, която се възползва от мен, да разкажа всичко пред съдия-следователя в петък, да изплюя истината пред журналистите или да изнудя президента да ме пусне да играя и да докажа на всички, че на терена съм най-добрият? Да, но ако отново заговорят за мен и Талия разбере от телевизията колко всъщност печеля, не мисля, че ще оцелея след лъжите ми. Пък и в момента за мен най-важното е да остана марсианец за нея.

— Можеш ли да играеш на „Тривиъл Пърсюит“?

Отговарям не, поне веднъж да ѝ кажа истината.

— Ще те науча. Ела вкъщи в девет, ще ти направя вечеря. Освен ако нямаш годеница?

Зададе ми въпроса, премигвайки. Поклащам глава, питам за адреса. Пише го на ръката ми заедно с телефонния номер. После потегля в слалом между спрелите коли, а камъшената ѝ чанта се залюлява при всеки тласък на ролерите. Питам се какво може да се получи между момиче и момче, които са поели любовта обратно, които са започнали връзката си с това, което обикновено е крайният резултат. Какво ще правим с времето, което не отделихме за желания, мечти, очаквания? Наистина не знам дали това е спечелено, или загубено време.

[1] Луксозно селище на Лазурния бряг. — Б.пр. ↑

[1] Етническа група от Камерун до Южна Африка. — Б.пр. ↑

[2] Вън(англ.). — Б.пр. ↑

Прибрах се вкъщи съвсем объркан. „Вкъщи“... Това не означава нищо. Както като казвам „ние“, когато говоря за отбора. Четиристотин квадрата обзаведен мезонет с тераса. Провансалски стил и гръцки колони на върха на сграда с охранители, с изглед към окастрените дървета на Булонския лес. Агентът, което ме пое при пристигането ми във Франция, ме доведе направо тук. Това бе апартаментът на Торкацио, централният защитник, когото продадоха на Репид Букурещ заради неговия тендинит. В гаража имаше Ферари. Агентът ме попита дали ще го взема. Торкацио изглеждаше толкова съсипан, изгърбен в плетения си стол, че казах да. Всичко щяха да удържат от заплатата ми. Подписахме документите на мраморната масичка: това бе трансфер на акции, които ме правеха мажоритарен собственик в дружеството, което притежаваше мезонета и колата. На тръгване Торкацио с навлажнени очи ме посъветва да го давам по-леко: Ферарито още не бе разработено. Успокоих го с усмивка. Няма опасност, нямам книжка.

Въртя се в чуждата подредба, където нищо не промених. Дори стаята на детето, което жена му очакваше, си остана така, с розовите тапети със зелени облаци, кошчето, играчките, миниатюрните мебели и системата за видеонаблюдение. Разваля ми настроението, но щеше да ме потисне още повече, ако бях опразнил стаята. За какво ми е? Достатъчно бе да заключа вратата, за да избегна въпросите на момичетата за една нощ, които на сутринта тарашуваха. Пък и от месеци вече нямам такъв проблем. Както ми харесваше да свалям всички клубни мацки, които ми наскочаха при пристигането — аз, който бях моногамен в Кейп, — така желанието ми мина, когато вече не ме търсеха, защото никога не ме селектираха и момичетата спряха да ревнуват, когато излизах с тях. В крайна сметка, мисля, че обичам удоволствието, което давам, повече от удоволствието, което получавам, тогава защо да не си го давам сам. Но откакто срещнах Талия, вече в нищо не съм сигурен.

Невероятно колко много ми липсва, а се разделихме едва преди четиридесет минути. Нервите ми са изпънати, превъзбуден съм, а не е дори желание или нетърпение. Може би защото не знам накъде отиваме и защото, имайки предвид откъде тръгнахме, не ми прилича на нищо известно. Като резултат се задушavam между луксозните стени повече от обикновеното. Никога в живота си не съм се чувствал

толкова чужд на себе си. Все едно, че изведнъж намерих свой сънародник.

Кучето подава глава в хола, бавно приближава до дивана, в който съм се отпуснал, и предпазливо подушва краката ми. Тъжно е, когато кучето никога не идва да ви посреща на вратата. Винаги се крие някъде десет минути, преди да предприеме опознаване. При това си е мое. Всъщност, „мое“... Да речем, че аз съм го избрал. Единственото истинско решение, което съм взел, откакто съм във Франция. Прибрах един почти изяден от питбули дакел и направих всичко възможно да го спася. Бих искал в замяна поне малко доверие — може би един ден и това ще стане. За четири месеца раните зараснаха, но не и страхът. Все така отказва да излезе на улицата заради другите кучета. Ходи по нужда в сандъче, като коте. Вече не отговаря на породата си. Опитвам се да го вразумя, но дълбоко в себе си се отъждествявам с него.

Преписвам на лист адреса и телефона, които Талия написа на ръката ми, после прослушвам секретаря. Пресаташето на клуба ми съобщава, че ще замествам Кигау понеделник вечерта. Поразен, невярващ, вземам в ръце кучето, което се съпротивлява, но надеждата умира с края на изречението. Не е мач, а дефиле. Представят спортната колекция на някакъв спонсор при Въртележката на Лувъра. Две съобщения по-късно, Кигау е успял да се освободи и аташето ми го съобщава с доволен глас, като някаква добра вест.

През седмиците след мача срещу Нант сто пъти го умолявах да направи изявление за пресата, опровержение, за да обясни, че съм жертва, а не подбудител на расистките изстъпления по трибуните. Отговори да, да, ще се заема и нищо не направи. Оплаках се на агента си, който ме посъветва да се правя на умрял, докато инцидентът се забрави: това било в интерес на клуба, както и в мой, само че с времето мен ме забравиха и тъй като той представлява девет играчи в отбора, не се притеснява особено, че ми плащат, за да не правя нищо, даже напротив. Това му освобождава време да се занимава с другите. Когато го моля да ме прехвърли в друг, не толкова престижен клуб, където ще мога нещо да върша, нарича ме неблагодарник. Влага такова старание да оправдае печалбата си от моята заплата, че няма смисъл да споря. При всички положения, принадлежа на клуба си за три години, но агентът ми ме накара да подпиша доживотен договор с него. Май не е съвсем законно, но тъй като, благодарение на него, от моя страна също

не съм съвсем законен по отношение на данъците и разрешителното за престой, казва ми, че е в мой интерес да си мълча, да си пиляя парите и да се радвам на живота. От сайта на отбора разбрах, че съм контузен в коляното и трудно се възстановявам. Когато миналата седмица се снимахме в подкрепа на „Ресто дьо Кьор“^[1], се правих, че куцам. Възприеха го като провокация; бе проява на човешко достойнство.

Докато човек не го е преживял, не може да знае какво значи да си мъртва тежест. Бих могъл да се наливам по осем часа на ден с бира, никой нямаше да се разстрои. Единствено заради себе си се държа на повърхността, поддържам форма. Откакто не ме искат на тренировки, се раздвижвам минимално в парка на Курнъов, в квартал Анри Барбюс. Вербува ме Самба, синът на поддръжничка, която ме бе завела у тях една вечер, когато все още бях някой. На следващата сутрин бе толкова горд, че може да ме представи на приятелите си. Спретнахме мачле единадесет срещу мен. И продължаваме всеки уикенд, макар и вече да нямам достъп до леглото на майка му. Мен ме поддържа, тях ги стимулира и ей така, между другото, откакто организирах играта им и се срещаме с околните квартали, те успяха да развият в мен това, което от самото начало бе моя слаба точка: отборният дух. Вместо да бележа самостоятелно, както винаги са искали от мен, оставам назад, за да могат те да се изявят, сервирам им положения, поправям грешките им... Не знам дали някой ден това ще ми послужи в Първа дивизия, но на този разкалян терен в предградието, също толкова безмилостно като онова, от което идвам, открих нещо основно: само тренирайки другите, човек може да стане истински играч.

Включвам телевизора, за да разбера кой ще играе тази вечер срещу Реал Мадрид. Прескачам от Евроспорт на Пате спорт, минавайки през Инфо спорт. Анкета за безработните във футбола, повече от сто и петдесет професионални играчи без клубове при последното преброяване; свидетелски репортаж от лаборатория за допинг контрол; репортаж за фалшивите европаспорти в Шампионската лига; интервю със специалист относно рязкото покачване на акциите на Манчестър Юнайтед на Лондонската борса...

Обувам си отново маратонките и слизам да хвана метрото. Остават ми два часа, преди да се срещна с Талия, които трябва да убия; поне да ги убия в кожата на този, който тя си представя, че съм.

Фитнес залата на улица „Коафар“ представлява мизерно мазе с неоново осветление и огледала, в които се отразяват шайка нещастници, които се гърчат сред адски шум под скрипци, железни пръти, платформи с лостове. Бруно се измъква от някаква машина за разчекване и ме прегръща, доволен да ме види така мотивиран. Срещата му не минала добре: казва, че и в тази професия, както навсякъде, има връзки и жената, която провела кастинга, дори не го помолила да се съблече.

— Намери филмографията ми за твърде бедна. Естествено, че ако не ме наемат, няма как да се увеличи! Вярно, нов съм на пазара, но ме познават във всички клубове на Париж, да я еба: просто трябва да попита, патка такава! Загрей на гребца.

Със стегнати в ремъци крака и закотвени на подвижната седалка задници, дърпаме рамо до рамо въже за водни ски пред компютъра, който ни програмира вълни и насрещни течения. С напредването на километрите Бруно ми разказва живота си. Щастливото детство в Сарсел с родители алжирски емигранти, които добре се нагодили към Франция, защото още в Алжир били бедни. Сексуалното му желание, което се проявило в крехка възраст. Призванието му на пожарникар, за да бъде герой за приятелите и да впечатли момичетата. После откриването на страстта с Жослин, дъщеря на инженер в „Мишлен“. Два месеца по-късно я блъска автобус. Дълбока кома: в продължение на една година прекарва цялото си свободно време да ѝ говори, за да се събуди. В крайна сметка, родителите ѝ решават да я изключат: няма думата, понеже не са женени, тогава става доброволен говорител за другите коматозни в отделението. Поне нещастиято му да послужи за нещо... Но затруднява сестрите, защото през цялото време се пречка в краката им и накрая му забраняват да идва в болницата. Остава му казармата; храбростта, приятелите. До деня, когато някакъв запалва дома си, за да се самоубие: пречи на гасенето, котето му мяучи сред пламъците, тогава Бруно цапардосва откачения, за да може да го измъкне, но докато улови котката, таванът се срутва; веднага го уволняват, защото е спасил котката, а не човека. От този ден нататък в живота му остава единствено ебането, за да забрави безработицата, отвращението, несправедливостта. Прекарва нощите си в клуб за размяна, където всяка вечер води момичето от предния ден и така

попада на професионалистка от порното, която го намира за интересен и го включва в кастинг.

— Както виждаш — заключава тържествено — никога не трябва да се отчайваш.

Гребем още половин час, после минаваме на сериозни занимания: поза след поза ми обяснява мускулите, които трябва да натоваря със съответния уред, за да мога да издържа, без да се уморявам. Записвам си на лист. Свършваме в сауната, където с прибори нагоре ташащи ми обяснява тайната на ебачите: мускула на срамно опашната кост.

— Той всъщност е серво спирачката, която задържа пюрето. Щом си на границата да изхвърлиш сока, просто го свиваш и блокираш изпразването: кръвта се задържа и курът ти остава твърд, докато спермата се връща обратно. Това е техниката йо-йо, така де. Ако си добре трениран, можеш да я качваш и сваляш неуморно в продължение на шест часа, като всеки път получаваш за награда мини оргазъм на сухо, когато връщаш асансьора. Друго предимство — когато накрая се изпразниш, вече си привикнал уретрата към наплива на сперма. Така тя по-малко се уморява от струята: това ти позволява много по-бързо да си готов отново. Виж. Показва ми движението, за да се науча да свивам въпросния мускул. С прибори крака, свита глава, хлътнал гръден кош, стиска задник на всеки три секунди, повдигайки рамене. Все едно, че отпушва мивка.

— Смей се, ама ще ми благодариш. Ще дойдеш ли с нас тази вечер? Ще си правим група у Мелоди.

Ще бъдат момичетата от снимките: ще можеш да потренираш...

Небрежно питам дали Талия ще е там.

— Тя никога не идва. На снимачната площадка може да поеме десет пича, но ако някой я сваля в бара, предлагайки ѝ за една нощ три пъти повече, отколкото печели на ден, ще му каже: не съм проститутка. Особено момиче.

Мобилният телефон звъни под задника му, в гънките на хавлията. Накланя се настрани, негодувайки, че не го оставят и за пет минути, отговаря и изведнъж става много любезен — очевидно кастинг.

Изправям се, проявявайки деликатност, отивам да се облека и излизам в нощта със странно чувство, някаква лека празнота, чиято

причина разбирам едва след пет-шестстотин метра, когато минавам покрай един часовник. Отборът току-що е излязъл на стадиона в Мадрид. Ако не направим равен, ще се окажем на дъното на таблицата. В този час обикновено, вечерите, когато има среща, зарязвам всичко и се съсредоточавам. За първи път от девет месеца не ми пука.

Това е единствената сграда в задънената улица с прозорци и нормална врата. Другите са зазидани камъни, разбити с чук, затулени с брезент.

Във входа със стари олющени стени някакво дете е легнало на земята под пощенските кутии, подложило чантата си вместо възглавница. Повдига очи над комикса. Изпъва крак до копчето за осветлението, натиска го с пета, оглежда ме. Много е дебело, скрито в развлечен анцуг, на десет-дванадесет години. Благодаря му за осветлението, питам го дали знае на кой етаж живее госпожица Стов. Изправя се, колкото може бързо, без да ме изпуска от поглед, казва ми, че са приятели, че е на четвъртия вляво и че се казва Руди. Подава ми ръка, казвам му името си, като я стискам. Поклаща сериозно глава, добавя, че за него е удоволствие. Няколкото думи напълно го изтощават. Внимателно поляга отново, за да си поеме дъх.

Изкачвам се по стълбите, грохнали от графити, рап, бебешки плачове и скандали на възрастни. Площадките са задръстени от боклук, играчки, колички и заключени с катинар за перилата велосипеди. Между втория и третия етаж дребно старче в моряшко наметало се отдръпва, за да ми направи път. Облягам се на стената, давам му предимство като на по-възрастен; той ми го преотстъпва, защото се качвам нагоре. От следващата площадка го виждам да ме проследява с очи, опрян на перилото.

Натискам закрепен със скоч звънец. Момичето, което ми отваря, с вирнат пъп и свита цигара между устните, мрачно поглежда цветята в ръцете ми. Извинявам се, казвам, че съм се объркал: мислех, че звъня в Талия Стов.

— В Талия Стов и Анук Рибас — отговаря с нетрепващ поглед. — Вече си носи работа и за вкъщи ли? Писна ми. Добре, влизай.

Обръща ми гръб, тръгва по коридора с полюляваща се стъпка. Затварям вратата. Струпани кашони задръстват вестибюла. Крушката е

гола, шарките на тапетите чезнат под мръсотия, но паркетът мирише на пресен паркетин.

— Мърдай — казва ми, без да се обърне, залитайки от едната до другата стена.

Колебая се, оставям букета върху кашоните.

— Талия не е ли тук?

— Ела, ка'ти казвам. А' съм съквирантката й.

Влиза в една стая, дърпа си от джойнта, предлага ми. Казвам не, благодаря. Тогава вдига пуловера си над едри твърди гърди и ми ги показва в полупрофил, с ръце на хълбоците.

— К'во шъ кажеш?

Повтарям не, благодаря.

— А оная си вярва. Н'те питам в сравнение с теб, а в сравнение с тях.

Посочва с брадичка десетки плакати на гърди, датирани с флумастер и наредени по стените. Имат нещо общо, с изключение на променящата се големина.

— На кои ти приличам? — настоява.

Посочвам наслуки плаката над леглото.

— Майната ти, тук е преди хлапето й! Сега са по-малки, като моите! На тези приличам! — тропва с крак изведнъж, като блъска по снимката вляво от огледалото. — Кажи го, мамка ти!

— ОК. Наистина, като погледна по-добре... има нещо.

Сграбчва ме за яката, дърпа ризата ми.

— Истината! Искам истината, чуваш ли, ясно ли е?

Освобождавам се, казвам й да ме пусне: не се познаваме, не виждам разликата и въобще не ми пука. Започва да крещи, хвърля се към стената, удря с юмруци гърдите от миналия месец, които нарича мръсница, разкъсва плакатите. Ужасен, бавно отстъпвам в коридора. Познавах тези кризи от детството си, когато отивахме да играем в предградието на летището срещу зулусите на Гугулету, които смъркаха оловна боя. Понякога нарочно не вкарвахме гол, за да избегнем насилието. Същият тип, който само преди минута изглеждаше нормален и симпатичен, изведнъж можеше напълно да откачи от нищо. Обикновено се чупехме навреме и топката поемаше ударите с нож.

В ключалката изщраква ключ, вратата се отваря, блъскайки стената. Талия влиза с плик, от който се подават стръкове целина,

вижда цветята ми и затваря вратата с крак, като въздъхва нервно. Пресрещам я и се извинявам, че съм подранил. Натриса ми плика със зеленчуци в ръцете и се устремява към стаята, където другата продължава да врещи, хлипайки.

— Защо не си при майка си?

— Ако искаш да знаеш, някакъв скочи под метрото!

— Поне веднъж ще ме оставиш ли да дишам?

— Мисли, че гърдите ми са като на Софи преди раждането!

— Пак ли си взела екстази с Ред Бул?

— Куул: праснах и един фас отгоре, няма да...

— Мамка му, ще я убия, тази глупачка!

— Н'ме докосвай!

Изплющават три плесници и виковете утихват. Талия се появява, влачейки стенещото момиче на гръб. Предлагам помощта си.

— Как се оправям, когато те няма?

Пресича коридора, отваря вратата с рамото на съквартирантката си, затваря я след себе си. Отивам да оставя плика с продукти в кухнята и го изпразвам, за да правя нещо. Освен целината е купила домати, краставици, дузина кисели млекца, чушки и парче червено месо, което е окървавило всичко. Чудя се какво точно може да се сготви с това. Може би нещо украинско.

В една тава, между пакет памук и спирт за горене, е оставена стара пожълтяла книга, почти разкъсана. Ларус Правоговорен речник. Сивите стени са украсени с плажове на пощенски картички, надписани „Сен-Жан-Кап-Фера“.

В съседство звуците от повръщане свършват с пускане на водата в тоалетната. После следва душът, от който тръбите над главата ми вибрират. Отварям хладилника, за да прибера продуктите. Празен е, освен сиренцата на кубчета, бутилка Рикар и един чук. Тъй като в него е по-топло отколкото навън, затварям го и връщам продуктите в плика. После поглеждам над пълната с чинии мивка, зад яркожълтото найлоново перде. Прозорецът гледа към дупка с два крана и разпределителна гара. Хоризонт от пресичащи се в ситния дъждец релси и гащи от горния етаж, които се процеждат на перваза. Разбирам пердето.

— Сипи си нещо — подхвърля Талия от банята.

— Спокойно, имам време.

— Пусни си някой диск в хола.

Това, което нарича хол, представлява килер три на пет зад китайски параван, в който са натрупани книги, телевизор, миниуредба, три градински стола и едно пожълтяло растение. Стените са покрити с неправилни, повече или по-малко червени петна — абстрактно изкуство или струи кисело мляко. Включвам компактдиска. Някакъв техно рап избухва в колоните.

— Махни го: това е нейно. Потърси в зелената кутия.

Зелената кутия съдържа опера, сладникаво латино и целия Жорж Брасенс. Гледам добродушната глава, разделена от бели мустаци, усмивката на уморена интелигентност, сведена над ухото на сиамска котка. Отвърщам на усмивката му и търся „Песента за оверняка“ — един от първите ми уроци по френски в училище. Дискът е прегънат на две. Отварям другите кутийки: същото. Вероятно съквартирантката в момент на криза. От любопитство, поглеждам дисковете в розовата кутия, надписана Анук Рибас. Всички са непокътнати. Талия, очевидно, още не е забелязала.

Водата спира.

— Рой, можеш ли да ми донесеш една кърпа? Третият кашон отдясно, в редицата под цветята. Благодаря, всъщност, какви са те?

— Протеи. Растат в моята страна.

— Трогната съм.

Когато пристигам в банята, Талия разтрива с голи ръце раменете на Анук Рибас, която трепери, седнала под душа. Гърбът ѝ прилича на релсите от кухнята.

— Не бой се, вече не хапе — казва Талия, докато я увива в кърпата. — Подай ми един Лексомил, над мивката е. И чаша вода. Дава ѝ да изпие хапчето, кляка, хваща я под дясното бедро и лявата ръка, мята я на рамо и отнася в спалнята отпуснатото тяло, което не се съпротивлява. Не мога да се начудя на физическата ѝ сила. Сигурните ѝ и решителни действия, техниката ѝ за разпределяне на тежестта като опитен хамалин нямат нищо общо с акробатичната грация, която открих в начина ѝ на любене.

— Така ще сме спокойни — казва ми, докато я слага да легне.

— Ей, ще ме вземат ли? — измърморва Анук Рибас.

— Естествено, че ще те вземат — успокоява я Талия без колебание. — Какво ще правят без теб?

— Не ми се сърди... Опитвам се, знаеш.

— Знам.

— Обадох се за хладилника... После дъртият ти донесе някаква книга... Обеззаразих я.

— Хайде, спи.

Смъква възглавницата, бутане ме по рамото, за да излезем от спалнята, и затваря вратата зад гърба ни. Отиваме по коридора до кухнята, където се тръшва на един стол.

— Нямах представа колко ми е писнало от това бремение. В началото си бях направила сметката: наистина ми се отдава... Когато се запознах с нея, тя печелеше страхотно. Играеше краката на Ума Търман в рекламата на „Ланком“. Казах си: манекенка на парче, това е само за мен.

— На парче?

— Имаше надежда: и тя започна с порното; станахме приятелки, за да ме пробута на контактите си, после започна да върши глупости, каза на пресата: „Аз съм краката на Ума Търман.“ Мислеше, че това ще ѝ донесе роли. В действителност по договор бе под клетва: изгоря завинаги. Още отказва да го приеме. Наби си в главата, че гърдите ѝ са като на другата патка, която не иска повече да се снима гола, откакто стана майка — в резултат, видях стените в стаята. Не знам какво да правя. Пропиля всичките си пари за силикон: все казва, че не е нужния размер, от шест месеца не си е плащала наема, би трябвало да я изхвърля, но се страхувам, че ще пропадне напълно.

— Писна ми да съм такава. Рой, винаги се минавам, нямам възможност да съм състрадателна, по дяволи те! Идеята бе да ѝ гепя договорите, това е!

Отваря хладилника, подава ми бутилката. Питам я дали е успяла все пак да ѝ отмъкне някой договор. Свива рамене.

— В картотеката съм. Тялото ми е разделено на части, под рубрики задник, корем и нокти: това взеха от мен. Засега само коремът ми е послужил, за Данон. Сигурно си го виждал по телевизията: млякото с фибри, което улеснява храносмилането. Има сини стрелки, които се въртят около един пъп: това съм аз. Сега бях на кастинг за новата кампания на Актимел, но това ми плаща наема и толкова. Идеята е да печеля достатъчно, без да ме чукат.

— Като нормална манекенка, както искаше в началото?

Поклаща глава.

— Когато си била в порното, за модата и марките вече си свършена като личност. Вече съществуваш единствено на парчета.

Изпитвам порив на нежност пред примирението ѝ. Зачеркнали са я от човешкия вид и тя го е приела, като мен.

— Не, голямата ми надежда е Интернет: соловите изпълнения онлайн, като клиентът сам управлява с клавиатурата уебкамерата от стаята си: това би било страхотно. Да, но не съм единствената с подобни проекти.

— А нещо съвсем различно...?

— Какво?

Правя неопределена физиономия.

— Единственото нещо, което ми харесва в тази работа, е показването. Това е най-добрият начин да се предпазя. Скривам се зад тялото си. Напълно ме устройват непознатите, които мастурбират пред мен и после сменят канала.

Взема от ръцете ми бутилката Рикар, извинява се, че няма лед: Анук Рибас е скапала хладилника ѝ, като се опитала да махне леда с чук.

— Извинявай, че съм така напрегната, исках да прекараме приятна вечер, но...

Целувам многотоочието ѝ. Отдръпва устни, отпива глътка, оставя бутилката и обикаля кухнята, като гледа смазана купчините мръсни съдове.

— Първите ми снимки — казва, като сочи плажовете по стената. — „Либертини“, един *софт* за М6. Мислих си, че порното във Франция е все такава: да се пека гола на слънце, докато пичовете около мен си казват репликите.

Стомахът ми изкурква. Питам я какво ще правим със зеленчуците.

— Мързи ме — отговаря тя. — А трябва и да съм разумна: утре имам анален. Гладен ли си?

— Не.

— Има „Аперикюб“^[2] и „Куолити Стрийт“^[3]. Това ми е основното меню, когато снимам. Искаш ли — продължава внезапно със закачлив глас — да изиграем един Тривиъл? Само това ме отпуска. Ще те науча, ще видиш: супер лесно е.

Настаняваме се на килима в хола с играта, бутилката мастика, кубчетата „Вашкири“^[4] и английските карамели.

— Вземи жълтата кутия: това са детските въпроси. Иначе е много трудно. Всъщност говоря за себе си.

И играхме на въпроси, като хвърляхме зара при всеки верен отговор. Научавах куп неща и въобще не ми пукаше. Единственото важно нещо бе лицето ѝ, което бе загубило всичките си бръчки. Подмладяваше се с всеки въпрос. Отново ставахме хлапетата, които си бяхме останали дълбоко в нас, ненакърними, добре скрити в убежището, защото всичко, което бяхме преживели във Франция, не бе за нас: не се броеше. То бе отклоняване от мечтите, лоши пътища, измамни стъпки. Сега бяхме блокирани, но това нямаше да продължи дълго. Пазехме се за по-късно. Изведнъж ми се прииска да го вярвам.

— Продавач на риба от галско село.

— Ордралфаетикс^[5] — отговаря тя.

— Браво.

— Нямам заслуга: вече съм попадала на въпроса с Руди. Малкият ми съсед, когото си видял долу. Намира те за приятен.

— Често ли стои така във входа?

— Когато майка му има посещение. Обикновено го вземам при себе си, но сега аз имах посещение.

Настъпи неловко мълчание. Хвърли зара и изтегли нов въпрос, прошепвайки:

— Страхотно момче е, да знаеш, много е силен по френски: сигурна съм, че ще се измъкне. Пък и майка му е мила с него. Проблемът е баща му. Надявахме се, че нещата ще потръгнат, откакто се чупи, но нищо не се промени и май нищо не може да се направи: това надебеляване е семейно заболяване. Кой футболист, световен шампион през 1998-а, става лице на Макдоналдс? За теб е лесно.

— Не знам.

— Руди щеше да отговори. Малко да се напрегнеш, а?

Би ме за двадесет минути. Оставаме за момент мълчаливи, с провесени ръце. Навсякъде около нас килимът е осеян с разноцветни хартийки. Имаме проблем с „Куолити Стрийт“: от дванадесетте разновидности обичаме четири, и то същите; унищожихме ги, а кутията изглежда пълна. Тя предпочита овалната виолетка, която яде като маслина, като изплюва сърцевината: Твърди, че лешникът в

центъра разваля сладостта на течния карамел в топящия се шоколад. За да се допълваме, аз изяждам лешниците ѝ.

— Искаш ли да спиш тук?

Помислям си за кучето, чието сандъче е почистено и си има храна. Отговарям да, като погалвам крака ѝ. Отдръпва се.

— Казах: да спиш.

— Защо?

— Снимаш утре в осем сутринта и няма да е *софт*.

Поклащам глава с доста успешна въздишка на жертва, което ме размива. Нея не. Остава неподвижна. Подсмърча, свива устни, поглежда коленете си, внезапно ми задава въпрос със сериозен, странно спаднал глас:

— Току-що, когато бе над мен, в началото... Гледаше ме втренчено в очите. Какво видя?

— Да видя?

— На два пъти мъже са ми казвали, че когато се съсредоточават в очите ми, за да се задържат, са виждали образи. Не можеха да ми кажат какво, за тях било както когато гледаш някой облак и след известно време имаш чувството, че виждаш глава или кон... Но ти... какво видя?

В гласа ѝ има истински страх. Човек би казал, че е важно, че е загубила нещо и разчита на мен да го открие. Затварям очи, като се опитвам да възстановя образите от преди малко.

— Беше... като жълти точки, които мърдаха, подреждаха се, за да образуват картина...

— Каква картина?

— Линия. По-скоро две линии, някаква перспектива...

— Видял си я! — извиква, хващайки ме за китката.

— Уточни, хайде, опиши ми картината!

— Беше... Приличаше ми на писта на летище.

— Не! — казва нетърпеливо, като ме дърпа за ръката. — Това е алея.

Отварям очи.

— Алея?

Скача на крака, отива за цигара до библиотеката, поема дълбоко дима и се обръща с изгарящ поглед.

— Алея от дървета, която тръгва от малка, бяла порта и стига до голям завой. Явори. В това съм сигурна. Огромни, с преплетени, надвесени клони над алеята, която е застлана със стар, обрасъл с трева и мъх чакъл. Това е моята алея. Моята картина, моето убежище. Скривам се там всеки път, когато виждам нещо отвратително на снимачната площадка, когато искам да избягам от реалността, и се получава! Кълна ти се, получава се... Ти го видя. Преди малко бях там, защото бедрата ми се стегнаха, когато ме погали. Не исках да прекъсна епизода.

Гледам я невярващ. Видимо се променя: думите ѝ предизвикват жестове, глас, някаква втрепеност, които не съм виждал у нея. Дори настъпилата тишина е заредена е нещо ново.

— Но какво точно е това? Сън, видение?

— Винаги е едно и също: отварям портата, вървя по алеята около петдесетина метра, но колкото повече напредвам, толкова по-дълга става тя... Колкото случващото ми се е по-тежко, по-унизително, толкова по-надалеч отива алеята, толкова повече се чувствам у дома... Накрая спирам. Никога не съм стигала до завоя. Не знам как изглежда къщата. Но е моя. Знам го. Някога ще е моя. Това е единственото ми желание на земята и то ще се осъществи.

Смачква цигарата, улавя с крак един бонбон, който подхвърля до ръката си.

— Или пък не съществува в този живот. Къщата, която ме очаква отвъд. Приближавам се до нея, когато в моята професия докосна смъртта, спин и компания. Не ме притеснява. Там трябва да се случи, освен това е добре. Важното е, че един ден ще я открия. Ела.

Отвежда ме в кухнята, вади ключ от някаква кутия за бисквити и отиваме в нейната стая. Заклучва два пъти, съблича се светкавично, все едно че е сама. Правя като нея и я последвам под пухената завивка. Щастие то да вдишвам истинската ѝ миризма в нормално легло е почти болезнено. Целувам гърдите ѝ, плъзгам език по корема ѝ, задържа ме.

— Не искаш ли да те галя?

Кима отрицателно с глава.

— Какво искаш?

Изтегля ме нагоре, гледа ме.

— Няма нищо общо с теб. Но не мога да смесвам нещата. Не мога вече. За да се подмокрят, трябва да чуя „Камера!“.

Целувам я по врата и ѝ се усмихвам много нежно, все едно, че нищо не съм чул, все едно, че току-що я виждам.

— Харесва ми миризмата ти.

— „Мон-Сен-Мишел“, душ гел с истински аромат на амбра. Открих го в една кабина преди три години. Пълен шок. Първото ми парченце от Франция. Единствения път през живота ми, когато свих нещо.

— Душ-кабина?

Смръщва се.

— Корабна. Служих във флота.

Изправям се на лакът.

— Военния флот?

Свива рамене.

— Търговския. Камериерка на товарен кораб. Ще ти разкажа някога. Заспивай.

Загася и ми обръща гръб. Близвам я по тила, лекичко се отърквам, като приплъзвам пръсти към пътката ѝ. Затваря бедра. С уловена ръка ѝ подхвърлям:

— Камера!

— Не е смешно. Това е истинска самота, ако искаш да знаеш. Всички хора се утешават от живота, от работата си с правене на любов. Но какво ми остава на мен, за да забравя любовта?

Притиснах се о нея, възбуден в стойка „свободно“ до задника ѝ, с нежност, каквато не бях изпитвал от първата си приятелка на петнадесет години, и заспахме, все едно, че оставахме целомъдрени в очакване да пораснем, все едно, че имаше някакво бъдеще пред нас.

[1] Благотворителна организация във Франция, основана от актьора Колюш, която се грижи за бездомните и клошарите. — Б.пр. ↑

[2] Кубчета сирене за аперитив. — Б.пр. ↑

[3] Марка карамелени бонбони. — Б.пр. ↑

[4] Марка френско топено сирене. — Б.пр. ↑

[5] Герой от „Астерикс“. — Б.пр. ↑

След две кафета и три прехвърляния в метрото, пристигнахме на снимачната площадка, хванати ръка за ръка, и Бруно, който правеше коремни в гримьорната, изведнъж се изправи, за да ме пита дали съм във форма, мислейки си навярно, че съм прекарал цялата нощ в репетиране на ролята. Момичетата пиеха кафе, топлейки се край един електрически радиатор. Асистентката ми представи онова, с което щях да снимам днес. Погледнах смутено Талия, която с фаталистки жест ми даде да разбера, че няма да изисква изключително право върху мен.

Целунах Мелоди, чернокосата с плитчините, с която вчера оглеждах апартамента. Каза ми, че ѝ е приятно. Всичко е преправила — гърди, задник, бедра и лице — с изключение на гласа си, но я дублирали постпродукционно, уточни Талия. Днес бе дошла с майка си от Пиренеите — едра, мила жена, която я изпиваше с горд поглед и бе донесла кроасани за всички.

Оглеждайки се, стиснах ръката на Светлана, свръх напмпаната мадама, на която Бруно бе донесъл огромния колет и която вече бе напълно гола, готова за снимки. Талия я бе сринала за три спирки. Бяха се скарали за някакъв тип, когото двете делели в един епизод; Светлана излизала с него извън работа и все си въобразявала, че другите искат да ѝ го откраднат. Но имах чувството, че като украинка Талия я ненавиждаше най-вече, защото беше белоруския, и, от гледна точка на моята страна, този расизъм между две блондинки ми бе странен.

Пръстите на Светлана задържаха ръката ми, усмихна се, като се изпъчи обещаващо:

— Искам да се разбираме добре.

Останах уклончив.

— „Бих искала“, условно наклонение — напомни ѝ Талия, като ме хвана под ръка, за да ме отведе до една азиатка, продупчена отвсякъде.

— Приятни са — казах най-общо, без да имам предвид никоя конкретно.

— Изис дьо Сез, интелектуалната в харда. Има диплома по социология. В момента пише докторат върху „недоизказаността в неприличното“.

Първоначално помислих, че шепнеше подигравателно, но това си бе уважение.

— Рой, нов е и се справя много добре.

Азиатката обърна към мен безжизнен поглед, с дъговидни вежди и стиснати устни. Екипираха я садо-мазо — черна кожа и изкуствен кур на колана, и аз за момент се обезпокоих при мисълта, че може би е за мен. Попитах асистентката дали може да прочета сценария. Отговори ми, че е излишно: режисьорът пренаписал моя епизод — той щял да ми обясни.

Бруно се върна в костюма си на пощальон. Разказа ми за снощния групов секс — свършили на зазоряване в басейна на продукцията и тази сутрин курът му не ставал пред дупките: денят щял да е тежък. Добави, прозявайки се:

— Ама и „Тривиъл“ също скапва.

Останах без глас. Разочарован, унизен. Бях толкова сигурен, че единствен познавам Талия отблизо... Смешно е колко странно реагираме, когато започнем да държим на някого. Не ме притесняваше, че Бруно я е чукал по всички възможни начини, но да си ги представя седнали по турски край кутията с жълти въпроси, предизвикваше истинска ревност.

Откъм гримьорните се чуха викове и удари: хукнахме да видим какво става. Талия блъскаше Светлана в стената и я псуваше. Все още не я бях чувал в оригинална версия и трудно я разпознах: на своя език не бе вече същата. Войнствена грубост, ярост, която храчеше звуците с презрение. Асистентката ги раздели, предупреди Талия, докато гримьорката поправяше щетите. Светлана ме сочеше с пръст и обясняваше неразбрано на разваления си френски, че следобед тримата сме имали епизод и не искала истории с украинката. Талия отвърна, че следващия път, когато чуе простотии за мен, ще я накара да изяде силикона си. Въздържах се да питам за подробности. Идеята да бъда свързващо звено между двете неприятелки не ме въодушевяваше особено, но от друга страна, се почувствах поласкан, когато асистентката ме повлече за врата, казвайки ми, че разчита на мен да оправя нещата. Толкова е хубаво да вдъхваш доверие: това премахва всички предразсъдъци.

В този момент пристигна режисьорът, който явно бе настинал в басейна. С двойно намотан около врата шал вкара някаква тубичка в дупките на носа си, вдиша с отметната назад глава, после попита Талия защо е тук.

— Спри спрея за нос и се върни към коката — посъветва го тя, — участвам в двадесет и пети от осем часа.

— А с реда, който ти изпратихме снощи по факса, какво направи? Прогнозата е слънчево: преснимам седемнадесети на терасата — после правим двадесет и пети.

— Много добре знаете, че факсът ми е скапан, по дяволите! — викна Талия. — Не може ли да ми се обадите?

— Готова за снимки в четиринадесет часа за двадесет и пети — студено ѝ отвърна асистентката. — Същото важи за Рой.

— Сега — лукаво ѝ подхвърли режисьорът, — ако настояваш да участваш в седемнадесети...

— Гратис? — изсмя се асистентката. — Бълнуваш ли!

Талия се въртна, повличайки ме сред мазните смехове на останалите момичета и се озовахме на булевард „Клиши“, с ваканционно синьо небе и минувачи, които бяха забравили да се мръщят.

— Писна ми от тези чекиджии, как мога да се организирам? — проклина, докато бута вратата на отсрещното заведение на самообслужване. — Имам пробен грим за Актимел в деветнадесет часа: никога няма да успея! И какво ще правим междуременно?

Грабна някакво телевизионно списание от щанда, взе от остъкления хладилник кашонче с бири, откъсна една кутия и я подаде на касиерката, която каза не, защото били по шест.

— Осведоми се за законите в страната си, ако искаш да си запазиш бачкането — отговори ѝ Талия, като прелистваше програмите. — Принудителна продажба: ако обвиня собственика ти, ти ще го отнесеш. Рой, имаш ли кабел?

Машинално отговорих да, следейки с очи сложните преговори на касиерката с нейната каса, за да ѝ раздели на шест цената на кашончето.

— Страхотно! След час има едно предаване, а аз имам само пет канала. Ще отидем ли у вас?

В гласа ѝ имаше такъв ентузиазъм, че няхах нито смелостта, нито подлостта да измисля някакъв претекст. Казах да, щом искаш, само че не е у дома: пазя апартамента на един приятел южноафриканец, докато го няма, и ме е срам да ти го покажа — такъв бардак е оставил...

— Ами, тогава върви първи и оправи. Аз ще купя чудовищна закуска и идвам. Дай ми адреса. Освен ако ти е неприятно... — продължи пред мълчанието ми. — Не ти се иска или не ми вярваш?

Дадох ѝ номера на булеварда, кода за входната врата, буквата за домофона и етаж. Записа всичко, целуна ме по носа, каза, че е куул да имаме цяла една сутрин единствено за нас и че ще ми направи изненада. Касиерката я изгледа как излиза и заядливо ми подхвърли, сочейки кутията:

— Нула евро тридесет и девет!

Казах ѝ да забрави и вместо това купих десет кутии „Куолити Стрийт“.

Не знам дали защото застрашавах моята измама, или защото трябваше да се преструвам в къщи, но изпитвам истинска възбуда, докато трупам в мивката чистите съдове, които цапам с големи струи кетчуп, след като изпразних безупречно подредените от жената за чистене шкафове, за да пресъздам споменатия бардак. Хубаво е да придам малко живот. Хубаво е да подготвям къщата за някого.

Кучето души из хола, където оголвам канапетата, за да запратя възглавниците на мокета пред телевизора. Скривам пощата си, моите снимки, квитанции; три пъти обикалям апартамента, за да се уверя, че не съм оставил никаква следа, и изглеждам като самонастанил се. Домофонът изпращава, силуетът на Талия се появява на екрана и аз натискам копчето с тревожно туптящо сърце.

Двадесет секунди от входната врата до асансьора, още четиридесет до шестия етаж. Последен оглед и отварям вратата.

— Много шик — казва, влизайки във вестибюла с колони и фонтан. — Женен ли е приятелят ти?

— Много — импровизирам. — Но парите са на жена му, той е пълен педал.

— Мога да си остана дзен — подхвърля насмешливо, подавайки ми торбите.

Купила е двадесетина кроасани, кекс, най-различни конфитюри, сокове, руски чай и бутилка вино, която разопакова с тайнствено изражение. „Хамилтън Ръсел“, шардоне от Уокър Бей, нос Добра надежда. Смаяната ми физиономия я размива. За мен това е най-доброто вино от Южна Африка, по-добро от това на баща ми.

— Как разбра?

— Купих най-скъпото. Предвкус на мърсо^[1] и финален привкус на сотерн^[2], нали?

Съгласявам се на доверие. Казва:

— Винаги питам специалистите: вода си записки за деня, когато ще имам изба.

Оглежда наоколо, отваря три врати.

— Декорът е отвратителен — заключава, влизайки в хола. — Извинявай, че те притеснявам, но е без петнадесет.

Сяда по турски сред възглавниците, служи си с дистанционното, все едно, че го знае наизуст. Оставам неподвижен на прага, с бутилката в ръка, пред това нереално и все пак толкова свойско видение; чувството, че току-що сме се настанали в този временен декор, но всъщност живеем заедно отдавна. Кучето се присламчва в хола покрай корниза и се скрива зад двойните завеси.

Оставям я да сменя каналите и отивам да отворя виното, да приготвя чая. Когато се връщам с подноса, тя гледа някакъв клип по музикален канал. Кучето се е свило върху възглавниците до нея и се оставя да бъде галено. Впечатлен, оставям закуската на ниската масичка.

— Това кучето на приятеля ти ли е?

— Не, прибрах го от Курнъов.

— Как се казва?

— Нелсън.

— Не му отива.

— За да му носи щастие: открих го почти изядено в една телефонна кабина.

— О-о?

— Гадовете затварят два питбула, дават им някое малко куче за аперитив. Щом се настървят от кръвта, започват да се хапят помежду си и тогава просто се правят залози кой кого ще убие.

Настъпи минута мълчание. Тя, която подобно на мен идва от жестока страна, според показаното по телевизията — с мафия, отвличания и престрелки наред улиците, — изглежда също толкова шокирана като мен от това френско изобретение. Ние поне не сме родината на Правата на човека.

— Обикновено от малкото куче не остава нищо. Бе потънало в кръв, едва дишаше. Занесох го при ветеринарния, който каза, че е

загубено, тогава го нарекох Нелсън, на Мандела, защото и на него не му даваха никакъв шанс.

— Собачка — каза, като го взе на коленете си.

Гали го нежно по белезите, оставя се. Не мога да повярвам. Казвам ѝ, че след четири месеца съвместен живот, продължава да се страхува от мен.

— Не от теб, Рой. От типовете. Нали, Нелсън? От всички типове, защото само типове могат да сторят нещо подобно на живо същество. Не се страхувай от него, Нелсън. Той не е като другите. Иначе защо щеше да те спасява?

Извърщам глава. Спасих го, защото го бяха хвърлили на вълците, като мен, за пари. Дори нежността, доверието на това момиче, което няма причини да се преструва, не могат да ме освободят от невъздържаната омраза, която понякога ме обзема, както Нелсън с неговите пристъпи на паника.

Телефонът звъни в антрето. Скачам да отговоря, преди да се е включил секретарят. Агентът ми е. Подготвя ме за утре. Казва, че срещата ще бъде оспорвана, но ще трябва много да внимавам. Да остана в защита и да играя открито: нищо не знам, нямам приятели в отбора, нищо не споделят с мен, нищо не разбирам от цифри, нищо не съм чувал за допинг, нито за фалшиви паспорти, интересува ме само топката и извън нея нищо не съществува.

— Абе, правиш се на глупак. Всичко от технически, финансов, правен характер прехвърляш на мен. Тази стратегия приложих с Атана, Кайол и Зоргенсен: оказа се напълно печеливша. Съдийката ви взема за хлапета със семка вместо мозък и това е чудесно. Единственото, за което ще се опита да те притисне, е постановлението Босман, затова трябва да си го набиеш добре в главата, ако някога ти излезе с член 441-3: бил си пълнолетен, когато клубът те е купил. Разбра ли? И продължаваш да си с южноамериканско гражданство. Ако нещо не ти е ясно, обади ми се, целувам те.

Затварям и се връщам в хола, сядам до Галия. Казвам ѝ, че е било за приятеля ми. Нещо за работата му. Усецам, че звучи фалшиво, опитвам да се поправа, като се впускам в подробности, но наистина изглежда като оправдание, а тя не ме е питала нищо. Привличам я към себе си, галя я, за да изтрия неудобството. Целува ме с трохи от кроасана и ягодов конфитюр. Защо не живеем като всички останали, с

нощта, събуждането, любовта, нормалните храненияя, тъпата работа и щастието да сме заедно след нея? Докосва леко пениса ми с опакото на ръката си. Питам я дали наистина сме длъжни да чакаме до следобеда.

— Никога не съм флиртувала извън снимките, Рой. Не можеш да си представиш какво ми струва да пожелаая някой мъж в истинския живот. Бих искала да се възползваме от това, да се оставим на течението, да се насладим на времето, да се запазим за по-късно. Затруднява ли те? Ще се любим с всичко, което изпитваме в момента, и ще видиш колко ще е силно. Как ще сме сами сред всички, които не знаят. Ние ще сме с нашата нощ, „Тривиъл“, закуската, телевизията, кучето между нас. За тях всичко ще е чуване; ние ще имаме спомени. Искане ми се така да ме отделиш от всичко това, Рой, да ме защитиш от другите. Никога не съм имала доверие в някого. Мога ли?

— Мисля, че те обичам.

— Не. Всъщност да, ако искаш, но не само това. Искане да сме приятели завинаги. Дори то да не е задълго. Мой приятел открай време. Ще ми налееш ли вино?

Чуваме се. Запазило е вкуса на тапа, казва, че е страхотно. И аз се превъзнасям. После ѝ давам подаръка си. Безмълвно разопакова шарената хартия, бавно, за да не я скъса. Трябвах ми пет минути, за да го опаковам, с каквото имам под ръка: радвам се, че го оценява. Открива кутията „Куолити Стрийт“ и ми казва, че съм измислен, с тон на комплимент. Щом я отваря, разбира, че има само нейните четири предпочитани вида. Гледа ме сериозно. Потвърждавам: от десет обикновени кутии създадох модела Специал — Талия. Прехапва устни. Казва ми, че е мило, но я лишава от част от удоволствието: да може да избира, каквото обича, и да зарязва останалото — такава е била нейната представа за лукса през цялото ѝ детство. Свеждам глава. Вижда разочарованието ми. Целува ме, за да заличи своя гаф — и моя също.

— Започва!

Хваща дистанционното, увеличава звука. Театрална завеса се отваря под звуците на китари и кастанети. Пита ме дали познавам Офенбах. Оставам уклончив. Казва ми, че Пикило и Перикола са млада двойка без пукната стотинка, като нас, които пеят по улиците, умирайки от глад; вицецарят я забелязва и, за да я изчука, я кани на обяд в двореца; тя иска и Пикило да се възползва, но той отказва от

ревност, тогава отива сама, яде за двама, после се връща при любовника си с остатъци от храната, защото той поне я размива и тя го обича. Питам я иска ли чай, отговаря ми шът. Гледам тази непозната Талия, която пее заедно с героинята, ругае я, когато не спазва темпото, критикува между два кроасана вялия тенор, който фалшиви, изоставащия оркестър, дебютантката, която си поема дъх с ръце, правейки се, че изразява чувство, вицецарят, който гримасничи вместо нотата, която не може да вземе... Никога не бях виждал някой с толкова жар и съпричастност да се пали пред телевизора. Накрая го изключи, като ми каза, че е срамота толкова хубава партитура да се поверява на некадърници и че като за първи контакт това можело да ме отблъсне. Поглежда ме в очите и бавно запява със своя нисък и неподправен глас, който взема височините с веждите:

*„Как искаш да сме нежни, когато хляб ни липсва?
Какъв възторг да изпитваме от любовта, когато
толкова сме гладни?“*

Кучето поставя муцуна на коляното ѝ, а аз се чувствам разтърсен до дъно от тази толкова простичка мелодия, която е така важна за нея. Овехтяло е и същевременно вълнуващо, а в устата ѝ се превръща в нещо ужасно модерно, изместено, извън времето. В края на арията ми казва, че това са първите думи на френски, които е чула в живота си: баба ѝ пяла ролята десетки пъти на сцена и някогашните ѝ успехи са били нейни приспивни песни.

— Възпитаваше ме по френски образец, докато мама бе в завода. Трите живеехме на двадесет и пет квадратни метра; всяка имаше свой кът. Етажерката на мама с нейните дипломи, медали: най-добра работничка, най-голяма норма, най-високо съзнание. Ъгълът на баба с нейния портрет на Николай П., иконите, свещите, нейната Айфелова кула... И моето ъгълче с плакатите на Клаудия Шифър и Синди Кроуфорд, на които подражавах пред огледалото... А твоето детство?

Разказвам ѝ за майка си, за нищожния ѝ и прекрасен живот, изпълнен с незлобива любов и щастливи провали. Беше много лоша счетоводителка, но все пак я наемаха заради гарантираната заетост на белите. А после, с премахването на апартейда, чернокожите получиха

достъп до всички професии; това веднага задейства конкуренцията и тя се оказва без работа. Но за сметка на това най-нежеланите професии се бяха освободили за белите, тогава тя стана нощна чистачка на офиси. Там се развихри напълно: поне когато търкаше, ставаше чисто; вече не се страхуваше, че е сбъркала някоя запетая, вече не скачаше от леглото заради някоя нула в повече.

— Говориш за нея в минало време, защото е далеч или...?

Потвърждавам с физиономия това, което има предвид с многоточието. Отговаря ми:

— Значи не е далеч.

Гласът ѝ не съдържа утеха, нито баналностите, които се казват при подобни случаи от учтивост и за да се смени темата. Гласът ѝ съдържа увереност, все едно е познавала и приела цял куп мъртъвци около себе си.

Кучето е заспало на коляното ѝ. Внимателно повдига главата му, поставя я на една възглавница, като му казва, че се извинява, но трябва да отиде до тоалетната. Указвам ѝ посоката, тя тръгва по коридора, а кучето я следва.

Изтягам се на мокета, обмисляйки нещата. Не знам точно какво искам. Важен е единствено настоящият момент, топлината и ароматът на възглавниците, които, тя е вдлъбнала до мен; това е нежността, която излъчва между две ругатни и три наранявания, това е откраднатото време, което си подаряваме, за да продължим удоволствието, това е виното с вкус на тапа, което се правим, че е великолепно, тя, защото идва от моята страна, аз, защото идва от нея.

— И това ли е на приятеля ти?

Размахва ключодържателя, който е взела от антрето.

— Да.

Спира над мен, прехапва устни, като гледа втренчено изправения на задни крака кон на емблемата.

— Ползваш ли я?

— Нямам книжка.

Остава права, поклащайки се на място, със смесица от възбуда и превантивно разочарование, напълно неустоима.

— Искаш ли да я пробваш?

Светва:

— Няма ли да се сърди?

— Не му пука.

Издърпва ме за ръцете, вдига ме, притиска ме до себе си, казва ми, че ме обожава и че се е научила да кара на камионите на бившата Червена армия: да видим дали може да управлява Ферари. Не виждам нищо общо, освен цвета, но толкова съм горд, че мога да ѝ доставя удоволствие, изведнъж да придам смисъл на ненужните допълнения към живота ми.

— Ще вземем ли Нелсън?

Понечвам да отговоря, че никога не излиза и млъквам: той вече е пред вратата. Талия го взема на ръце, обяснява му, че това не е телефонна кабина и няма нищо страшно, защото тя е с него. Спира да вие, но трепери с цялото си малко тяло, със затворени очи, за да не ни смущава.

— Да се върнем, Рой: сърцето му бие много силно.

И моето започва да бие учестено, когато го оставя във вестибюла, обяснявайки му, че веднага се връщаме. Представата за живота ни тримата ме оставя без дъх до третия подземен етаж, където ме пита кога моят приятел се прибира във Франция. Обзема ме мрачно настроение от временното състояние, в което ме връща. Не искам да я лъжа повече. Но още по-малко искам да скапя момента с една истина, която може да развали всичко искрено между нас.

Опитвам петнадесет бокса, преди да открия моя. Слизал съм само веднъж в гаража, за да видя какво съм купил. Бях запалил неоновото осветление, огледал алената косачка с гравирани инициали на Антонио Торкацио; не разбрах как се отварят вратите и се качих обратно. Талия веднага открива.

— Модена 360, нали?

— Може би.

Сяда зад волана, снижава се под твърде ниския за нея таван, дава контакт и двигателят изръмжава. Тъй като няма място да вляза от другата страна, задушавя ме в продължение на няколко минути, под претекст, че трябва да я загрее, преди да изкара чудовището, в което хлътвам, извивайки се. Големи тарикати са да правят такива големи коли, с толкова малко място вътре. Излегнат като в шезлонг, залепнал за облегалката, усещам как закуската ми се изкачва, докато тя бръмчи по рампата на паркинга, обяснявайки ми, че е принудена да ускорява, за да прескача гърбиците, иначе „опираме“.

Спуска се по булевард „Морис Барес“, борейки се с лоста в малката хромирана решетка със скърцане и резки тласъци, обяснява ми, че истинският шик на Ферари е, че правят скоростните кутии потвърди от на камиона Москвич. Обикаля, прилепнала за пътя, около портата „Майо“, поема към „Дефанс“ и със сто и осемдесет в час се озоваваме в тунела на магистралата, принудени да си викаме, за да се чуваме през рева на истеричната бричка.

— Да те закарам ли до Довил^[3]!

— Нали сме на снимки от два часа?

— Със средна скорост двеста километра в час можем да успеем: изкъпваме се, връщаме се и сме на грим в един и половина.

— Ти си знаеш...

Гълтаме неоновите лампи на тунела, пилоните, дърветата.

— Страхотно е, Рой! Всички бачкат, а ние отиваме на морето, млади сме, не ни пука, имаме бензин и сме свободни!

Нямам какво да добавя, освен да изрева едно „да“ сред грохота, но добре знаем, че не е истина, и сигурно ще се забием някъде, преди да стигнем морето. В крайна сметка има и по-лоша смърт и няма кой знае какво да съжалявам. Ако има рай, ще пристигнем по-бързо, а ако няма нищо, ще избегнем продълженията на един равен мач.

Разнася се съскане, придружено от бял пушек, и отлага плановете ни за по-късно. Забавя, блъскайки назад скоростния лост, спира в страничната лента на пътя и ми извиква да излизам, хуквайки. Измъквам се колкото бързо мога, настигам я петдесет метра по-надолу. Гледаме димящата кола, докато камионите преминават, пресвяткайки ни с фарове.

— Има две решения — казва ми Талия, — или съобщаващ за кражба, или снимам без прекъсване до седемдесетата си годишнина, за да я изплатя на приятеля ти.

Отново виждам вълнението на Торкацио, когато ми продаде милото си Ферари, умолявайки ме да го щадя по време на разработването.

— Не се тревожи, в гаранция е.

След малко димът се сляга и ние се приближаваме. Отваря капака, оглежда щетите.

— Само защитата на радиатора — успокоява се. — Може би и охлаждането, но не е сигурно... Обаче би било добре веднага да се

обадиш на пътна помощ, преди да са минали ченгетата: не съм много сигурна, че книжката ми за камиони важи във Франция.

Посочва ми аварийния стълб на стотина метра зад нас. Отивам до покрития с пластмасов похлупак телефон, свеждам се зад него, за да набера на мобилния си номера на Американ Експрес Голд Асистанс, който агентът ми бе запаметил, когато бях VIP.

Десет минути по-късно пристига сервизната кола и ни изтегля до Париж. Остава ни на булевард „Клиши“ четиридесет и пет минути преди „готови за снимки“ и отива да остави Ферарито на отбелязания в книжката за поддръжка сервиз. Пробожда ме лека носталгия при вида на изчезващите в кръстовището задни светлини.

— Все пак беше хубаво, нали? — подпитва Талия с безпокойство.

Отговарям да ѝ го мисля: дори, може би, бе по-хубаво, отколкото ако наистина се бяхме хвърлили в едно непознато море — така ни остава една непокътната мечта, ненааченат план. Съгласна е. Хващам я за ръка и ѝ казвам:

— Ела.

— Значи, започваме от момента, когато Бруно и Сами тъпчат Светлана, после вратата се отваря и влизаш ти, Изис. Носиш телеграма. Първоначално си шокирана, като виждаш колегите ти да шибат в работно време, после се възбуждаш, сваляш парцалките, галейки се, и се качваш на стълбата на Орелиен електротехника, за да може Рой да те ближе, докато оправя Талия кучешката. Това ще се хареса на Светлана, която ще заеме мястото ти под езика на Рой, докато ти отиваш да хванеш хуя на Бруно, за да чука Талия в задника; тогава Рой ще направи дуо с Орелиен в Мелоди, която е яхнала Сами, продължавайки да лиже Светлана, докато тя дразни клитора на Талия, която се нанизва на пръта ти. Ясно ли е на всички? Камера!

Вдигам ръка, извинявайки се, питам режисьора дали може да повтори, за да си го представя. Въздиша, пощипва носа си с два пръста, докато Бруно, Мелоди и Светлана ми се притичат на помощ. Говорят едновременно и ми изглежда все по-сложно. За щастие операторът иска техническа репетиция. Той запомня движението си с

камера от рамо, докато ние разиграваме позите, а аз разменям печален поглед с Талия: предпочитам вчерашния сценарий.

В този момент възниква някакво оживление в края на снимачната площадка. Бодър глас отправя всеобщ поздрав.

— О, не! — извиква режисьорът.

Оплетени един в друг, измъкваме крака, бутаме се с лакти, за да видим какво става. В дълъг червен халат, заобиколен от двама мъже с вратовръзки и черни куфарчета, Максимо Новалес обявява, че в изпратения му по факса снощи ред е отбелязано „Снимки 14 часа“: сега е тринадесет и петдесет и пет и той е готов за снимки.

— Май сънувам! — крещи режисьорът. — Не те искам повече на мои снимки, тъпанар такъв: уволнен си! Кой идиот му е изпратил снимачен ред?

Стажантите си прехвърлят вината с изненадан вид. Съвсем спокоен, ебачът представя придружителите си:

— Г-н Ансенис, мой адвокат, и г-н Бор, съдебен пристав, който е дошъл да протоколира.

Адвокатът вади от куфарчето договора на своя клиент и започва да го обяснява на спешно слезлия от офиса си продуцент, докато обърнатият към нас със скептичен вид пристав протоколира.

— Но той не бе в състояние да изиграе епизода! — протестира режисьорът.

— Предвид, че уволнението заради „неспособност“ без предизвестие не е предмет на никоя клауза — отговаря адвокатът, — предвид, че при липсата на упълномощено медицинско заключение горепосочената „неспособност“ се приема като трудова злополука и трябва да бъде декларирана като такава, предвид, че никаква декларация не е получена в застрахователната компания и че по смисъла на колективния трудов договор на актьора, наречен „Х изпълнител“, не му се заплаща на ден, а на епизод, следва, че денят не може законно да се счита за провален и че епизодът е платим. При заявен от страна на работодателя отказ, става въпрос за едностранно прекъснат договор, което е в компетенцията на трудовия съд...

— Добре — въздъхва продуцентът. — Да се върне на мястото си: разкарайте дубльора. Вие оставате тук! — продължава, като хваща пристава за ръкава. — И ако отново засече, вие ще го констатирате,

обаждаме се на застрахователите и заявявам застрахователно събитие. Ясно?

Адвокатът маха очилата, за да се консултира с клиента си, после шепне на ухото на пристава, който кима. Тогава Максимо свлича халата, за да бъде констатиран щръкналия обем, който представлява неговата гордост, вдигайки ръце, с бавно въртливо движение напред-назад, в стил автоматично напояване.

— Съжалявам — казва ми асистентката, изпращайки ме до гримьорната.

Талия изтичва, притиска се в мен и ме погалва по бузата.

— Ще останеш ли?

В гласа ѝ има истинско отчаяние, истински зов за помощ.

— Мислиш ли, че е добра идея?

— Не искам да си тръгнеш така, Рой. Това не се брои, пазя се за теб и после ще бъдем заедно.

Казвам добре. С агонизираща душа отивам да се облека. Когато се връщам на терена, асистентката ми слага един куб до едрата дама от Пиренеите, която ми разказва как примерът на нейната дъщеря ѝ е позволил да се освободи, да напусне съпруга си, с когото диалогът бил невъзможен, и да открие, че е много по-добре да си сам, отколкото да се чувстваш зле в двойката: доказала на себе си, че на петдесет и пет години, когато си нещо различно от мебел, можеш отново да бъдеш жена. Поздравявам я, слушам я отгоре-отгоре, казвам, че се радвам за нея, гледам как Талия репетира позите и се чувствам по-нещастен от всякога.

— Начало!

Този път Максимо е във форма и когато виждам какво ѝ набутва, нормално беше да се облека. Колко тъжна е правената от друг любов... Вчера на същия куб си се представях на мястото на актьора в тялото на Талия; днес се отъждествявам с нея, която, стиснала зъби, пъшка да-та, за да скрие болката, преигравайки удоволствие, и ми се иска да ритам, да смажа ташаците на този панаирджийски изрод, който я тъпче като скот, мислейки единствено за представянето си. Какво чака, че не го обезвреди?

Останалите мърдат в ритъм, операторът скача от една група на друга, приставет прави своето заключение със склучени в джобовете ръце, а адвокатът наблюдава изложените тела с вид на вегетарианец.

Стискам с пръсти куба, за да не се намеся, да не извикам: „Стоп!“, да не отида да измъкна Талия от този робот, заявявайки, че плащам деня ѝ, че откупувам свободата ѝ, такива неща... Но с какво право? Тя поне си върши работата. Аз съм просто една мимолетна среща, проспана нощ, разходка с кола, затваряща се скоба. Свеждам глава.

— Когато е дъщеря ми, не гледам — споделя съседката ми на ухо. — Казва, че я притеснявало.

Поглеждам бродерията, която е извадила от чантата си. Кон на поляна.

Темпото се увеличава, позите се редуват, белорускинята заменя азиатката на стълбата, а аз се съсредоточавам върху Максимо Новалес, отчаяно дебнейки ефекта от точката О. Но не би, той продължава да поддържа тъпченето с втренчен поглед и равномерно дишане. Единствената разлика е, че от известно време гримасничи, докато тялото му се клати наляво-надясно зад Талия, все едно, че кара уиндсърф в буря. С часовник е и виждам как дискретно го поглежда, мачкайки гърдите на Талия. После лапва едно хапче, правейки се, че сподавя вик на удоволствие. Талия извързва глава с укор и той я връща в посоката с рязко движение на мутрата, забит поглед, прибрана брадичка и изпъчено чело.

— Да, страхотно е! — убедително се дере Мелоди от съседния сандвич. — Натъпчи ми го в задника, докато той ми издънва пъткътъ!

— Ама, накарайте я да млъкне! — проскързва Максимо, стискайки с пръсти ханша на Талия.

— Ей, Златния Хуй, ако виаграта вече ни ти действа, опитай с прозак!

— Добре му го каза! — отбелязва мама през зъби.

— Какъв е противен този дъртак... Само си развалих канта, бре! Ужасно...

Епизодът продължава в един кадър, отмерван от поощренията на режисьора да поддържа ритъма на Максимо, който се усмихва механично, потейки се обилно върху задника, който разорава. Погледът на Талия потъва в очите ми и остава там с наранена настойчивост, смес от отчаяние и доверие, като че ли ме приканва в нейната яворова алея, за да стигнем заедно до края на завоя и да открием къщата. Твърде сме далече, за да мога да споделя пътуването

й, но оставам в очите й, усмихвайки се, за да й помогна да се измъкне от всичко останало. Грухтенето на другите се отдалечава, светлината на прожекторите заличава телата; различавам в контражур сключените над чакъла клони.

— Стоп! — извиква Максимо.

Замръзна с повдигната вежда, застанал нащрек, после повдигна ръка като да извика такси и се сгромоляса с цялата си тежест върху тялото на Талия. Сkochиха да я освободят, измъкнаха актьора, Бруно се втурна да му направи уста в уста, докато асистентката се обаждаше на Бърза помощ.

— Доволен ли сте? — подскача режисьорът, разтърсвайки адвоката. — Разкарайте този глупак от терена ми! Рой, влизай! Грим!

— Добре ли си? — вика му Талия. — Поне изчакай лекаря...

— Ти млъквай и се връщай на мястото си! Повтаряме епизода: няма да провалям деня си, защото на господина му прилошало!

— Прави инфаркт! — извиква Бруно.

— Откъде знаеш?

— Аз съм пожарникар! Аптечката, бързо, нещо усиливащо сърдечната дейност!

— Ама ние нямаме! — паникьосва се асистентката.

— Отдръпнете се, ще му направя масаж!

Разширяваме кръга. Актьорите обличат халатите и си гризат ноктите.

— Ще се оправя — измънква Максимо, който си възвръща цвета под ръцете на Бруно.

— Ще се оправи, ама друг път! — възразява Талия.

— Изгълта шест милиграма иксенс, освен виаграта! Шест! Две хапчета през двадесет минути, при положение че се вземат през осем часа! Ще пукне в ръцете ни!

Ледено мълчание под прожекторите, освен Максимо, който тихо казва „няма“ с хубава потрепваща усмивка, и отново припада.

— Одеяло! — заповядва Бруно. — Бързо!

— Всички сте свидетели! — изревава продуцентът. — Всички сте свидетели, че той искаше да снима против решението на продукцията и под натиска на своя адвокат!

— Аз нямам нищо общо с този тип! — заявява Светлана.

И хуква да се затвори в гримьорната си, докато мама приема в прегръдките си Мелоди, която изпада в нервна криза. Търся погледа на Талия. Извърща глава с погнуса.

Вдигам отгъпаната от кабелестите бродерия. Оставям я на един куб и оттам при момчетата, които разтриват колегата си, увит в някакво наметало, шепнейки му успокоителни думи. За да направя нещо, поставям ръка върху леденото чело на Максимо. Питам Бруно какво е иксенс.

— Хлорхидрат на апоморфин. Първоначално, лекарство срещу паркинсон. Открили са, че от него отново ти става за по-малко от пет минути, и сега всички го вземат!

Останалите ебачи вяло протестират, че не, не, възбуждали се природно с женшен, но Бруно им казва, че това ще им е за урок, и те засрамено свеждат глава.

— Не казвайте на Мари-Лу, че пак съм се боцкал — мънка Максимо, треперейки, без да отваря очи, преди да се отпусне на една страна.

Останалите ме осведомяват, че жена му мисли, че се е оттеглил, за да пише мемоарите си, но той не е успял да се измъкне и не е написал и един ред.

Когато пристигна линейката на Бърза помощ, Бруно събщи симптомите, причината и диагнозата. Лекарят си ги отбеляза, благодарейки му, без да се смущава от облеклото на спасителя. Ебачът си тръгна на носилка и аз последвах Талия, докато режисьорът крещеше, че всички, които напуснат снимките, ще бъдат завинаги зачеркнати от професията.

— Има три деца — прошепна Талия в колата на адвоката.

Прегърнах я на задната седалка, притиснах в себе си нейните страхове и миризмите на другите, цялата тази мръсотия, от която исках да я освободя, без да знам как, нито защо стана толкова важно за мен. Оставих да подминем три кръстовища. Тялото ѝ бе вцепенено до мен, устните ѝ — бели. Внимателно попитах:

— Видя ли края на алеята този път?

— Почти.

Положи глава на рамото ми и всичко останало престана да съществува до входа на болницата.

Изчакахме един час в приемната на Спешна помощ. Талия излизаше на всеки пет минути да пуши, ходехме напред-назад пред входната врата, която се отваряше и затваряше със съскане. Не можех да се начудя колко естествено преминаваше от най-обоснован егоизъм към най-абсурдно великодушие. Естествено, притиснатата точка, която предния ден го бе неутрализирала, сигурно бе нарушила увереността на Максимо, но ми се кълнеше, че този следобед не му е правила нищо, и въпреки това се чувстваше отговорна за сърдечната му криза. Не изпитваше нищо към него, за него тя бе само една дупка, а я виждах как от минута на минута тревогата ѝ нарастваше и разпитваше всички минаващи лекари. Опитах се да я отклоня от мислите ѝ. Попитах я как щяха да продължат снимките.

— И дума не може да става да се върна там. Или ремонтират заснетото и спасяват дължината с готовия материал, или ни заменят, или съм мръсница и издавам Светлана, която е непълнолетна и продуцентът се оказва в пандиза. Но не това е проблемът.

Занимавах я най-вече трите деца, които не познаваше и които щяха да чакат Максимо след училище. Тя, която дори не знаеше името на баща си и никога не бе усещала неговата липса — двадесет и пет квадратни метра, споделяни с майка ѝ и баба ѝ, добре било така — тя беше на ръба на сълзите, описвайки ми трите хлапета, отглеждани във вила в залива Сен-Ном-ла-Брьотеш. Трите потенциал ни сирачета, които нищо не знаеха за професията на баща си и рискуваха да го научат заедно със смъртта му.

Опитвах се да съчувствам, но нищо не се получаваше: имам проблем с болниците. Щом усетя миризмата на повехнали цветя и амоняк, виждам майка си в малкото, оплетено в тръбички легло, с найлоновата шапчица на главата и нещастната ѝ бледа усмивка, думите, които се блъскат на устните ѝ, за да ми остави всички наставления, да ми завещае всички начини на употреба.

— Само не си мисли, че баща ти е виновен... Той бе единственото ми щастие на земята, освен теб. Прочети писмата в синия куфар, ключът е в нощното ми шкафче. А ако отвориш капака под ваната, не си прави грешни изводи... Това бе моя начин да бъда все още с него, всяка нощ, когато ти спеше и той ме правеше щастлива

дори в отсъствието си, повярвай ми. Хайде, тръгвай, миличък; трябва да си във форма за мача. Не забравяй да хапнеш малко месо.

Това бяха последните ѝ думи към мен. Писмата в синия куфар бяха на моята възраст; любовни думи и обещания за мълчание, върнати от получателя, без да бъдат отваряни. Почеркът на мама е бил доста по-едър по онова време, но чувствата ѝ не се бяха променили. Стелажите в банята бяха препълнени с бутилки шато-мулина, пълните отпред, празните полегнали под ваната. Всяка вечер се напиваше с виното на татко. Най-лесно бе да се каже, че ракът ѝ идваше от това: но съществуваха и грижите. Бедността, достойнството, саможертвата. Бе предпочела да ми плаща училището и тренировките по футбол, да работи до края, отколкото да се пенсионира по болест. Бе си обещала да е жива до моето пълнолетие. Не бе успяла само с три месеца. Ако някой бе отговорен, то това по-скоро бях аз, а не бутилките на татко. Когато изпратих известието в Шато-Мулина, не си правех никакви илюзии, но не изпитвах и никакво озлобление. Твърде много глупаци и мръсници се избиваха в името на Бога, за да вярвам в него: единственият начин да продължа мама, бе да запазя чувствата ѝ живи. Тя бе обичала Браян Мулина, ще го обичам вместо нея. Дори без взаимност.

— Даваш ли си сметка? Близнаците са на осем години, малкият дори няма шест. А майката работи за данъците...

— Трагедия.

Гледахме един до друг как дъждът се стича по остъклената стена. Безизразният ми тон я накара да се извърне изведнъж. Изгледа ме почти лошо.

— Ако ти е досадно, не си длъжен да стоиш.

Възразих, тя ми каза, че в живота не понася хората, които се правят. Тогава реших да съм искрен: потвърдих, че сърдечните затруднения на ебача въобще не ме засягат; с удоволствие съм бил негов резервен хуй, но сега, ако трябва да му присаждат сърце, няма да бъда донор.

— Защо тогава стоиш тук?

— Заради теб.

— А защо трябва да имам нужда от теб?

Помислих, не намерих отговор и предпочетох да си тръгна, преди да развалим всичко между нас. Докато си обличах якето, казах ѝ,

че е права: губех си времето, докато други хора имаха нужда от мен. Бе толкова фалшиво, че гърлото ми се сви, когато ми каза: „Разбирам.“

Обърна ми гръб, отиде при машината за кафе, а аз си тръгнах под дъжда.

[1] Сорт френско бяло вино. — Б.пр. ↑

[2] Сорт френско бяло вино. — Б.пр. ↑

[3] Луксозен курорт на Па дьо Кале, но около 200 км от Париж.
— Б.пр. ↑

Вкъщи ме чакаха три писма. Две марки от Южна Африка и доставен с куриер плик с адреса на моя клуб и надписан „напомняне“. Президентът имаше честта да ме покани на съботен обяд в неговата селска къща. Беше предвидено още преди петнадесет дни, но секретарката уточняваше на ръка: „Тръгване на автобуса в десет часа, «Трите снаряда», порта «Сен-Клу».“

Оставих поканата на етажерката, до призовката на съдията, и отидох да видя кучето. Скрито в шкафа с прахосмукачката, въобще не бе докоснало храната си. Увещавах го пет минути, за да излезе оттам, после му смених сандъчето и реших да отговоря на писмата.

Взех бял лист и написах „Господине“ на африкански, със запетая. После отидох на нов ред и зачаках. Апартаментът се бе преобразил от тишината. Миризмата на Талия вече не се усещаше, но присъствието ѝ се бе просмукало във всичко: изкуствения безпорядък, смачканите възглавници на мокета, остатъците от кроасани, празната бутилка... След малко зачеркнах „Господине“, написах „Татко“ и стана още по-зле.

При пристигането ми във Франция ми бе писал до клуба, за да ми каже, че се гордее с мен и че, ако това ми е приятно, мога да се наричам Диркенс-Мулина. За малко не му отговорих, че на фланелката си вече имам спонсор: да си намери някой друг, за да изнася виното си. После се упрекнах, заради мама, и скъсах черновата. Оттогава продължава да ми пише на всеки три седмици, за да ми повтаря, че майка ми е била единственият свестен човек, когото някога е срещал, че се чувства два пъти вдовец, че съм неговото живо угризение. Интересува се от новините около мен като знаменитост, казва, че останалите му синове са го разочаровали, че иска единствено да ме обича и се учудва на мълчанието ми.

Но какво да му кажа? Виждали сме се два пъти: първият, на Винарското изложение, той не разбра френския ми; вторият, в офиса му, позволи официалните му деца да ме изритат. При това, не идвах нищо да искам, напротив. Френският вербовчик бе решил да ме купи от Аякс Кейптаун и тъй като все още бях непълнолетен, бе нужно разрешение от родителите. Мама бе умряла преди по-малко от месец, няхах друго семейство, освен клуба, който ме бе прибрал, а това не бе достатъчно пред закона. Тогава дадох името на моя биологичен баща. Никога не бих го направил с нечисти помисли, уважавах волята на

мама, но тук ставаше въпрос за вълшебна приказка. Винаги ще си спомням пристигането ми в Шато-Мулина, в черната лимузина покрай лозята. Не беше реванш: бе поклонение в памет на майка ми. И начин да ѝ отдам дължимото: щом изведнъж струвах толкова скъпо, значи все пак е имала право да ме роди.

Първоначално се получи много зле. Заради юридическите съветници, които придружаваха моя продавач и моя купувач, полубратята ми помислиха, че идвам да бъда признат насила, за да им свия част от наследството. Все още бяха под шок: заради угризенията и религията, които идваха с възрастта, Браян им бе признал съществуването ми при смъртта на мама. Когато разбраха, че не само не им искат пари, дори им предлагат, за да ми разрешат да напусна страната, атмосферата се разведри.

Въпреки това баща ми отказа да подпише, защото не бил длъжен. И децата му ми отвориха вратата да си ходя, без да ме погледнат. Браян нищо не им каза. Трябва да призная, че тези страхливи гиганти събуждаха съжаление със сипаничавите си лица, електрическите огради и законната самозащита. Чистокръвни африканери, които се считат за застрашен вид след края на апартейда. Пред мен животът се отваряше; те единствено очакваха смъртта на баща си: не им се сърдех. Бях малко разочарован, че Браян се свива пред тях, но какво пък. На тръгване, под огромно кокосово дърво, от другата страна на басейна, видях малката постройка на счетоводството, където мама е работила шест години, преди да се случи злощастното събитие, и все пак останах доволен от посещението. От клуба промениха датите в договора ми, за да бъда пълнолетен, и аз получих премията от три процента върху сумата от моята продажба, която дадох на Аякс за касата за подпомагане на младежи като мен.

Захвърлям писмото на баща ми и вземам другото, на Дженифър Питерсен. Откакто съм заминал, тя се титулува „моя годеница“, при положение че сме спали само пет пъти и трябваше да се мъча шест месеца, за да ме забележи. Естествено, сега физиономията ми е по автобусите в Кейп, по тениските и кутиите корнфлейкс. Аз съм рекламно лице, което носи печалба, производен продукт: опаковам дъвките и продавам палмовите сърцевини. Играя при световните шампиони. Аз съм областната слава, идолът на хлапетата на моята възраст, реваншът на африканерите: най-сетне нашият футбол е с лика

на бял... Аякс КТ дори ми посвети клип по телевизията с монтирани мои голове — архивни кадри. Не издържам повече с тези писма, които ми разказват какво представлявам там, докато тук вече съм нищо. На гърба на черновата, която започнах за баща ми, моля Дженифър Питерсен да не ми пише повече: връщам ѝ свободата, не съм влюбен в нея, живея с една актриса, много съм щастлив и съжалявам, това е.

Гледам трите реда на английски, които съдържат по една лъжа на дума. Всичко, което изпитвам към нея, бе усилено от чувствата, които Талия ми вдъхва от вчера сутринта. Дженифър Питерсен е нежна, спокойна, заоблена, приятна отвсякъде; никога не повишава глас повече от другия и прави любов на тъмно с ръка на устата; тя е идеалната майка за четирите деца, които желая, а бъдещите ни къщи, които изрязва от списанията, за да ми ги изпраща, са като от детските ми мечти. Нищо общо с това острие на нож, което пори живота право пред себе си, с дошлата от студа амазонка, която очертава курвенския си път с кисели млекца до алеята с явори, където ще се оттегли. Нищо не се гради с момиче като Талия. Но това не е причина да се унищожи останалото.

Затова започвам отново писмото си до Дженифър Питерсен и я лъжа по-различно. Казвам ѝ, че съм контузил коляното си, което засега ми пречи да играя, но си мисля за нея и макар Сигнал Хил да ми харесва като квартал, не притежава чара на Орнажезихт, нито на Тамбьорсклуф — като все пак идеална би била розовата къща на склоновете на Тейбъл Маунтин с изгледа към нос Добра надежда, жалко, че са я продали — от друга страна, сега не е моментът да правим планове; пред мен има още поне десет години кариера и утре може да се окажа в Реал Мадрид, в Байерн Мюнхен или пък в Динамо Киев, така че ще се видим скоро у дома за Купата на Африканските нации и ще обсъдим бъдещето, целувам те.

Сгъвам, слагам в плика, лепя марки. Това до никъде няма да доведе, но ще ѝ бъде приятно. Единственото, което мога да направя за тези, които ме обичат, е да подхранвам илюзиите им. Дори парите ми не служат за нищо: Дженифър е от семейство на производители на палмова сърцевина, най-добрата марка в страната, а лозето на баща ми се развива с пълна сила. Играят заедно крикет и сигурно си говорят за сватба. Мама щеше да е толкова щастлива.

Изрязвам от „Мач“ снимката в подкрепа на „Ресто дьо Кьор“. Изглеждам съвсем дребен между Зоргенсен и Кигау, но добре се различавам и изглеждам доволен. Адресирам я до Браян Мулина, надписана с най-добри спомени. После вземам трети лист, за да се извиня на Талия за поведението ми в болницата. Не се получава. В крайна сметка, решавам да помисля за себе си и предвид срещата, която ме очаква утре сутринта, приготвям си нещо в микровълновата и отивам да спя.

Бруно пие кафето си, нервно поглеждайки часовника, с голям пътнически сак в краката си. Щом ме вижда да влизам, намигва и нетърпеливо ми прави знак да го последвам в тоалетната. Все пак се забавям две минути, за да поздравя Жан-Батист, който е с ежедневното си изражение, с един от двата си костюма за смяна и с цялото време пред себе си. После слизам по стълбите до умивалника, където намирам Бруно свръхвъзбуден. Пино Коладо му се обадил лично, след като видял демо касетата му: ангажиран е и заминава за Сардиния да снима суперпродукция в естествен декор.

— За жалост, за теб няма нищо — добавя два регистъра по-ниско — не наемат аматьори. Пък и страхувам се, клетнико, че никога няма да видим изпълнението ти в „Повелителят на анусите“. Адвокатът на Максимо конфискува лентата чрез един свой колега по линия на закрила на детето. Май Светлана била непълнолетна; направо паднах... Даваш ли си сметка? За щастие, в такива случаи продуцентът отива в пандиза. Не се притеснявай, като се върна, ще те пробутам някъде другаде. Животът е прекрасен, нали?

Не го опровергавам. Стиска ме за рамото, взема стълбите с голямата си крачка на пожарникар, който вече нищо няма да гаси. Когато се качвам горе, Жан-Батист допива чашата си бяло, гледайки как Бруно се намъква с големия сак в някакво такси. После се обръща към мен и ме пита къде отивам, та така съм се облякъл. Вдигам ръка, изгърбвайки се, за да не изглежда сакото ми с толкова добра кройка, правя физиономия на привикан в бюрото за безработни, но не ми оставя време да продължа.

— Не се насилвайте заради мен, ако нещата се оправят в живота ви — фиксира ме с угасналия си поглед. — Ако някога намеря сили да вляза в някоя класна стая да преподавам това, което зная, повече няма да ме видите.

Чувствам как бузите ми пламват от срам, поклащам глава и поръчвам какао, ей така, за да направя нещо ново. Тъй като тази сутрин чантата му не изглежда празна, питам го дали намерението му от миналата седмица — да стане учител по задочно обучение — се осъществява. Свива рамене, изважда от чантата голям пакет, увит в амбалажна хартия, с адрес на някакво издателство.

— Трябваше да го взема от пощата: получих известие. Каквото пиша, не се побира в пощенската ми кутия — добавя примирено.

Възползвам се от случая да му възвърна достойнството:

— А, значи пишете? Какво, романи ли?

— „Господине — издекламира ми вместо отговор, — благодарим ви за изпратения ръкопис, който прочетохме внимателно, но който, за наше съжаление, не отговаря на издателската ни политика. Приемете нашите...“ Независимо дали са го чели, или не, писмото винаги е едно и също. Веднъж изпратих началната страница и четиристотин бели листа: същия отговор.

Разбърквам какаото си и го питам със заинтересуван вид какво е заглавието.

— „Да приключим с убийците на френския език“ — отговаря, прибирайки рестото. — Приятен ден. Гледам го как си тръгва в синия си костюм с по-светли ръкави: може би спомен от тебешира. И изпитвам известна радост. Гордост. Разбира се, че ми е тъжно за него, но си казвам, че ако спра да идвам тук сутрин да закузвам, след заминаването на Бруно, той ще се чувства двойно по-сам. Добре е да разчиташ на някого, дори и задочно.

Излизам след него, минавам покрай чакащите на стоянката таксита и слизам в метрото. На четвъртото стъпало мобилният ми телефон звъни. Два дълги сигнала и един кратък: получил съм съобщение.

Спирам, пали телефона и прочитам съобщението. На екрана се изписват три реда: *большое спасибо за наталью*. Обзет от съмнения, усмихвам се на намусените хора, които излизат на повърхността около мен, заобикаляйки ме с враждебен вид. Може да е обида, но не е в стила ѝ: щеше да я изкреци в съобщението. Не, щом използва кратко съобщение и то на родния си език, сигурно е от свенливост. Или от гордост. Може да е извинение, обяснение в любов или името на руско кабаре, където ще се помирим.

Набирам номера ѝ от паметта, но после си казвам, че все пак е по-добре, преди да отговоря, да знам на какво отговарям.

— ... датата, когато вашето възнаграждение като играч е било изплащано по сметка на холдинг в Бахамите, който контролира дружеството за недвижими имоти, притежаващо вашия парижки апартамент и вашата спортна кола. Слушате ли ме, господин Диркенс?

Вдигам очи от лявото си коляно. Всъщност не, не слушах. Продължавам да се чудя, как Талия е успяла да ми изпрати съобщение с букви, които не съществуват в моя мобилен телефон. А може и да не е кой знае какъв фокус, ако телефонът ѝ има клавиши, които ѝ позволяват да пише на своята азбука.

— Потвърждавате ли сведенията, с които разполагам, господин Диркенс?

— Не знам. Трябва да питам агента си.

— Мисля, че при вашия случай по-подходящ ще е адвокат.

Припомням си онзи, който нахлу на снимките, и правя скептична физиономия.

— Напомням ви, че сте се явили сам в качеството си на призован свидетел, докато в другия случай законът позволява присъствието на ваш защитник. Настоявате ли да продължим или желаете да отсроча изслушването, докато се свържете с адвокат?

— Не, не, да продължаваме. Така ще приключим.

Поглежда ме втренчено, склучвайки пръсти пред носа си, казва много добре и отново започва да ме бомбардира с въпроси, подчертани от барабаненето на тапа зад мен, който трака разговора на клавиатурата си.

— Инкасирали ли сте лично комисионата върху сумата от вашето прехвърляне от Аякс Кейптаун възлизаща на три милиона евро?

— Не.

— Някой получил ли е тази комисиона от ваше име или вместо вас?

— Не. Всъщност, да: получих три процента, но не ги инкасирах. Дадох ги на Аякс.

— Защо?

— Така. Доброволно.

— Доброволно?

— За взаимоспомагателната каса.

— Така, значи — казва разбиращо. — Какво е вашето гражданство, господин Диркенс, към днешна дата?

— Южноафриканско, мисля.

— Мислите. Защо? Подали ли сте молба за натурализиране?

— Трябва да проверя в клуба.

— Проверих в клуба. В момента не сте ли под обещание за продажба?

— Не съм в течение.

— Бил ли сте проверяван от НДБПЛС в Нантер?

— От кое?

— Националната дирекция за борба с посегателствата срещу личността и собствеността, която понастоящем призовава пред компетентна комисия седемдесетте и осем професионални играчи, които не са граждани на Европейския съюз, работещи във Франция, за да се проверят разрешителните им за престой и условията, при които са им били издадени.

— Агентът ми се занимава с тези неща.

— Кой е вашият агент?

— Етиен Дьомазрол.

— Разбирам.

Затварям уста и се извързвам към прозореца. След три секунди пръстите на типа отзад спират. Оставам сам с тиктакането на стенния часовник.

— Чували ли сте за постановлението Босман, господин Диркенс?

Отговарям да: заради него съм тук.

— Моля ви добре да обмислите отговора си. Постановлението Босман, издадено от Европейския съд през 1995 г., въвежда свободно движение на играчи в рамките на европейската общност, подобно на работниците, капиталите и стоките. Съгласни ли сме?

— Да.

— Но това постановление засяга единствено европейските играчи, господин Диркенс. Припомням ви, че занапред във Франция даден клуб не може да използва повече от трима неевропейци на мач, под заплахата резултатът да не бъде зачетен — откъдето и необходимостта да се снабдят съответните играчи с паспорт от Европейския съюз. Какво гражданство предвижда или вече ви е дал вашият клуб?

— Зависи.

— От какво? От страната, която ще ви купи или от наличното на пазара?

— Не разбирам.

— Сигурен ли сте, че не сте грък, господин Диркенс? Или португалец?

— Нищо не са ми казали. Но ако притежавате информация...

— Притежавам списък с присъдите на ваши колеги, заловени в притежание на фалшиви паспорти, откраднати от консулствата на тези две страни.

Член 441–3 от наказателния кодекс ги наказва с глоба от три хиляди и петдесет евро, което е нищо в сравнение с доходите ви, но също така и с две години строг затвор, което за вас означава спортна смърт. Ясна ли съм?

— И аз съм ясен! У дома си имам южноафрикански паспорт, напълно истински и валиден до 2006 — а! Ако не ми вярвате, мога да го донеса.

Оставя кърлицата, с която си играеше, става, отваря едно чекмедже зад себе си, изважда някакво тънко досие, сяда отново и потъва в него, все едно, че ме няма.

След няколко минути вадя мобилния от джоба си и прелиствам менюто.

— Не ви ли преча? — казва, без да спре да чете.

— Мислех, че сме свършили.

— Не, господин Диркенс. И доколкото ми е известно, не съм ви разрешила да телефонираме.

— Не е, за да телефонирам, просто исках да ви попитам нещо.

Вдига глава, поглежда мобилния телефон, който оставих наред бюрото ѝ. Посочвам ѝ екрана и я питам дали, според нея, това е украински. Една от веждите ѝ се вдига над жълтата пластмасова рамка.

— Прилича на кирилица, наистина, но аз не говоря славянски езици. Защо? Искате да узнаете националността на клуба, който се е свързал с вас ли?

Усмиввам се на грешката ѝ, отговарям, че не, не: лично е. Просто съм си помислил, че тук, при всички тези съдилища, би трябвало да има преводачи.

— Значи не сте се разкарвали напразно, така ли?

Мисля, че я засегнах. Изгасям мобилния, преди да го прибера, за да покажа добра воля и да свършим бързо.

Тя отново се вгълбява в папката и тишината се възстановява. Мъжът отзад се възползва, за да се изсекне. Отгръща една страница, но

се прави, че чете: усещам, че всъщност размишлява.

— Какво друго мога да ви кажа? — казвам с благоразположението на домоуправител, който очаква нареждания.

Затваря папката и защипва обещата си на десния палец, забила поглед в мен.

— Слушам ви.

— А, добре. Ами... в началото бях десен център, но Аякс ме използваха в атака в младежкия отбор от сезон 97–98 и отбелязах тридесет и осем гола за...

— Днес се занимаваме с обстоятелствата на вашето присъствие на френска земя. Имате ли да заявите нещо относно вашия сегашен клуб?

— Не. Всичко е наред.

— Ако не се лъжа, за малко повече от девет месеца сте играли един-единствен мач. Защо?

— Трябва да питате треньорите.

— Последният от тях, когото понеделник сутринта призовах в съда със стража за нарушаване на данъчното законодателство и злоупотреба с обществена собственост, е акционер в същия офшорен холдинг като вас, който впрочем финансира, под прикритието на дружество параван, избирателната кампания на брата на президента на вашия клуб през 1997-а. Знаехте ли го?

Отговарям, че никога не съм се срещал с президента, нито с тримата последни треньори.

— Знаете ли по какви причини бяхте отстранен?

Извързвам поглед към прозореца. При всяко преминаване на камион мръсните стъкла потрепват в рамките. Трябва да сложат нов маджун.

— Контузен ли бяхте?

— Да.

— Къде?

Няма да й отговоря „дълбоко в сърцето“; мога да се сдържам.

— Какво се случи, господин Диркенс?

Свивам рамене. Просто трябва да прочете „Екип“.

— Изпитвате морално страдание, чувство за несправедливост, като поставите на везните вашата минала слава и ниската заетост, на която ви държат във Франция. Така е, нали?

Ето, че започна да се прави на психолог. В известен смисъл ме устройства. Поклащам глава, прехапвайки устни със смутен вид, за да се почувства поласкана, че е уцелила в десетката.

— На кого собствено се сърдите?

— На никого, госпожо съдия.

— Госпожо „съдийка“, ако нямате нищо против.

Зарадван от смяната на темата, отговарям ѝ, че нямам нищо против; просто не ми е изглеждало много френски, но това е нейният език и тя знае по-добре от мен. Бинго: изнася ми лекция за феминизацията на речника, което е историческа победа на женската кауза срещу ретроградната позиция на френските академици, които са се опитали да оправдаят върховенството на мъжкия род, като го приравнят към някакъв среден род, обозначаващ дейността. Преувеличавам, че, наистина, не им липсва самочувствие. Понечва да продължи, но малко съм пресилил нещата; дава си сметка, че удавям рибата, и разперва пръсти на бюрото си.

— Знаете ли какво е в центъра на моето разследване, господин Диркенс? Изключително сериозни деяния, които задължават законодателя да защитава играчи като вас от неправомерните, даже престъпни практики, използвани в европейския футбол. Така че аз съм ваш съюзник. И си давам сметка за огромното влияние, икономическо и политическо, на лобитата, които ви експлоатират. Знам, че работодателите ви дават мило и драго да ми отнемат делото, но имам пълната подкрепа на министъра, затова твърде малко ме засяга, че финансовите величия, с които съм се захванала, зоват за „любовта към спорта“, за да ме превърнат в жертвен козел в очите на общественото мнение!

— Не е ли в коза?

— Моля?

— Не казвате ли „в коза“?

Млъква за момент, после се отдръпва в стола си, правейки знак на секретаря, вероятно да изтрие последното ми изявление. Имам чувството, че трудно ще върна разпита на темата за речника.

— Знаете ли, че от гледна точка на закона сте без документи, господин Диркенс? Влезли сте във Франция с туристическа виза, получена от вашия клуб, валидна за срок от три месеца и неподновена. Размерът на месечното ви възнаграждение не ви предпазва от

незабавно изгонване, ясна ли съм? Ето защо във ваш интерес е да ми сътрудничите.

Отговарям ѝ ОК, няма проблеми и вдигам ръце, за да прекратя враждебните действия. Пита ме какво мисля за Джо Акита, треньора, когото преди осем месеца е вкарала в предварителния арест. Отговарям, че е постигнал добри успехи в Ювентус Торино. Казва ми, че действително италианското правосъдие е поискало екстрадирането му. Уточнявам, че е пристигнал в клуба осем дни след мен и останал само две седмици. Пита дали ме е подбуждал към вземане на допингови средства. Хапя устни, за да не се разсмея.

— Говорете спокойно, господин Диркенс.

Поклащам глава. Всичко, което мога да кажа срещу него, е, че се развика ужасено, когато прочете формулярите за хранене, които ни бе раздал, за да се опознаем. „Пици! Ядете ПИЦИ?“ Започна тренировките, като премахна всички мазнини, протеини и глутен, които не се вписваха в неговата игрова техника. Замени ги с желязо, антиоксиданти срещу свободните радикали, минерални соли, интефатори, риба на пара и червено зеле. Резултатът бе, че започнахме да пърдим при кръстосаните пасове; изведнъж започнахме да се раздаваме по-малко на тренировките и той ни ругаеше двойно повече. Лично мен режимът му ме разби, невъзможно ми бе да предвидя дадено действие, червата ми куркаха от сутрин до вечер. Може би не бе основателна причина да го хвърлят в затвора, но не мога да кажа, че го съжалявах.

Слуша ме с търпение, свито в хоризонтална усмивка, а краят на молива ѝ потропва по лаптопа.

— Напомням ви, че разследването срещу него е вследствие жалбата на бившия страничен защитник Хулио Крус, който твърди, че почти е ослепял от допинговите продукти, а вашият сарказъм утежнява отказа ви да свидетелствате.

— Не отказвам: казвам, че ни караха да ядем отвратителни неща, така да се каже, за наше добро. Аз се доверявах: не съм правил анализ...

— Следващите треньори продължиха ли политиката на поощряване на пасивното приемане на допинг?

— Не знам: вече не ходех на тренировки.

Вади нов лист на бюрото си, повишавайки глас с една степен:

— През 1998-а, господин Диркенс, в страната на вашите деди, край Брюксел откриха тридесет и пет нелегални африкански играчи, всичките непълнолетни и настанени направо на земята в някакъв изоставен склад, в очакване на вербовчици. Какво имате да кажете за това?

Отговарям, че е ужасно, но има малка грешка. Семейство с моята фамилия е дошло от Амстердам в Южна Африка, а не от Белгия — иначе, лично аз, от Холандия знам само сиренето: просто отварям скоба. Добавям, за да разведрия обстановката:

— А вие откъде сте?

— Лион — отговаря рязко, все едно, че името бе достатъчно само по себе си. — Осъзнавате ли сериозността на това, което току-що ви казах, младежо?

Осъзнавам. Отъждествявам се, доколкото мога, с нахвърляните на земята нелегални, но го намирам за малко безсрамно по отношение на парите, които печеля. От друга страна, вече не са сами и щом са ги открили, остава само да ги обезщетят и да накажат виновните. Не виждам кого бих могъл да трогна.

— От миналата година законът във Франция забранява търговски сделки с малолетни. Трябва да осъзнаете, че вашето мълчание затвърждава и продължава едно скандално положение, което се родее с робството, като същевременно спасява отговорните лица от съдебното преследване, което започвам срещу тях. Бяхте ли непълнолетен към момента на вашето закупуване, господин Диркенс?

Мисля. Тъй като баща ми не пожела да ме признае, подписвайки родителското разрешение, бяха променили датата ми на раждане в договора, така че вече не бях непълнолетен. Същевременно си мисля за хората в брюкселския склад. Но пък не съм и доносник. И не ми се ще това да навреди на Аякс, който не е бил длъжен да се подчинява на френските закони и ми е мислил само доброто. Така че се задоволявам да отговоря това, което впрочем е и истината: бях пълнолетен към датата на договора.

— Рой Диркенс, напомням ви, че всичко, което ми заявявате, ще бъде проверено и ще може, в случай на нужда, да се използва срещу вас.

— Почакайте, госпожо... Аз жертва ли съм или заподозрян?

— Ако откажете да се подчините на законите, които ви закрилят, и да ни помогнете да разобличим виновните, вие се превръщате в доброволна жертва и следователно, в очите на правосъдието, в съучастник.

При тези думи подскачам. Всичко, което преглъщам от месеци, без нищо да кажа, изведнъж напират в гърлото ми и удрям с юмрук по масата:

— Ами, вкарайте ме в пандиза още сега! Страшно е ваш'то правосъдие, няма що! Говорите за белгийците, ама все едно и вие ме набутвате в някакъв склад!

Повея хлад. Прочетох в очите и, че въобще не ме харесва. Бях тук да обвинявам французи, не да ругая Франция. Не изпитвах особени чувства към Белгия, но не знам защо, тази лионка, с дребнавата си проява на национална чест, подигравателна спрямо белгийците, ме предизвикваше да удриям. Още повече, вместо да се ядоса, тя изведнъж се облегна със задоволство, все едно, че е отбелязала точка.

— Разбирам вашия гняв и го споделям. Съпричастността ви към вашите колеги от Брюксел е напълно законна и ние знаем защо.

Млъква, като ми дава думата с потрепване на миглите. Въобще да не разчита, че ще повторя нейното защо с въпросителен знак. Заобикаля мълчанието ми, продължавайки, като поглежда някакъв лист вляво:

— Господин Паскал Мутие, натоварен с проучване на пазара и вербуване за вашия клуб, предната седмица призна на това място, че е посетил господин Бриан Мулина, лозар от Франшоек, Уестлик Кааппровинси, Южна Африка — защо?

Свивам юмруци и поправам произношението й.

— Защо, господин Диркенс?

— Откъде да знам! Да си купи вино.

— Не, господин Диркенс. Защото майка ви е била починала и е трябвало да се получи съгласието на вашия биологичен баща, което означава, че сте бил непълнолетен към датата на закупуването ви.

— По дяволите! Започва да ми писва от вашите простотии!

— Кой по-точно? — пита, като леко се навежда напред, давайки знак с нокът на типа, който трака зад мен, все едно че не съм забелязал: тя наистина ме взема за тъпак.

— От всичко! Не е отвратително дали съм бил, или не, пълнолетен за някакви си два месеца! Отвратително е да си служат с мен, за да изпразнят сектор Б!

— Бихте ли уточнили, господин Диркенс.

— В сектор Б има един ъгъл с двеста фашистчета, които като запаянковци са досадни за клуба, пък и при всички положения днес целта на всеки клуб е да изпразни стадионите от евтините идиоти, за да освободи места Милениум!

— Какви места?

— Ама, осведомете се малко! Места Милениум!

Почетни ложи с шампанско и телевизори, които се дават под наем за цялата година на дружества, VIP персони, министерства, за да разполагат в тях звезди, което вдигат цената на правата за излъчване! На никой вече не му пука за запаянковците, за хората, които се дерат, наливайки се с бира! Трябва да затворят стадионите за народа и да го оставят у тях, пред телевизора, за да му продават мачовете рау рег view^[1]: целта е да се натрясква сам или да се трепе вкъщи по съседски, това е, така хулиганите изчезват от трибуните, футболът става чистичък, спонсорите с гордост предоставят имената си, клубовете излизат на борсата и на играчите се плаща в ценни книжа! Това искат!

— Нека се върнем на вашия случай, моля ви. С какво този „сектор Б“ е свързан с настоящото ви положение в клуба?

— Когато излязох срещу канарчетата от Нантер, някакви типове се изправиха с викове „Хайл, Диркенс“ и с нацистки поздрав, ето с какво!

Гласът ми се пречупва, усещам напиралите сълзи, но не ми пука: иска истината, има я.

— Каква е връзката?

— Връзката с кое?

— С вас. Какви са вашите взаимоотношения с крайната десница?

— Моите?

— Вашите отношения.

— Никакви отношения: това бе постановка! За фашагите всеки бял от Южна Африка е пич от апартейда: идеята на клуба бе да предизвика инцидент, за да се намеси бригадата антикоп!

— Кой?

— Ама вие познавате ли футбола, или не, по дяволите! Коп е евтината публика, която наблъскват в секторите зад вратите: благодарение на мен ченгетата от антикоп заснеха нацистите на местопрестъплението; арестуваха ги за расова омраза и, както беше предварително замислено, доведоха прокурор, който завинаги им забрани да посещават стадиона, това е! Благодарение на мен! Само че сега аз съм свързан с това, вече нямам право да играя, клубът ми забранява да нося неговата фланелка, за да се покаже антирасистки настроен, и на никого не му пука за мен, защото ще бъда препродаден веднага, щом ми се вдигне рейтингът, като вкарам голове за моята страна на Купата на Африка, и така, щом се върна, клубът ще прибере печалбата от моите голове, пробутвайки ме на този, който предлага най-висока цена, това е!

Съдийката прави пауза, играейки си с обицата. Казва на типа, когото нарича „съдебен секретар“, да ѝ донесе току-що записаното. Онзи се съгласява, поемайки си уморено дъх, принтира ѝ копие, което тя започва да чете, като объркано разтрива веждата си. После вдига очи и заключава:

— Съжалявам, отклоняваме се.

— От какво се отклоняваме?

— Във всичко това, което излагате, няма основания за съдебно преследване. Това са вътрешни стратегии, маркетингови операции, несъмнено осъдителни, но не и неправомерни, които се вписват в един, уви, нормален контекст, предвид сегашното развитие на вашия спорт и спрямо които правосъдието не може...

Ставам рязко, обръщайки стола:

— Нормален? Намирате това за НОРМАЛНО!

— Успокойте се, господин Диркенс. Просто казвам, че това не е от компетенцията на моето разследване.

— Значи могат да ме преобладават както си искат, но това не ви засяга, щом не издавам никого!

— Спокойно! Напомням ви, че според закона сте в нередовно положение! Ако си позволите и най-малкото буйство, ще попаднете под действието на заповед за незабавно съпровождане до границата!

Поколебавам се няколко секунди, после затварям уста, вдигам стола и сядам отново. Едва вчера щях да гледам на експулсирането като на отворена врата, начин да се измъкна с чест от лайнарника, в

който чезна, възможност да възобновя веднага кариерата си в моята страна на чисто, но днес във Франция живее Талия и ми се иска да остана. Преглъщам достойнството си и поднасям извиненията си на госпожа съдебната следователка и на френските закони изобщо: мислил съм, че случилото ми се е можело да бъде полезно за следствието, това е.

— Потвърждавате ли отговора си относно вашето пълнолетие към датата на трансферния договор? — Да.

Става, за да подаде трите листа на своя секретар, казва ми, че ще се върне след малко, и излиза, затваряйки вратата.

Слушам скърцането на паркета, глухото тиктакане на часовника в стъклен похлупак над зазиданата камина. Срещам погледа на типа, който подравнява листата си на бюрото, за да ги оформи в правилна купчина, която прибира в зелена папка. Питам го дали ще отида в затвора. Въздиша, потраквайки по клавиатурата. Опитвам се да разбера поне дали е сериозно. Придава си вид на лекарска поверителност, за да ми отговори, че няма право да ми отговори.

Кръстосвам крака и вземам коляно в ръце, колкото да усетя човешка топлина. След известно време ми казва тихо, че ме е гледал миналата година на финала за Купата Ротманс и че голът ми от четиридесет метра, след пас на Брет Еванс, бил велик момент. Усмиввам му се.

Когато вратата отново се отваря, рязко се извъръща към екрана, аз към коляното си и това свято единение ме кара да се чувствам отмъстен за останалото.

Тъй като излязох свободен от госпожата, купих една орхидея и отидох в болницата. На информацията попитах служителката за стаята на г-н Жером Трюше, което бе истинското име на Максимо Новалес. Казах си, че Талия сигурно ще е край него. Разбира се, можех най-напред да отскоча до тях, след като напуснах Съдебната палата, но ми се струваше по-изтънчено да изглежда, че се тревожа за нейната жертва.

— От семейството ли сте?

— Не.

— Близък ли сте?

Направих физиономия. Ролята на резервен кур не ме вкарваше обезателно в тази категория.

— Колега? — добави по-ниско, навеждайки се напред.

Прочетох в очите ѝ, че тайната самоличност на Жером Трюше явно бе обиколила отделението. Потвърдих дискретно.

— Стая 648 — прошепна с топла усмивка, все едно, че това бе нейният номер. — Направиха му байпас, всичко е наред, ще го оставят няколко дни под наблюдение... Занапред ще трябва да се пази.

Казах благодаря, госпожо, и тръгнах към асансьора с чувствена и мека походка, за да ѝ отдам почит, защото наистина бе ужасно грозна.

Стая 648 бе пълна с цветя и бонбони, но Талия не беше там. Прясно подложеният на байпас ебач, в бледолилав кашмирен пуловер, наметнат върху пижамата, говореше в някакъв микрофон и аз останах на прага на вратата, за да не го прекъсна. Леко къдравата коса, очите с торбички и бръчки наоколо, хлътналите бузи му придаваха вид на бивш играч, който коментира мач зад кадър.

— Не трябва да забравяме, запетая, че на времето, запетая, когато бях предвестник, запетая, все още можех да водя напълно нормален живот извън екрана, запетая, защото филмите ми се прожектираха единствено в специализирани салони и пред публика, запетая, която се криеше, две точки: много трудно можех да си представя, запетая, че един ден ще стана звезда чрез касети и появи по телевизията, скоба, какъвто не е случаят със сегашните млади, запетая, които нямат и три филма, запетая, а в токшоутата на нормалните в кавички телевизии се отнасят към тях като към звезди, запетая, преди да са доказали таланта и способностите си, затваряме скобата, което много вреди на наложеното днес в професията мислене — какво искаш?

Забеляза ме на прага, изключи касетофона и ми каза, че не изглеждам глупаво с гърнето. Уточних, че това е орхидея. Каза ми, че важен е жестът и че мога да вляза за две минути. Седнах на пластмасовия стол.

— Трогнат съм, че идваш, въпреки обстоятелствата — каза с надутия тон, с който диктуваше.

Попитах го дали това е роман. Сви кашмирените си рамене.

— Преди година подписах договор за моите мемоари, а все още съм на увода. Мислех, че ще потръгне сам, но какво ли не е преживял

човек, а когато трябва да намериш точните думи... Защо тази, а не онази, защо да разкажа това, а не онова...? Душевните състояния. С една дума, Галимар^[2] ме притискат: изпаднали са в истерия, защото Грасе^[3] ги изпревари, като издаде мемоарите на малката Рафаела. Направо ще ме уморят от смях! Тя е на двадесет и пет години, има по-малко да пише! Освен това от три години е в пенсия! А аз снимам филм след филм: един ден в Германия, един ден в Гърция, един ден на остров Мавриций: когато се концентрирам над даден филм, нямам време да мисля за миналото. Казаха ми да си наема писач, съгласен съм, но и за това е нужно да се избере човекът, невинаги връзката се получава! Това си е проблем. Все пак, всяко зло за добро: сега ще имам време да се захвана с писането.

Погледна тъжно микрофона на чаршафа, който беше хлътнал между краката му. И със сериозен тон ми каза, че ако има смелост, щял да разкаже за засечката си с Талия и за ежедневните си битки между алпростадина, Иксенса и Упримата, за да остане на висотата на своята легенда въпреки годините, отвращението, децата и изкушението за нормален семеен живот: много е мислил за това от вчера насам и в крайна сметка, може би, неговите провали ще развълнуват повече читателите, отколкото неговите подвизи. Но ще се принуди да избира кариерата си. Да предизвиква завист или съжаление — трябвало да направи избор и да се придържа към него.

Попита ме какво мисля. Отговорих, че познавам един много добър писател, който си задава същите въпроси и може би ще се радва да му помогне. Огледа ме развеселен, каза ми, че ако съм аз и въпрос не може да става: вече съм му откраднал партньорката, немало да ми даде и живота си. Успокоих го, споменах за дипломите на човека и той се почувства поласкан. Попитах колко се печели от това.

— Давам десет процента от авторските си права и една четвърт от моята предплата: ако момчето се справя, ще спечели добре.

Каза ми да го доведе, за да го пробва; щяло да е по-насърчително да говори на човешко същество, отколкото на микрофона. Честитихме си един друг и после го попитах дали Талия го е посетила. Помръкна, каза ми, че не и няма какво да очакваме от тези момичета от Изтока, които са като профитроли^[4]: отвън горещи, вътре ледени.

Предпочетох да сменим темата и тъй като нямаше какво повече да си кажем, заговорихме за политика. Идеите му започваха с: „Аз,

който съм от левицата“ и завършвах с осъждане на еколозите, които му пречели да шофира в Париж. Поклацах глава още няколко минути, колкото да затвърдя доверието, и вече се готвех да бягам, когато влезе някаква жена. На около петдесетте, твърде напрегната, но по-скоро от класа. Тъй като не носеше нищо, реших, че е жена му.

Учтиво казах „До скоро, Жером“ и „Извинете, госпожо“ на прага на стаята. Попита ме полушепнешком дали съм Рой. Спрях, заинтригуван. Потвърдих. Отстъпи три крачки в коридора, извади от чантата си плик, който ми подаде с погребална усмивка:

— Актрисата, която играеше със съпруга ми, вчера следобед прибра децата ни от училище и любезно ми ги доведе в данъчното. Обясни ми обстоятелствата около прилошаването му и ми каза, че от благоприличие няма да го посети отново в болницата, но ме помоли да оставя това писмо в стаята за някакъв приятел, който със сигурност щял да дойде.

Погледнах името си, подчертано три пъти върху бледосиния плик. В замяна й казах, че мъжът й изглежда добре и й пожелах скорошно оздравяване.

— Да — каза с тъжна физиономия.

И влезе да го уведоми за децата, застраховката и ремонта на парното.

Изчаках да изляза на паркинга и отворих плика. Вероятно бе превода на съобщението от сутринта.

„Понеделник 20 ч. бара на «Фукет’с»^[5]?
Бъди красив.“

Не казваше нищо лично, но мисля, че ми въздейства повече, отколкото обяснение в любов или банална любезност от рода на „Липсваш ми“, „Целувам те“ или „Съжалявам за начина, по който се разделихме“. Най-много ми хареса подписа: едно Т с точка накрая. Нищо общо със сложните завърънкулки от снимката за автографи. Така бе интимно, естествено, вече познато: придаваше ни минало и заявка за бъдещето. Да, но понеделник бе далеч. Трябваше ли да изчакам, или да й кажа, че желая да я видя по-скоро, на което може би се надяваше? Но не исках да изглеждам твърде зависим. Пък и „Бъди красив“ не

само бе неопределено, но и не особено задушевно при втори прочит. Що се отнася до въпросителната, тя можеше да означава както моето съгласие, така и нейната несигурност. Имах чувството, че най-много ѝ се искаше да си поиграе с мен. Да се обзаложи за моите реакции.

Обадих ѝ се. Три сигнала в празното, после започна да дава заето. Виждайки номера на екрана си, е затворила, за да не ми отговори. Или е объркала бутоните. Изчаках да се обади. След пет минути аз го направих. Попаднах на гласова поща. Не оставих съобщение.

Беше един и половина, изведнъж се почувствах като някой мърморко и тъй като не исках да се мръщя, а от друга страна, бях гладен, отидох с метрото до кафето на „Гранд Арме“, като се надявах да заваря Жан-Батист.

Учителят по френски обядваше с халба бира и сандвич на бара. Бяхме се виждали само на закуска, но може би той имаше своите привички тук през всеки час на деня. Предложих му да седнем в някое сепаре. Отговори ми, че предпочита да живее прав, с такава горчивина, че не настоях. Поръчах същото като него и го попитах дали познава издателството Галимар. Протегна лявата ръка пред себе си и сви палец.

— Четири — поясни след малко, гледайки треперещите си пръсти. — Четири отказа, а петият се задава. На всеки два месеца им изпращам същия ръкопис под различно заглавие, надявайки се да попадна на някой нов.

Тогава започнах с обичайните заобикалки. Казах му, че може би, за да бъде издаден, трябва вече да е стъпил с единия крак в издателството. Потвърди, подсмивайки се в пяната си. Попитах го дали евентуално би бил съгласен, за да спечели пари, да помогне на една личност да опише живота си. По психологически причини не уточних веднага, че става въпрос за мемоарите на кура му. Отговори ми:

— Няма какво да се заблуждаваме. Дори за да си писач, трябва да си известен.

— Само че този път търговецът те избра.

Изглежда ме с празен поглед над халбата си. Тогава му обясних положението. И видях устните му да потрепват, докато разказвах софтверсията на моята среща в болницата с известния актьор, който търсил опитен писател, за да опише кариерата му и как ми хрумнало, че би

било добре да ги свържа, ако той лично няма нищо против порното, защото животът бил твърде богат на събития, но ако се интересува, трябва веднага да започне: издателят бързал.

Преглътна слюнката си, за да спре сълзите, поклати глава, поръча още една бира и същото за мен. Помълчахме няколко минути, после прошепна, като предварително се извини за изтърканите думи, че това е вълшебна приказка. Казах да, без да помисля да вложа малко скромност. Толкова бях доволен, че този път се намирах от другата страна на вълшебната пръчка.

Отпи голяма глътка и ми каза, че се надява поне да имам някакъв процент. Отговорих му, че може да е спокоен, с хитроват вид, за да намаля притеснението му. Тогава ме попита колко. Казах наслука „три“ и той го намери за много. Хората са направо невероятни. Добави, че макар и докаран до крайна нужда, когато човек е преподавател по класическа литература, това не може да заличи достойнството, нито чувството за справедливост.

— Какъв свят на крадци! — измърмори, изпивайки бирата си.

Отговорих сухо, че е било шега: няма да получа нищо за книгата, ще се разберат помежду си с издателя. И наченах на големи хапки сандвича си, докато той оправдаваше гадното си поведение с честността, моралния кодекс и броя бири „Кроненбург“. Бях засегнат от реакцията му, но се утешавах, като си казвах, че, в крайна сметка, той ми служеше само за претекст; заради Талия се правех на посредник, за да може тя да разбере, че не се сърдя на човека, който я е любил преди и след мен: напротив, неговото литературно пренасочване ми бе присърце сега, когато нещастникът бе принуден заради нас да се откаже от шоу чукането. Втората половина на сандвича мина по-добре. Всъщност трезвото лицемерие е доста добро средство срещу разочарованието.

— И в коя болница е този Сен-Симон на тестисите?

Дадох му адреса и си тръгнах, като му оставих сметката.

От тротоара на булеварда видях портата „Майо“, задръстена от заминаващи за уикенда. Очертаващата се петък вечер съвсем сам с огромния телевизор и кучето в кухнята изведнъж натежа в стомаха ми. Тогава направих нещо, за което щях да съжалявам цялата събота: запровирах се между броните на автомобилите до магазинчетата в

Двореца на Конгресите, влязох в едно X-видео и купих касета на Талия.

[1] Плащане за гледане (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Едно от най-големите и престижни френски издателства. — Б.пр. ↑

[3] Друго голямо френско издателство. — Б.пр. ↑

[4] Пълен със сладолед еклер, залят с горещ шоколад. — Б.пр. ↑

[5] Луксозен ресторант на «Шанз-Елизе», където се провежда церемонията на Сезарите. — Б.пр. ↑

В десет сутринта таксито ме свали на порта „Сен-Клу“, пред „Трите снаряда“. Някакъв непознат на тротоара ме попита за името.

— Номер 39, Рой Диркенс.

Погледна в листа си, за да ме потърси, не ме откри, обърна две страници и ме отбеляза в азбучен списък. Нищо не казах и се качих в автобуса.

Забавно беше да ги видя всички в костюми, някои и с вратовръзки, други — с клубните шалчета на врата. Аз бях като за барбекю: джинси и фланелка. Отправих едно добър ден към всички; получих „Видя ли си часовника?“, няколко „Здрасти“ и се направих, че не чувам „Хайл, Хитлер“, измърморено от М. Гана, роден в Дръо^[1], за когото бял южноафриканец означава, че е против негрите, каквото и да си приказвам: то е в гените ми.

Сядам до Уишфилд, австралиеца, когото купиха малко след мен, също по аудио-визуални причини, но който от време на време играе, откакто му откриха прадыдо грък. Той е единственият, който винаги е бил мил с мен, защото не говори френски. Тази сутрин физиономията му е странна. Подхвърлям му what's new^[2], отговаря ми, че тази нощ сърфирал из сайта на клуба и се видял сред играчите за продан. Много е обиден, че така го е разбрал. За да го разведря, го питам дали е малка обява от рода на: „Вследствие лоши резултати в шампионата, предоставяме голяма партия топиграчи.“ Свива рамене. Тогава го успокоявам сериозно: искат да вдигнат наддаването по Интернет, за да надуют цената му, когато реши да си тръгне. Отговаря ми с отчаян вид, че именно: продават го от петнадесет дни, а няма нито един желаещ. Не знам какво да отговоря. И гледам да не се интересувам дали аз самият съм предложен за продан. Боя се, че не, дори и като залежала стока. Подреждат витрината: не изпразват склада.

Точка-ком, пресаташето на клуба, вечно развълнуван досадник, който преди нас се е занимавал с някаква певица, изплюва в микрофона, че това е изключителен случай да си припомним, че сме едно голямо семейство и ще трябва да се държим прилично, да папкаме всичко и да бъдем послушни. Съотборниците ми го освиркват, замерят го със смачкани на топка покани и той си сяда намусен, вадейки някакви документи от куфарчето си.

За пръв път ни събират всички, четиридесет и петимата или почти: липсват само със спрените права, подложените на

преразглеждане, контузените наистина, преотстъпеният на Корея заради военната му служба кореец и Льомарша, който се самоуби миналия месец. С изтичащ договор на тридесет и три години, клубът не го пускаше да играе два последователни сезона и за да не затъне напълно, отиваше да тренира с ЮНФП^[3] в Клерфонтен, като резерва в отбора на безработните футболисти. Няколко пъти ме взе със себе си. Естествено, като чужденец няхах синдикалното право да играя с тях, но ми достави страхотно удоволствие да видя два истински отбора от истински приятели да си оспорват истински мач с единствен залог победата, като всички играчи поред излизаха на терена. На погребението на Льомарша бяха бившата му жена, главният секретар на профсъюза, венец от името на клуба и аз.

— Климатика! — изревава Азими два реда по-напред, сегашната знаменитост, купен за двадесет милиона от Барса при смъртта на Льомарша, който е чувствителен към течението, откакто си обръсна главата, за да избегне пробите от косата при антидопинговия контрол.

— Ами сложи си шапка — съветва Вибер, който също е плешив, но за него казват, че е от тестостерона.

— Да ти го начукам — отговаря Азими.

Бе един от идолите ми, преди да го познавам. Пред телевизията говори неща, като: отборът трябва да се нагоди към моя стил на игра. Във „Франс-Футбол“, който разгръщам в момента, разказват, че след гола му в сряда срещу Арсенал, се обсъжда преотстъпването му с възможност за закупуване на Интер Милан, с пет милиона печалба за нас. Иначе сме едно голямо семейство.

Обръщам страницата и зачитам преразказа на 3–0, което инкасираха в Мадрид, когато някакъв лист се появява между вестника и мен. Точка-ком ни раздава въпросник. Казва, че е за новия треньор.

— Кой е пък този? — недоволно мърмори с мрачен вид Тиери Койол, нашият капитан, дал положителен резултат за нандролон на предварителния кръг за Шампионската лига, в очакване да му спрат правата.

— Изненада — усмихва се Точка-ком. — Ще разберете на място.

— Точно така! Ще ни го поднесат за десерт и ще изскочи от тортата, като вика „юпиии“?

— Не настоявай — съветва Зоргенсен, който взема креатин, но му възстановиха правата, след като го легализираха.

Поглеждам въпросника. Освен въпросите по обща култура като „Какво е истинското име на Пеле?“ или „Кой играч на АС Монако съкрати резултата срещу Гьонон през 1996-а?“, има съвсем технически неща като „Регламентираната височина на страничната греда“ и „Вие играете 4-5-1: през полувремето Реал променят своето 4-4-2 на 3-4-1-2, как трябва да реагира треньорът ви?“. И накрая допълнителни въпроси от рода на „Какъв е вашият китайски астрологичен знак?“ или „Кой е любимият ви писател?“.

— Зола с ударение ли се пише? — пита Льофстрьом.

Лично аз отговарям Гордимър Надин, която е нашият носител на Нобелова награда за литература. Никога не съм я чел, но от време на време малко патриотизъм не вреди.

Точка-ком събира листата и всички запяват химна на клуба, който ще запишат след няколко дни за кампанията срещу спин. Не ме поканиха в хора. Припявам колкото да не се цепя, но най-вече за да прогоня образа, който отново изникна пред очите ми. Тази нощ Талия на екрана на телевизора ми, заобиколена от четирима, които я чукаха отвсякъде. А аз спирах картината, връщах назад, ускорявах... Отвращение, тъга и срам. Служих си с нея като хиляди други, бях минал от другата страна на екрана, където тя съществуваше единствено, за да възбужда, да свърши като изхвърлена сперма в хартиена кърпичка и да оживее за следващата ерекция. Обадох ѝ се, за да се извиня за сцените, които току-що гледах. Всъщност искаше ми се истинският ѝ глас да изтрие всичко това. Попаднах на телефонния секретар, който казваше да се обадим в понеделник: снимала в чужбина, не можели да ѝ се обадят, а тя не знаела как да прослуша съобщенията си оттам. Да, бе! Когато намираш начин да изпратиш съобщение на кирилица, със сигурност можеш да прослушаш и гласовата си поща.

Не от ревност смачках с крак касетата, преди да я хвърля в сметопровода: от желание. Исках тялото ѝ лайф; смехът и мълчанието ѝ, отчаянието и силата ѝ, несправедливостта и щедростта ѝ, сърденето и детското ѝ сияние. Исках я телом и духом, с риск да я деля, но не като воайор. Не понасях едновременно да не мога да се свържа с нея и да ми е под ръка, оставена на дистанционното и избора на някой оператор. Зависимостта ѝ правеше свободата ми непоносима. Но и

това бяха глупости. Тя, поне, служеше на хората. Толкова е лесно да се мислиш за свободен, когато си просто ненужен.

След два часа път пристигаме в някаква гора, още по-окастриена от Булонския лес под прозорците ми. Автобусът преминава, надувайки клаксона, през голяма автоматична врата с лъвове, корони и змии. Излизаме на подстригана като голф игрище морава, наред която се издига малък замък стил Уолт Дисни. Под раирана шатра като за сватба са разположени столове, маси и инфрачервено отопление. Автобусът спира до камиона на кетъринга.

Слизаме и се събираме на алеята около нашия капитан, който дъвче дъвката си с измъчен вид.

Младо момиче минава на кон, с прибори под жокейска каска плитки, казва ни добър ден. Отдалечава се в майсторски тръс. Коментари. После идва президентът, във фланелка с крокодилче, бермуди и автоматична усмивка на лицето си на студен робот. За първи път го виждам на живо, без неговите двуредни костюми и надменна физиономия. На снимка прилича на другия, президента с голямо П на Националната лига, дето отглеждаше пилета в живота, но нещо се объркало. Пожелава ни добре дошли, надява се да е слънчево, стиска символично няколко ръце и ми отделя три секунди и половина внимание. Не съм сигурен, че ме познава, но аз единствен отговарям на облеклото му за барбекю. Пита как намираме селското му кътче, забавно, нали, помага след градския стрес, после продължава със същата усмивка:

— Господа, особено се радвам, че ще отпразнуваме заедно щастливото събитие, за което ми съобщиха едва преди час: преписката току-що е била отнета от съдийката Курнон, която от месеци ни преследваше.

Ръкопляскам заедно с другите, за да не се цепя, но ми изглежда малко странно, че сме поканени преди петнадесет дни, за да празнуваме новината, която е научил тази сутрин. Казвам си, че случайността има дълги ръце.

Добавя малко по-раздразнено, че сме тук, за да се отпуснем и няма да говорим за Мадрид. После ни отвежда да ни покаже обградено с бодлива тел пространство, където лично отглежда градински

моркови. Обяснява ни за избора на почва, кръстоските, заешката напасть, влиянието на луната. Номер 12, чието име забравих, споделя, че той също, когато сади петунии на остров Ре^[4], най-подходящо е пълнолунието. Президентът го поглежда пренебрежително, сухо му отговаря, че морковите не са петунии и на селото това му е хубавото, че позволява да се опознаем по-добре. Номер 12 се съгласява, свеждайки глава. Трябва да измисли нещо друго, за да забравят пропуснатата му дужпа срещу Реал Мадрид.

С просмукани от влажната трева крака обикаляме отвън замъка, чиято история президентът ни разказва от 1910 г. до днешни дни. С по един мобилен телефон във всеки заден джоб на бермудите си, той рецитира своите обяснения с цветистия език на агент по недвижима собственост. Питам се дали целта на поканата не е и да пробута резиденцията си на този, който предложи най-висока цена.

Приближавам се до хилавите дръвчета сред дебелия колчета. На всяко стъбло има окачена снимка, като обявите „Wanted“^[5] в уестърните. Виждат се син кедър, огромен дъб, други видове, чиито имена не знам. Може би в памет на дърветата, които са били посадени тук преди. Изненадва ме такава чувствителност у един бизнесмен, който ни купува и продава, облагодетелства ни или ни захвърля без много проблеми със съвестта. Виждайки ме да гледам снимката на един заместник, ми обяснява, че жена му още не се е свързала от бурята през 99-а: горска депресия. Подчертава с въздишка, вдига очи към небето, пита ме дали съм женен. Номер 12 ме изпреварва, за да сподели със съучастнически тон неприятностите със съпругата си, която не разбира жертвите, които той трябва да прави в името на футбола. Президентът продължава своята туристическа обиколка, без да му обръща внимание, и останалите започват да избягват номер 12 като някой заразен.

Докато минаваме пред кухненските помещения, младо момиче в престилка съвсем бавно изкарва кофите за боклук, опитвайки се да открие звездите. Изоставам няколко крачки с номер 12. Хубаво е да не си вече единствения прокажен. Въпреки че той винаги може да изкупи грешката си, докато аз — не.

Когато се възхитихме достатъчно на четирите фасади и обиколката приключи, президентът ни отведе под шатрата и ни каза да се разполагаме по сходство. Нещо като нападателите до барбекюто,

центровете в средата, защитниците на линия пред бюфета с десерти, а отстранените попълват масите. Дебела лелка ни поднася плодови сокове. Казваме благодаря, госпожо. Все повече прилича на детска закуска.

Президентът с тържествен жест запалва барбекюто, споделя, че на никого не поверява тази задача, защото единствено това го разтоварва от стреса, и пита дали всички обичаме патица. Сръгвам номер 12 с лакът, за да не отговори, че е вегетарианец. Тъй като вече бе отворил уста, пита, колкото да каже нещо, дали са градински патици.

На масата на важните личности сядат спортният и финансовият директор — две канцеларски акули, които никога не виждаме и които, според „Фуг-Ревю“, през цялото време се карат за нашите тарифи и представяне. Оставят между себе си един празен стол.

Сервитьори с черни вратовръзки ни донасят чинии с оформени репички около градинските моркови в три разновидности: натурални, настъргани и на пюре. Тогава от замъка излиза мъж в сиво яке и се насочва към шатрата, където изведнъж се възцарява тишина.

— Господа, представям ви Артуро Копик — казва президентът, все едно, че е необходимо.

Споглеждаме се невярващо. Треньорът се ръкува поред, наричайки всекиго по име и казвайки къде го е гледал да играе последно, което все пак ни оставя донякъде изненадани, особено мен, когато ми припомня приятелския мач срещу младежкия на Бафана Бафана през 99-а — най-лошия ми спомен с три пропуснати удара от четири и два жълти картона, толкова бях бесен на съдията, който ми свири засада, когато бях тръгнал след топката. Отчаян съм, че господин Копик ме свързва с тази объркана, озлобена игра, която има толкова малко общо с мен. Дрезгавият му акцент носи отпечатъка на различни страни, умореният му поглед и венецът от мръсно сиви коси го правят да прилича на преоблечен клоун и всички знаем, че той е един от тримата най-добри треньори на света. Винаги на краткотрайни мисии, винаги наеман, когато нищо вече не върви, и тръгващ си, щом положението се подобри. Той разбива, съгражда отново, дава начален тласък; текущата поддръжка остава на други. Повтаря, че целта му, имайки предвид постоянната въртележка на играчите от клуб в клуб, не е да направи този или онзи отбор най-добър в момента, а да издигне световния футбол на по-високо ниво. От десния джоб на безформеното

яке се подава прочутото му кафяво тефтерче, а в левия са навити на руло попълнените от нас в автобуса въпросници. Да работя с него е втори шанс в живота ми, а ще го изпусна, защото спортният директор със сигурност му е обяснил моя случай, сектор Б, апартейда и 303 Расизъм: за спонсорите съм неизползваем, а с това, което е видял от мен в моя най-лош мач, никаква надежда, че ще се изправи срещу всички, за да ме вкара отново в игра.

Обявява на всеослушание, че си е поставил три месеца, за да ни направи отново онзи голям отбор, който сме; още тази вечер ще започне индивидуалното събеседване, а сега нито дума за футбол: добър апетит. Сядаме по местата си.

— Е — подхвърля развеселеният сред пушека от въглища президент, — как са морковите?

Масата на страничните защитници изпада в захлас още преди да са ги опитали дори.

— Побързайте — заповядва, докато обръща шиш четата и добавя като поговорка, — патицата не чака.

Хрупането на сурови моркови се смесва с цвърченето на мазнината върху жарта и звъненето на всеки две минути, което се разнася от задника на президента. Докато отговаря, сочи на сервитьорите годните според него шишчета и затиска телефона на гърдите си, за да попита дали са добре изпечени. Разнасят се комплименти. Усмивва се чак до безформените си венци, които никога не е показвал, дори когато отборът му спечели Купата на Франция. Все пак е впечатляващо да се види как този Робокон, начело на предприятие от четири хиляди камиона, се кефи на тънкостите на своите моркови и крехкостта на месото си. Щом иска да инвестира, по-добре да си купи звездите на Гид Мишлен^[6] и да остави футбола на тези, които го обичат.

Погледът ми постоянно се връща на Копик, който гледа единствено в отвореното си тефтерче. Спортният директор тъпче лявото му ухо с известни имена за купуване, а финансовият директор пълни дясното му с обезщетения за трансфери. Неистово желание да се завърна в страната си стяга коленете ми под хартиената покривка. Но как да стане? Агентът, ми бе пределно ясен: подписали са за три години, които могат да бъдат продължени, и това, че съм зазимен, не ми дава право да си тръгна. „Засега не те вкарват по стратегически

причини, но те считат за много добър и предпочитат да те блокират, отколкото да те пуснат в обръщение при противниците. Трябва да се чувстваш поласкан.“ Последната ми надежда бе, че Манчестър ще ме поискат с възможност за закупуване: не можеш да кажеш не на най-богатия клуб в света. Но Червените дяволи току-що подписаха с вратаря на Бафа на Бафана; вече нямат нужда от мен като южноафриканец за местния маркетинг. А ако контузията на коляното ми продължи в Интернет, дори няма да ме селектират за Купата на Африка: накрая страната ми ще забрави един играч, който никога не играе, и ще приключи кариерата си с разпродажба на склад, като Льомарша.

— Nein! Rufen Sie mich Montag an!

Явно президентът е объркал половината на задника си. Отговорил е на повикване от мобилния без ограничение и се ядосва на немски, за да избегне преговори, за които не е готов. Същевременно прегаря едното шишче, затваря телефона, пита кой го иска. Всички поглеждат настрана. Номер 12 въодушевено вдига ръка. Копик си го отбелязва. Надявам се саможертвата му да изтрие дузпата от сряда.

Жената, която преди малко поднесе плодовите сокове, минава между масите с гарафа червено.

Президентът поверява барбекюто на юридическия си директор, приближава се към масата на нападателите и се чука с номер 7, който миналата седмица си купи лозе в предаването „Гала“.

— Какво ще кажете, Азими?

Номер 7 опитва виното, прокарва го от едната буза в другата, присвива очи, преглъща и заявява с физиономия на експерт:

— Сент-Емилион^[7].

— Действително е бордо — продължава президентът с благосклонна любезност.

— Е, к'во казвам! — натъртва Азими.

— Само, че е от Жиронд.

Едва повиших глас. Президентът се извъръща към мен, вдигнал вежда над кръглите очила. Всички му подражават.

— Чу'аш ли го оня дребосък? — хили се номер 7. — Той е от Жиронд.

Смеховете се разнасят и внезапно секват, когато президентът внимателно и бавно се приближава до мен.

— Година?

Правя малка пауза. Титулярите се сръгват с лак ти, в очакване да се насадя.

— Колебая се... 83 — а, може би. Или по-скоро не...

Накланям пред носа си чашата, която все още не съм опитал, вдишвам два пъти, уточнявам:

— 85-а.

Президентът приема цифрата, без нищо да трепне на лицето му. Колкото повече продължава мълчание то, толкова повече осмиването, което трябваше да ме довърши, отстъпва пред напрегнатото очакване.

— Сигурен ли сте? — пита с леко притеснена предпазливост.

— Напълно. Шато-мисион-о-брион, песак-леонян, запазен географски регион Жиронд, 1985-а.

Пръстите на президента стискат облегалката на Уишфилд, който веднага му отстъпва стола си.

— Впечатлен съм — казва, сядайки до мен. — Защо никога не ви селектират?

— Защо да го правят? Защото познах вашето вино?

Гласът ми остана спокоен и безизразен, но тишината бе такава, че ме чува чак в другия край на шатрата. Точка-ком се втурва да замаже случая, като издава тайната ми:

— Баща му е много голям винопроизводител в Южна Африка, господине.

— Разбирам — усмихва се другият.

— Какво разбирате?

Казах го с такова презрение, че Точка-ком ужасен отстъпи крачка назад.

— Че е трябвало да ми дадете шанс? Че е отвратително да си играете с играчите, както вие го правите? Че сигурно съм талантлив, защото имам подобен на вас баща, който ме научи да се правя на учена маймуна с чаша под носа? Но не го научих от баща си, а от вашия боклук! Когато обикаляхме замъка, видях празните бутилки през кухнята. Това е.

Мъртвешка тишина е надвиснала над шатрата. Всички очакват реакцията на президента, който, забил очи в моите, преценява отношението. Продължавам:

— Ще ви кажа какво най-вече ми идва в повече, господин президент, че за вас сме като шишчетата ви. Правите се на човечен, но въобще не ви пука, че прегарят: никой няма да ви упрекне, пък и винаги ще има други за скарата. А с нас, какво ще стане с нас? Отвратително беше да ме изпратите на терена, за да подстрекавате фашагите, и после да ме бутнете в шкафа, но още по-отвратително е, че това идва от вас. Бях луд от щастие и гордост, когато дойдох в страната, спечелила Мондиала: дойдох, за да играя с богове, с майстори и приятели, а какво открих? Далавери, лъжи, подозрения, омраза... По-лошо и от омраза: безразличие. Вярно, че бях твърде индивидуален играч, това ми е недостатък, но с вас можех да се поправя, да се нагодя, ако някой ме искаше, вместо да ме изпрати на заколение още с първия мач...

Сух хлип засяда на гърлото ми и оставам прав, обърнат към господин Копик, който гледа в чинията си и върти парче патица.

— Това ли казахте на съдийка Курнон? — учленява президентът, като набляга на всяка дума.

— Какво ви пука на вас? Нея също я разкарахте.

Изправя се, обръща се с гръб към мен, за да каже на другите:

— Няма нищо в папката на разследването. Само фантазиите и бълнуванията на една истерична нищожна съдийка, на която ѝ липсва реклама и която искаше да направи име в медиите, опитвайки се да омърси нашия клуб. Знаем с каква ярост нападаше някои от вас, за да ги срине психически — виждаме резултата, — но бъдете уверени в моята пълна подкрепа. Повече никой няма да ви досажда.

Изчаквам оваците да свършат и обръщам внимание на президента, че лично за мен, своята пълната подкрепа може да си я навре в задника: напускам, прекратявам договора, връщам му парите, апартамента и колата — да изпрати агента ми да подпише документите и чао; на деветнадесет години съм и не искам повече да бъда пенсионер, нито роб. И си тръгвам тичешком по поляната, право към затворения портал, който прехвърлям. Трима-четирима се опитват да ме спрат, викайки името ми и че съм глупак, но аз бягам по-бързо и при всички положения на тях не им пука дали ще ме върнат, или не; водени са просто от подмазвачество и важно е желанието.

Приземявам се на пътя, продължавам да тичам към селото с вдигнат за автостоп палец. На ъгъла на църквата спира камионетка на

„Дарти“. Кара я някакъв на моята възраст, който е доставил хладилник и се връща в Париж. Слуша радио „Скай-рок“, намаля го, когато излиза на магистралата, за да ме попита с какво се занимавам. Отговарям безработен нелегален имигрант. Извинява ми се, увеличава отново звука, а аз си давам сметка, че, ето, наистина съм станал този, когото бях измислил пред Талия. За да не се налага повече да я лъжа, нито да ѝ признавам истината, прекъснах живота, който бях скрил от нея. В момента не съжалявам за нищо, но с минутите гордостта от моята постъпка се изпарява в задръстванията.

„Дарти“ ме оставя на Монпарнас и продължавам с метрото до Ньой. От дъното на дрешника вадя стария куфар от жълта изкуствена материя, с който пристигнах. Слагам вътре пет или шест неща, на които държа: писмата от майка ми, фланелката на Аякс, подписана от Шака Натзулу, старите ми дрехи. Остава само да открия малък евтин хотел, в който приемат кучета. Утре да отида да играя с моя младежки отбор в Курньов. И да очаквам понеделник 20 часа, за да се почувствам истински в очите на Талия.

Включвам отново мобилния си, седнал пред бира в кухнята. Изкуственият глас ми казва, че имам девет нови съобщения, но това е агентът ми. След всеки следващ сигнал преминава от сдържан гняв към нетърпение, после от раздразнение към безпокойство. Последните три съобщения съдържат единствено името и часа. Звъня му. Казва ми браво, страшен хитрец съм: не знае с какво съм омагьосал президента, но Артуро Копик му се е обадил, за да се видим спешно на чашка.

— Нали виждаш, човек знае кога го оставят в шкафа, но никога не знае кога го отварят. Добре направи, че ме послуша, че си затрая: сега, когато те забравиха, ще те преоткрият; сега трябва яко да разореш, за да те селектират. Ще кажа на Копик след час, ОК? Знаеш ли някое място?

— Кафето на „Гранд-Арме“.

— Обади се после да ми разкажеш, целувам те.

Разбирам ентузиазма му при тридесет процента комисиона от моите премии на мач. Трябваше да откажа. Бях изгорил мостовете, а те ми подават ръка: твърде късно бе. Куфарът ми бе готов, решението взето, не исках повече да вярвам, да се доверявам, да ме минават... И

въпреки това се усмихвах сам на себе си пред огледалото в коридора, както в Кейп вечерта, когато вербовчикът ме бе избрал.

Взех си един душ все едно, че е друг ден, и отидох да се излегна с писмата на Дженифър Питерсен. Тя ме познаваше само в състояние на надежда и щастие; с думите исках да изтрия последните девет месеца, отново да стана Рой от младежкия отбор на Аякс, да си възвърна непокътнати мечтите и тогавашните илюзии, за да получа възможност да започна отново.

Отделям бледожълтите листа от снимките на къщите за продан, които бе изрязала от списанията, оценени от нула до десет, преди да ми ги предложи. Изведнъж пръстите ми се сгърчват върху една изрезка от „Хоумс Дайрект“. Оценена със седем и половина собственост, представена с три снимки. Гледам втренчено първата. Невярващ. Хипнотизиран. В сърцето на „Френския ъгъл“, между Стеленбош и Прованс, на няколко километра от баща ми. Малка порта от бяло дърво. И алея от евкалипти, чиито край не се вижда, тунел от клони, който свършва в един завой. Точно видението, което Талия ми описа, но без яворите. Двете други снимки показват ранчо в африканерски стил, белосани с вар греди на бароков покрив, тъмнозелени капаци на прозорците и басейн, който гледа към лозе на склон, спускащ се към настръхнала горичка от гигантски аутениква, а в далечината се вижда паметникът на избитите в Европа протестанти.

Отпускам глава назад, затварям очи. И отново правя любов с Талия пред четиридесет души, потънал в погледа ѝ, където сме сами на земята. Мобилният извънпява. Толкова съм сигурен, че е тя, та отговарям, без да погледна номера на екрана.

Самба е, моят капитан на младежкия. С гняв във всяка дума ми казва, че е имало тупаник в Курньов и ченгетата са нападнали. Не разбирам всичко, освен че утре няма да може да се състои мачът срещу Бобини и че при всички положения сега в отбора има два лагера, които искат да си счупят главите.

Успокоявам го, доколкото мога, опитвайки се да го подготвя за мисълта, че самият аз може би няма да съм на разположение преди... Отговаря, че съм тъп палячо като останалите, лайнтян доброволец и затваря. Разочарован съм, но същевременно го разбирам, казвам си, че не грехи напълно. И гледам да не приемам като знак рухването на

това, което бях изградил с тези хлапета в момента, когато аз имах нужда от тях.

Барът е пуст. Седнал е в сепаре в дъното, под матова лампа, разпръснал е пред себе си ядки, чието разположение променя, поглеждайки нервно в кафявото си тефтерче. Едно от имената е зачеркнато. Взема въпросната ядка, отваря я и я изяжда. Вдига очи, хвърля черупката в пепелника, докато сядам.

— Е?

Отговарям, разпервайки ръце на масата пред неговата атакуваща линия. Отворен за всичко, готов за ново начало.

— Защо, според теб, искам да те видя?

— Не знам... Защото си тръгнах преди десерта?

— Защо беше този гняв? Заради мен ли?

— Не беше предвидено... Аз много ви се възхищавам, господин Копик.

— Не е необходимо. Бъди самият себе си, само това искам. Кажете ми с едно изречение какво трябва да знам, за да те познавам. Забрави отличията и сектор Б: четох. Дай ми ключ за останалото. Едно изречение.

Оставам ням, с поглед в малките му безцветни очи, които чакат, без да потрепнат. Какво да отговоря на това? Целият ми живот се преобръща, стотици моменти и образи се блъскат един в друг и същевременно нищо не заслужава едно изречение. Изречението. Защо да предпочета дадено събитие, дадено чувство пред друго? Има неща, които са важни за мен, и такива, които може да са ми полезни, но дори да съвпадат, не успявам да избира. Между Шака Натзулу, който ме учи на футбол от инвалидната си количка, и нощната работа на мама в пустите офиси на „Адърли стрийт“, където на осем години си играех на световен ръководител от кожените столове; между бутилките на баща ми, скрити под ваната, и любовните писма, които не бе отворил; между деня, когато му проговорих на френски, без да ме разбере, нито да отгатне кой съм, и деня, когато остави истинските си деца да ме изгонят; между името ми на една парижка фланелка и лицето ми на автобусите в Кейп; между Франция, която вече не ме иска, и Талия,

която ме избра... Къде е ключът във всичко това? И къде е ключалката?

— Недей да търсиш, Рой. Дай ми картината, която ти дойде. Картината, която ти подхожда.

Свеждам очи към черупките от ядки на дъното на пепелника.

— В продължение на един месец там, където живея в Париж, в апартамента на играча, когото продадох, за да ме купят, имаше два паяка в банята на стаята за гости. Заклучвах, за да не би чистачката да ги убие, защото, струва ми се, те се любеха през цялото време, поне всеки път, когато отивах да ги видя, имах чувството, че спират заради мен, и после, вече от една седмица е останал само един, и не знам дали става въпрос за канибализъм, май при паяците съществува, женската изяжда мъжкия, след като се любят, но нямам доказателства и предпочитам да си мисля, че са се скарали, и ми се иска да донеса заместник на останалия паяк, но не мога да разбера дали е мъжкият или женският, пък и си казвам, че някой ден другият ще се появи от сифона... Това е — казвам след известно мълчание, за да превърна несигурността в заключение.

Слуша ме замислено, като ме насърчаваше с брадичка при всяка пауза.

— Самотен си.

— Да. Сигурно е това.

— Пожертвал си всичко заради футбола и Земята е привикнала да се върти без теб. Нямах ли приятелка?

— Имах в моята страна — всъщност не беше съвсем... А тук... не мога точно да кажа...

Поклаща глава, въздиша, напомня ми, че състоянието на празнина е много добро, при положение че го използваш. Съгласен съм. Поглежда ме по-приятелски от преди малко. Това не означава, че ме разбира; може би просто се припознава.

— Кого мразиш най-много?

Колебая се, проектирам върху построените ядки лицата от моя отбор, безуспешно.

— Едни, които не познавам, които са способни да затворят малко кученце с два питбула в телефонна кабина.

— Как се справяш с буйността си?

— Никак. Играех в Курньов с хлапетата от квартала.

— Напомнят ти откъде си тръгнал?

— На другите нямам какво да кажа.

Поставя лакти на масата и се навежда напред.

— Аз също, Рой. Глезльовците, които продават образа си на големите марки, светските лъвове, които виждаме по-често по модни дефилета и реклами, отколкото на терена, звездите на наддаванията, които сменят по три клуба на сезон, това вече не са играчи, това са статисти, борсови акции, които по-добре да изпишат на фланелките котировката си! Това не го наричам отбор, наричам го каталог. Дори да са добри индивидуално, не дават нищо като сбор. Добър играч с толкова нули плюс добър играч с толкова нули е равно на нула! Къде е общият залог, необходимостта, страстта? Какво искаш да направя с тях? Идвам от отбора на Иран — мизерия, религиозни мафии и футболът, който е последната опора на човештината, единственото убежище, освен Бог: там имам роля и мога да действам! В сряда играеш.

Стискам задник на седалката, за да не извикам от радост, да не скоча до тавана, да не го стисна в ръцете си. Задоволявам се с волева физиономия.

— Ако си във форма на тренировката. Ръждясал ли си?

— Не.

— Какво мислиш за Лацио Рома?

— Най-лошите запаянковци на света.

— Характеристика на играта?

— Къси пасове, лъжливи удари ниско над тревата, дълги топки зад гърба на отбраната.

— Можеш ли да ги блокираш?

— По-скоро да ги контрирам. Пресичането ми е слаба страна.

— Ще бъдеш десен център, както си започнал: от там най-добре овладяваш получената топка. Оставям те зад нападателите, за да могат играчи те на Лацио да се съсредоточат върху тях, започвам с 4-4-2, имаш свободно пространство. Искам да отбележиш в първите пет минути. Ускоряваш право по оста и финтираш вратаря: никога не пропускаш с неудобния крак, но тук никой не го знае. После оставаш играта да се развива, преминавате в 3-4-1-2, изкарвам Азими в острие и целият отбор има за задача да вкара римляните в нарушение: да ги изнервите, за да ви атакуват фронтално, вместо да се преструват на

съсипани. Като имам предвид състоянието на вашата колективна игра, нямам време да отработим нищо друго, освен преобръщането на тяхната тактика. Кайол ще бие първия наказателен удар. После ти. Вие двамата единствени притежавате необходимата ми злоба. Обидата, несправедливостта, желанието за отмъщение. През целия мач искам да мислиш за Грег Льомарша. Въпроси?

Преглъщам слюнката си, напълно ошашавен от неговия контрол, виждане, от неговите заповеди, отсечени с ръка на масата.

— Какво ще правим с паспорта ми?

— Всичко ще е наред.

— Ще стана грък, португалец?

— Няма нужда: вкарвам само трима чужденци и ти си един от тях. Нещо друго?

— За Кайол, той е страхотен играч, радвам се, но допингът...

— Той отрича и аз му вярвам. Един от бившите ви треньори ви е давал хранителни добавки, чиито състав ви е неизвестен: аз не ви давам нищо и това ми е достатъчно. Ако отстранят Кайол, ще го сменя, ако не, той си остава ваш капитан. Какви са книгите на Гордимър Надин?

— Нобелови.

Събира ядките в края на масата, поглежда ме косо, казва:

— Трябва да ги прочета.

— Аз също.

Усмивва се, събира ръка в шепа и избраните ядки се връщат в купичката си.

— Докато ми казват истината, Рой, вярвам на хората. Какъв е проблемът? Усещам те загрижен.

— Президентът, след това, което му казах тогава... мислите ли, че ще ме иска?

— Първо, трябва да се отучи да решава вместо треньорите. Второ, какво иска той? Да ви изкача нагоре в таблицата. В сряда или с теб, или без мен. Какво не е наред?

— Нищо, страхотно е, но... Не мога да повярвам, че човек като вас залага на тип като мен.

— Защо?

— Не съм се доказал, господин Копик. Вкарал съм тридесет и осем гола от самостоятелна игра, това е. Едновременно ми липсва

опит, а се изхабих откакто съм във Франция, знам го. Не физически, психически.

Предлага ми цигара, пали една и затваря кафяво то си тефтерче.

— Никога не спирай да се съмняваш, Рой. Това е силата ти. Видях го, когато ти заговорих за мача срещу Бафана, за да разбере мнението ти за твоята игра. Ако човек не съзнава възможностите си, никога няма да ги надхвърли. Затова си мисли, че речта, която ти изнесох, може би ще я повторя пред всеки от титулярите, за да повярва като теб, че е оста на играта, но пък не е и сигурно.

Поставя нежно ръка на рамото ми. Със захлупена между лактите глава аз не издържам и се разплаквам на масата.

— Няма нищо, синко. За мен победата не е само резултат, тя е и състояние на духа, ясно? И колкото повече печелим, толкова по-добре, но важно е да не се погубваме.

Изправям се, извинявам се, че съм се разкрил пред него. Отговаря ми благодаря, после ми показва часовника си и с брадичка ми посочва изхода. Сигурно е направил срещите си тук, в кафето, където всяка сутрин се забивах между двама друга отхвърлени, за да не се погубя напълно — има право. Ако днес той успя отново да ме измъкне на повърхността, то е, защото бях задържал дишането си, когато животът ставаше непоносим.

— Прибирай се и поспи. Тренировка понеделник в осем.

Гласът на Талия ме застига на тротоара, двеста-триста метра покъсно, в същото състояние. Пита ме дали съм получил съобщението за понеделник. Отговарям да. Казва ми, че съм постъпил мило като съм посетил Максимо. Прибира се от Сардиния, доволна е, десет часа дневно, снимали до дупка, било ужасно, но добре платено, мислила за мен, написала ми пощенска картичка, но я забравила на летището, Бруно Питун ме целува, нямали епизоди заедно и той се влюбил в партньорката си, решили да продължат извън камерата, като посетят Корсика, няма търпение да ме види, но предпочита тази нощ да се възстанови и да се видим утре. И аз мисля така. Не и след това, което изживях.

— Или, ако си зает, да се видим чак понеделник вечерта — казва, тълкувайки мълчанието ми. — Или да не се виждаме повече, ако ти е писнало, няма проблем.

— Да обядваме утре?

— „Роаял — Монсо“, тринадесет часа във фоайето. Булевард „Ош“, 35.

— Добре. Имам много да ти разправам...

— Звучиш странно. Не си ли сам?

— Да.

Така е по-лесно и възстановява равновесието.

— Извинявай. Прави каквото искаш, приятна вечер.

Затваря. Изключвам мобилния, като леко ѝ се сърдя. Какво искам сега с нея? Как да я взема със себе си в новия живот, който започва в понеделник?

Прибирам се, повтаряйки си думите на Копик, лягам, без да ям, заспивам веднага, отварям една бяла порта и цяла нощ вървя върху ядки по една алея с евкалипти.

[1] Градче в Централна Франция. — Б.пр. ↑

[2] Какво ново (англ.). — Б.пр. ↑

[3] Национален съюз на професионалните футболисти. — Б.пр. ↑

[4] Френски остров до атлантическото крайбрежие, срещу Ла Рошел. — Б.пр. ↑

[5] Търси се (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Най-престижният кулинарен и ресторантьорски гид във Франция, който всяка година раздава звезди на ресторантите. — Б.пр. ↑

[7] Червено вино от Сент — Емилион, Жиронд. — Б.пр. ↑

— Край на кризите, ОК? — казва, спирайки пред мен във фоайето, със съхнеци в кок коси, от който капе вода, и в плътно прилепнала черна кожена рокля. — Онзи ден ти ме нервира в болницата, вчера аз те обезпокоих — сега сме квит и забравяме. Добър ден?

— Добър ден.

Сключва ръце около врата ми. Мирише на хлор и сауна.

— Държа на теб, Рой, и нямам време за губене. Ще се разделяме или ще обядваме?

Докосвам я с усмивката си по устните ѝ и казвам:

— Гладен съм. — И аз.

И под ръка се насочваме към ресторанта, пазен от салонен управител в смокинг. Благоразумие, решителност, скрупули: нищо от това, което си казвах в нейно отсъствие не издържа, когато тя е до мен. Имам чувството, че не сме се разделяли, или само един час, колкото да се преоблечем.

— Басейнът тук обществен ли е?

— Не, имам стая.

Не питам подробности. Тя ми ги казва: не понася повече Анук Рибас, платила си е една луксозна нощ с двата снимачни дни, толкова по-зле за мен, ако не съм свободен.

— Да не би да си ми предложила?

— Не се прави така: ти беше под ръка. Пък и за мен истинският лукс е да съм сама в хотелски апартамент, да сменям тридесет канала и да ям марсчета. Хелюу, запазих маса за двама, стая 549.

Портиерът дори не ѝ отговаря. Гледа втренчено якето ми.

— Съжалявам, господине, но в ресторанта вратовръзката е задължителна.

Извинявам се. Талия забива нокти в ръката ми, тялото ѝ се стяга до моето. Онзи ми посочва завесата на гардероба със снизходителен вид:

— Но е възможно да се оправате.

Зад завесата излиза жена с вратовръзка на сини райета и ми я подава, казвайки заповядайте. Тръгвам да се оправям, но срещам погледа на Талия и разчитам изражението ѝ. Сдържаният гняв пред несправедливостта, проблясъкът на раздразнение и унижение, виждайки да ме третират като статист, който трябва да се приведе в

подходящ вид, за да прилича на другите. Тогава много високо питам салонния:

— Имате ли и гащички за госпожицата?

Три маси се извърщат. Онзи остава с отворена уста, жената от гардероба замръзва в усмивката си за бакшиш. Талия избухва в смях и ме целува по устата, потърквайки се в мен. Връщам слепешком вратовръзката. Излизаме хванати за ръка и отиваме да ядем в Макдоналдс.

— Снощи гледах страхотен репортаж по Планет — започва, докато разопакова своя чийзбургер. — Във Воклюз^[1] са открили челюст на сто и осемдесет хиляди години: мъжът загубил всичките си зъби, но дупките били зараснали и напълно затворени — доказателство, че е живял години с недъга си.

Съчувствам му, но не виждам нищо интересно.

С блеснали очи и свръхвъзбуден глас ми казва, че като имаме предвид, че праисторическите хора са нямали миксери, има едно-единствено обяснение: те са дъвчели храната на своя приятел.

— Представяш ли си каква солидарност? — възхищава се тя и веднага отново помръква — Иначе, еволюираме.

Изгълтва чийзбургера си на шест хапки, изсмуква колата ми, довършва картофките ми и разпуска косата си, за да доизсъхне. Обожавам да я гледам без грим, с тежките ѝ кичури върху кожената рокля, която попива водата и става грозна. Гледам я как живее с всички сили, за да забравя стопкадрите от онази вечер, когато я оставях замръзнала между партньорите ѝ, в опит да я разпозная.

— Какво има, Рой? Любуваш ли ми се, или ме сравняваш?

— Случвало ли ти се е да се галиш пред касетите си?

— Чуваш ли се: нищо не ме възбужда по-малко. А на теб?

— Гледах десет минути от един твой филм, счупих касетата и я хвърлих на боклука.

— Мило. Коя беше?

— „Тримата Мускуртари“.

— Снимала ли съм това? Големи стипци са, да знаеш: събират отпадналите кадри и ги монтират в друг филм, за да имат името ми gratis в надписите — нищо, толкова по-добре, това означава, че ставам известна. Още една причина да ги съдя: Максимо ще ми даде

адвоката си. Спомняш ли си коя беше продукцията? Касета или DVD? Рой, слушаш ли ме?

Потънах в очите ѝ, за да открия алеята зад бялата порта, да опитам моите евкалипти вместо яворите.

— Остава ли за утре вечер във „Фукет’с“?

Обединявам отговорите си: не и да. Понечвам да я попитам за съобщението на кирилица, как го е написала, но тя се навежда към мен със сламката от млечния шейк между устните и прошепва обезоръжено:

— Не мога да разбера защо съм влюбена в теб.

Бавно оставям своя Биг Мак в кутийката, за да не покажа също вълнението си, като имам предвид равния ѝ тон. Казвам ѝ, че нямам отговор, но си задавам същия въпрос.

— Защото — продължава — физически не си нещо особено, сексуално си на ниво, но не смесвам нещата, като събеседник съм имала и по-добри, размиваш ме, но обикновено това ме натъжава — не е лесна славянската душа, да знаеш — и на всичко от горе си беден. С една дума, обичам те като приятел, но нещо друго ми тормози съзнанието и това ме изнервя. Снощи по телефона ме накара да ревнувам: намирам това за много унизително.

— Когато ми се обади, бях съвсем сам.

— Още по-зле. Какво искаше да ми кажеш?

Смръцвам вежди, правейки се, че мисля, колкото да спечеля време за пълните признания, които смятах да ѝ направя. Само че атмосферата не е същата и няма да разваля момента, за да съм в съгласие със себе си. Аз съм този, който тя иска да съм, и толкова. Двете най-значими личности в живота ми сега са господин Копик и тя: единствено важно е да им предоставя образа, който харесват. Това е моята самоличност. Останалото е само гражданско състояние и банкова сметка. Щях да съм абсолютно същият, ако бях грък и бях на червено, и мога да съм, когато пожелаея. Разбира се, съществуват вестниците, но разполагам с три дни отсрочка: Копик никога не говори пред пресата преди мачове. А за три дни мога да подготвя Талия за приказния живот, който бих искал да споделим.

Гледа ме втренчено все едно, че брои секундите като водеща на телевизионно състезание, после става да върне таблите ни, връща се,

заявявайки, че лично тя може да изчака до утре каквото имам да ѝ казвам, защото много силно ме желае.

— Чукал ли си вече с релефен?

— С релефен?

— С ивици. Пуснаха ги във всички магазини: щеше ми се да ги използвам за първи път с теб. Да си направим втори първи път...

Изважда от чантата си малка синя кутийка с надпис „Грапава интимност“, с рисунка на намигващо момиче. Срецам погледите на момичетата от съседната маса и бързо прибирам предмета в джоба си, докато те се връщат към своите нъгетс. Притиска колене в краката ми и докато изправя един мой кичур, ме пита дали имам някакъв фантазъм за осъществяване. От уважение към романтичния миг прошепвам в ухото ѝ, че много ми се иска да се любим някъде, където никога не го е правила.

— В музея Роден.

Отговорът дойде внезапно, готов, сварвайки ме неподготвен. Опитвам се да запазя достойнство, да не се затварям твърде в отбрана.

— А-а. Хубаво ли е?

— Той е най-великият скулптор на света: страхотно е, ако аз ще ти го покажа за първи път. И се кълна в паметта на баба ми, че никога не съм се любила в музея Роден.

— Добре.

Скача на крака и ме тегли за ръка, за да пресечем заведението. Докато оправя кока си през огледалото над кошчето за боклук, нежно се притискам до задника ѝ, напомняйки ѝ, че тъй като днес я желая много силно, да не забравяме стаята ѝ в хотела, който е на две крачки оттук.

— Платих сметката на обяд. Прав си, хайде: ще стигнем по най-бърз начин.

Скривам облекчението си, за да не ме вземе за страхливец, но след сто метра въпросът вече не стои: поисква сака си на рецепцията на „Роял-Монсо“, изважда от него ролери, дава ми свитите от Анук Рибас, която, според нея, носи същия номер като мен, и поемаме към музея.

Хубав вход, красива градина, мил персонал, любезен гардероб, където оставяме ролерите. Бъбреците ми са разбити от парижките павета, прасците ми са схванати и съм притеснен повече, отколкото на дванадесет години, при първия ми мач пред публика. Обикаляме помещенията по посоката на посещение, възхищаваме се на скулптурите, броим пазачите. Паркетът скърца ужасяващо само да помръднеш вежда.

— Залата с „Гражданите на Кале“, на първия етаж — прошепва Талия, галейки бронзовите коси на някакъв мустакат тип на камината. — Ремонтират тавана.

— Вече си идвала?

— Сама — уточнява, мляскайки дъвката с особена преднамереност, която ме подлудява.

Изкачваме се по стълбите, обсъждайки тапетите. Разминаваме се с група японци с проспекти, възрастна дама, бояджия в работен комбинезон.

— Чудесно — промърморва, стискайки ме за лакътя. — Видях двама в кафето, с малко късмет ще са само трима и са свършили първата ръка.

— Чакай... Сигурно са заключили като са тръгвали.

— Бас държа, че не.

Завива наляво, прави се, че разглежда гипсовите отливки в остъкления шкаф, минава, без да спира, пред вратата с надпис ВХОД ЗАБРАНЕН. Връща се, обикаляме етажа. Един пазач горе на стълбата, друг във втората зала вдясно, който наблюдава с желание за убийство група разбеснели се хлапета, докато учителката им напразно се опитва да ги успокои.

— Този не е проблем. Кажи на онзи от стълбата, че на носа на Бодлер, при входа на ротондата, има дъвка. И веднага се връщаш. Ако е заключено, ще се затворим в колибата в градината: ще се брои все пак.

— Истина ли е за дъвката?

Отваря уста, за да ми покаже, че е празна, и отива да се разхожда в залата с гипсовете. Приближавам до един прозорец. В дъното на парка бараката е отворена и двама служители се суетят около машина за косене на трева. Оставам за момент пред серията на Оноре дьо Балзак — миниатюра, бюст, крак, голяма глава. После овладявам

страха си и отивам да дам на пазача от стълбата информацията, която той приема с печална въздишка, преди да ми благодари, казвайки, че музеите трябва да са забранени за лица под осемнадесет години. Съгласявам се. Веднага, щом се отдалечава, отстъпвам към забранената стая, опитвайки се да открия камерите за наблюдение.

— Залючено е — шепне Талия, хващайки ме за ръка и ме отвежда към стълбището.

— Трябва да забравим и за колибата: пълно е с хора.

Внезапно свива вдясно, зад ъгъла с главата на някакъв папа, прекрива червен кордон и ме повлича на пръсти в малък коридор с плочки, в дъното, на който отваря една врата. Спираловидна стълба води към мансарда, където около недовършени скулптури са разхвърляни ведра с гипс и длета.

— Това е ателието за репродукции — казва, събличайки ме.

Помагам ѝ да запретне нагоре кожената рокля и тя ми поднася задника си на един тезгях. Прониквам я, като се опитвам да забравя десетките отливки, които ни гледат с празните си очи.

— Колко е хубаво — изстенва.

И изглежда напълно искрена, като че ли бе по-неотложно не да прави любов с мен, а да я прави тук, за да ми изпразни главата от всички пози и отвратителни декори, сред които я познавах досега, като че ли произведенията на изкуството притежаваха властта да изтрият миналото от тялото ѝ.

Опитвам и аз да вляза в нейното чувство и не знам какво ми става: стипчивата миризма на гипса, прахта, набразденият като зимна гума презерватив, който твърде увеличава сцеплението, страхът да не ни хванат на местопрестъплението или липсата на публика, която да ме притеснява, вълната нежност, която ме размеква срещу нея... Все още не е засечка, но нещата отиват натам.

— Не се притеснявай — изпъхтява, — не мърдай повече... Хубаво е. Не мисли за нищо. Извай ме.

Ръцете ми гаят, изкачват се, месят, променят формата и отново ѝ я придават... Не ме прави по-твърд, но тя продължава да ме стиска, за да поддържа надеждата. Носът все повече ме сърби; остава само и да кихна и ще съкратя мъките си. Казвам си това, но го приемам по-скоро добре. Досега ми се е случвало само три пъти и половина: едно пиянство, едно схващане, една червенокоса, която ми сложи

белезници, и Дженифър Питерсен, когато разбрах, че е девствена — след пет минути всичко се оправи. Сега е съвсем различно. Нещо като бонус между нас, съучастничество, допълнително доверие... Или пък ми е приложила точката 0. Странно, но това съмнение ми придава нови сили, в памет на Максимо Новалес и образът на стария легендарен ебач, настървеността му да чука жив или мъртъв с помощта на медикаменти ми възвръща самочувствието. И пъшкането на Талия вече не е артистично.

— Има ли някого?

Врата изскърцва, лампата светва и замръзваме в едно. Тя огъната към тавана, аз с отворена уста, едната ръка на ханша ѝ, а другата свита зад гърба — недовършена статуя. Пазачът прави три крачки, притеснено прехапва устни, поглежда зад себе си, двоуми се, връща се към нас. Не сме помръднали и на косъм. Тогава посочва пода и тихо казва на Талия:

— Затваряме.

И излиза. Разкъсвани между възбудата, изпуснатото напрежение и лудия смях, обединяваме всичко това и свършваме за две минути, възможно най-тихо.

В долния край на главното стълбище, когато ни вижда да минаваме, съвсем целомъдрени и разглеждайки произведенията на изкуството, пазачът заявява с безизразен глас:

— Приятно продължение, госпожице, до скоро.

— Благодаря, Жорж.

Пресичаме застлания с плочи двор до входа, сред хлапета, които се бият с каталозите. Питам я дали идва често.

— Всяка седмица, когато не снимам. Това е моята терапия с красотата. В един момент бях станала напълно фригидна: не понасях повече никакъв контакт. Бронзът и мраморът ме помириха със секса. Жорж е много мил, фен ми е, има всичките ми филми.

На тротоара поставя ръце на раменете ми и казва съвсем сериозно:

— Любовта между нас винаги ще е такава, обещавах ли?

Обещавам, без да питам дали „такава“ се отнася до колекцията на Жорж, неочакваното, превъзможнатата засечка, смеха ни един в друг или обиколката на парижките музеи.

— Вечеря в майката на съквартирантката ми — казва, обувайки ролерите. — Тя е гарант за апартамента и онзи боклук се възползва, за да не плаща никога своята част от наема: писна ми. На десерта ще ми се изплати, ще прибере дъщеря си или ще я убия. Целувки, до утре.

Гледам я как поема срещу движението към Инвалидите. Не знам дали съм по-влюбен в тялото, което докарах до оргазъм, или в силуета, който се отдалечава. Толкова съм развълнуван от това голямо свободно момиче, което очертава пътя си в зигзаг, за да напредва по-бързо; тази смес от тревожна сила и доверчива непохватност, тази женска самота и детско приятелство. Толкова съм развълнуван от мъжа, в който ме превръща, когато ме напуска.

— Премисляйте, Господи, слушайте се, усещайте вятъра, преценявайте разстоянията, слейте се с мириса, с гласа! Престанете да играете с ръце напред и задник назад, как искате да имате опора?

Съгласен съм, страхотен пич е, несъмнено е гений, но предпочитам, когато местеше ядките. Това с него вече не е тренировка, а сеч. От осем часа до обяд направихме три последователни игри на четвърт от терена с вързани очи, за да си възвърнем отборния дух, както казваше. Трябваше да се дерем „Вой!“ при всяка атака, да си викаме името, за да получим пас, ритахме, без да знаем дали е противник, или не, блъскахме се около пълна с дрънкалки топка и всеки се опитваше да следва наставленията на своя вратар — единственият без превръзка на очите, — който крещеше: „По-наляво, 7-и! Дупка в стената! 15-и в засада!“

Пълен хаос, който свърши с две травми, едно навяхване и десетки цицини. А Копик ликуваше, викаше ни да играем с нервните си окончания, с ушите си и с това, което наричаше „нашите антени“. Така или иначе, след един час вече се ориентирах, бях открил моите опорни точки, догаждах действията по движението на въздуха и се оправях по-скоро добре от едната до другата врата. Ако бях сам на игрището, щях да вкарвам гол след гол. В съблекарните всички мислехме едно и също, докато си слагяхме арника на синините, и се питах дали Копик, за да засили отборния дух, бе направил добрия избор със своята блъскаща се топка.

Но това бе само замявка. След почивката за сандвич, когато всъщност трябваше да ни завърже очите, за да не виждаме резена шунка без оцветители, ароматизатори, креатин и фосфати, ето че изведнъж пристига националният отбор на „Сесифут Хандиспор^[2]“, „Сините без очи“, както се наричат самите те, за да премерят сили с нас, с техните маски от бяло киче над носовете и зрящите им водачи на тъч — линията. Има дори едно куче, Мая, което тича покрай игрището, лаейки напътствия на Букайд, марсилския нападател, който дриблира като бог и дава захарче на техническия си помощник след всеки гол.

Този път ние играем без превръзки и това, което виждаме, е толкова красиво, че понасяме 3–0, без да трепнем, и искаме още. После се запознаваме, разискваме, обясняват как тези „по рождение“ обучават „по злополука“ и „прогресивните“; разказват ни за тяхното Европейско първенство, утешаваме ги за загубата им. Ще участват за първи път на Олимпиадата в Атина през 2004-а и им обещаваме, че ще сме там.

— Поуката от деня — заключава Копик при разбора, — имате очи, използвайте ги. Надявам се, че като гледахте тяхната игра, сте разбрали какво ви липсва. Отсега нататък ще мислите за тези сини, за които футболът не е само спорт или джакпот, и ще играете за тях. Утре ще ви дам състава за сряда и ако резервите не се чувстват значими колкото титулярите в срещата, значи нищо не сте разбрали от това, което току-що ставаше на противниковата резервна скамейка. До утре, господа. Тази вечер максимум три чаши вино, никаква бира, а тези, които искат да откажат цигарите, да изчакат до четвъртък. Азими и Вибер, които още не съм виждал насаме, шест и шест и тридесет в „Кафе дьо Парк“. Благодаря.

Разбит, накуцващ, с почти извадено рамо, напускам стадиона, носен на крилете на щастието, и се прибирам в Ньой с кабриолета на М'Гана, който от тази сутрин е станал най-милият човек на света, без да се извинява за предишните си обиди, нито да изглежда притеснен от внезапната си промяна. Не знам какво му е казал Копик за мен по време на индивидуалната среща, но сега ме уважава, интересува се от мен, поощрява ме, пита ме дали Йоханесбург е красив и в колко часа трябва да ме вземе утре сутринта. Кара толкова бързо, че почти съжалявам за времето, когато ме вземаше за мръсен расист.

Подранил половин час, сядам в бара на „Фукет’с“, на червен стол, обграден от стари снимки на актьори. Мисля си за живота и поръчвам четири коли — времето, което ѝ е необходимо, за да се появи с двадесет и шест минути закъснение. Целува ме по бузата, пояснявайки, че е скарана с точността. Успокоявам я: по половин час от всяка страна, значи сме квит.

— Виж ти, колко си хубав — учудва се, без да ми даде време да се възхитя на роклята ѝ на сирена, в бутилково зелено и с блестящи люспи, плътно закопчана отпред и отворена до дупето отзад.

— Ти така поиска — отговарям простичко в костюма си от естествено намачкан лен, в пепеляв цвят върху черна тениска. — Впрочем, добре, че ми го преведе.

— Какво съм превела?

— Съобщението.

— Какво?

Изваждам телефона и ѝ показвам съобщението на екрана. Коляното ѝ внезапно се отдръпва от моето.

— Каж ми как го направи с буквите или е тайна?

Цялата е пребледняла. Навела се е напред, пръстите ѝ стискат аппарата, натискайки клавиша, който превърта трите реда на съобщението. Продължавам упорито с известна гордост, за да ѝ покажа, че съм просветен и съм направил проучвания.

— Да, как успя да изпратиш съобщение на кирилица на френски телефон?

Оставя телефона на масичката и отговаря тихо:

— Не съм аз.

— Кой, тогава? Не познавам други рускини.

Става, за да изпълне роклята си, сяда отново, поглеждайки ме втренчено.

— Украинка.

Изважда пакет цигари от чантичката в тон с рок лята. Подавам ѝ огънче. Задържа ръката ми.

— Благодаря.

Механично отговарям „моля“, но има истинско разминаване между обикновения ми жест и вълнението в очите ѝ. Заклучавам:

— Значи е грешка? Случайност.

Отговаря ми с облаче дим. Все едно ме оставя аз да реша.
Настоявам:

— И какво означава това?

Издъхва, смачква цигарата и въздиша объркана:

— Само ако знаех...

Тонът ѝ отново не се вписва в ситуацията. Или знаеш, или не знаеш. Освен ако трите реда не означа ват нищо. Не само че отсрещният е объркал номера, но е написал и някакви безсмислици — това все пак е малко в повече. Или пък тя вече не разбира родния си език. Малко бързичко за две години. Не искам да изглеждам прекалено настоятелен, затова я питам как е минало снощи с майката на Анук Рибас.

— Добре. Започнала химиотерапия, три часа ми разказва живота си. Била толкова щастлива, че дъщеря ѝ ме е срещнала: моята сила, любезност, уравновесеност... Помоли ме да се погрижа за нея в случай, че умре. Какво можех да ѝ отговоря? Роклята ѝ се вееше около нея: дори не ѝ казах, че плащам наема за двете. Наистина съм голяма глупачка.

Въртя с края на червената бъркалка резенчето лимон в чашата ми. Трябва да се реша да започна да говоря, но се чувствам жалък, срамувам се да се натреса с мечтания живот в ежедневните реалности, които тя посреща, без да позволи да я сразят. Поставя ръка на коляното ми. Питам я дали има планове.

— А ти? Какво правиш през останалите дни? Продължаваш ли с футбола?

— Тренирам...

— И това ли е негово?

— Кое?

— На приятеля ти — казва, като опипва плата на костюма ми. — Имате един същ размер, удобно е. Къде ще живееш, когато се върне във Франция?

Махам неопределено с ръка.

— Той има семейство, нали? Ще продължаваш да се нанасяш в чужди жилища ли?

— Не искаш ли да поживеем заедно? Колкото да опитаме...

— Не обичам този апартамент. Не ти подхожда.

— Можем да наемем някоя къща.

— Къща. С твоята безработица и моята професия. Имаш самочувствие!

Поглежда часовника си и ми казва, че ще закъснеем.

— Няма ли да вечеряме тук?

— Не, отсреща.

Допива моята кола, не ми позволява да платя, подава банкнота на сервитьора и изтичва в тоалетната.

Отпускам се назад в стола и си повтарям полугласно подготвената в таксито реч. Талия, не ти казах цялата истина. Когато се запознахме, наистина бях на дъното, но защото тръгнах от нищо, изведнъж се изкачих на върха и паднах от високо. Сега нещата от ново потръгват, но това няма да промени нищо между нас, защото в моя живот винаги всичко са реша вали вместо мен, с изключение на едно: чувствата ми към теб. Това не е нормалната любов, с планове за брак, ревност, обща сметка и халка на пръста. Това е любов, която те зачита и която не иска да те променя, а само да ти помогне да стигнеш там, където искаш. Така че, ако парите ми, които дремят някъде на Бахамските острови в банка от фин пясък, могат да те освободят от разни Анук Рибас и снимките...

Когато се връща, съм го повторил пет пъти и ми звучи достоверно.

— Не можеш да си представиш какво е да вървиш в такава рокля, когато си подмокрена. Нали не съм измачкана?

Завърта се пред мен, потвърждавам, навежда се над ухото ми:

— Вярваш ли ми, че в Роден ми достави непознати усещания?

Вярвам й. Бе отбелязано в упътването. Но не виждам с какво трябва да се гордея: релефът свърши цялата работа; аз бях просто придатък на презерватива.

— Мърдай, закъсняваме. Чувал ли си Максимо? — продължава, докато се изправям.

Кимнах. Минах през болницата вчера следобед, след като се разделихме. Тъй като не видях Жан-Батист в „Гранд-Арме“, реших, че работата се е получила, и мислех, че ще ги заваря как единият със samozадоволение изброява своите завоевания и постижения, а другият записва с изписана на лицето си цялата мъка на света. Но останах на прага, без да ги безпокоя — толкова бях изненадан. Със сълзи на очите

Максимо разказваше за своето детство в пансиона в Мобьож, подигравките, униженията и пипанията, които му е струвала неговата полова несъразмерност при йезуитите, а Жан-Батист бе озарен от ведра усмивка, записвайки жадно всичко в една тетрадка.

— Оправя се — съкратих нещата. — Продължават да го наблюдават, ще излезе утре или вдругиден.

— Според мен е излязъл днес. Ела.

По „Шанз-Елизе“ ме хваща за ръка, за да пресечем между колите, които надуват клаксони, спирайки. Към подвижни бариери, където охранители проверяват поканите сред светкавици на фотографи, се блъскат вечерни рокли и смокинги. Малко разтревожен я питам къде ме води. Но отговорът е пред мен, над входа на кабарето. Плакат с огромни букви съобщава: „ПОБЕДИТЕ НА СЕКСА“. Тя се обляга на ръката ми, някой извиква името ѝ и фотографите се блъскат около нас:

— Талия, тук!

— За „Ола“, Талия!

— Господине, усмивка!

— „Хот-видео“!

— „Пари-Мач“!

— „Юроп 1“: мислите ли, че имате някакъв шанс?

— Госпожице Стов, моля ви, една дума за „Соар 3“.

Смазан, идва ми да се скрия в обувките си, докато тя отговаря на всички. Опитвам се да отстъпя, но тя се влива в мен, избутва ме пред обективите, като че ли да предяви собствеността си. Зад нас пристигат други момичета. Изис дьо Сез и Светлана се набутват в снимките, прегръщайки ни, целите усмивки, добри приятелки и голямо семейство. Мисля си за господин Копик, за когото съм самотен нещастник, аскет, който си ляга в осем часа.

Полускрит зад направената на кичури коса на Изис дьо Сез, гледам сияещия под светкавиците профил на Талия. Пръстите ѝ стискат ръката ми и изведнъж се запитвам дали не е решила да се покаже с мен, за да потръгне футболната ми кариера. Сигурно си представя, че мачът се подготвя като филм, че отборите набират играчи с кастинг и ако можеш да се показваш, значи си талантлив. Победоносната усмивка, с която изхвърля Изис от кадъра, за да ме върне под светлините, потвърждава съмненията ми. Освен ако просто

не ме използва за плашило, за да помислят, че е заета и да обезсърчи свалячите.

— Усмхни се — подхвърля ми — това е „Канал“.

Усмивам се. При всички положения вече е твърде късно: утре на тренировката ще обясня.

Тълпата се разлюлява, металните бариери падат, охранители със слушалки в ухото разчистват пътя до червения килим, правейки ни почетен шпалир с лакти във феновете, които подават на момичетата снимки за автографи, викайки им скъпа, мръснице или госпожо.

В задръстеното фоайе Изис дъо Сез дава пресконференция пред трима младоци с диктофони.

— Не упражнявам тази професия за забавление или пари, а заради нейното естетическо измерение, красотата на изпълнение, която налагам на тялото си, властта, която ми дава над мъжете и, но това ще го развия в доктората си, промененото състояние на моето съзнание, с което се показвам.

— Казват, че си си направила пиърсинг на клитора, можем ли да видим?

— Обади се на агента ми.

— Талия, а какъв е твойт най-голям фантазъм?

— Да видя някой молла обръснат при Освобождаването на афганските жени.

Двете момичета се споглеждат с разбирателство отвъд всякаква конкуренция, докато тримата се кикотят.

— Маса 22 — казва ни организаторът, който преглежда поканите на входа на кабарето. — Приятна вечер.

Салонът, целият в син мокет, е украсен с гигант ски корици на порносписания, които спонсорират събитието. Масите са разположени амфитеатрално около овална сцена, на която се извисява позлатена статуя, размер Великденските острови, представяща двойка акробати във вертикална поза 69.

— Добре дошли на Победите — приветства ни чернокожа домакиня, гола под мрежичка срещу комари.

И ни отвежда до кръгла маса с три куверта, на която е седнало възрастно старче, в черен велурен костюм и бежово поло, похапващо си парче хляб. Изправя се, щом вижда Талия, стиска ѝ пламенно ръката все едно, че му е дала милостиня. В лице го разпознавам по

мършавите бузи и накъдрената прическа. Това е старчето, което ми даде път на стълбите, когато ходих при Талия. На ревера на сакото му има закачен кръст.

— Господине, позволете ми да ви представя Рой, мой приятел. Рой, представям ти Негово Преосвещенство Никола Михайлович. Или обратното? — попита го изведнъж притеснена.

— Да — усмихва се старчето. — Винаги най-напред се представя по-малко значимата личност.

— Така и направих — защитава се Талия.

— Не. Сигурен съм, че господинът е много по-важен от мен. Актьор ли е?

— Аматьор — уточнява Талия.

— Струва ми се, че се срещнахме на твоето стълбище — казва ѝ и ме поглежда благо.

Сядаме. Какъв е този цирк? Сега пък свещеник на връчването на Победите на Секса. Може би идвам от малко стегната в морално отношение страна, но това наистина ме шокира. Не заради мен, аз ни кога не ходя на църква. Мисля си за вярващите. Все пак трябва да има някакви граници.

— Негово Преосвещенство е запален по киното и театъра — ми споделя тя, докато домакинята ни пълни чашите с шампанско. — В продължение на двадесет години той е бил изповедник на актьорите. Учи ме на живота.

— На добрите обноски — поправя я със скромен вид.

Питам го дали също е украинец.

— Руснак по баща и поляк по майка, но съм роден в Кретей: простете ми — добавя закачливо към Талия.

Оркестърът подема жизнерадостен джаз, залата се затъмнява и на сцената излиза водещ, следен от прожектор, за да ни каже, че започваме след пет минути на живо по ХХХ. Поздравява канала за неговата подкрепа, благодари ни, че си изключваме мобилните телефони и изчезва, докато музикантите продължават, откъдето бяха спрели. Залата светва колкото рота сервитьори да поставят пред всеки чиния съомга.

— Тя му е писала — казва Талия, развивайки салфетката си.

Преосвещенството оставя вилицата си, поглежда ме смаяно, после се обръща към Талия.

— Сигурна ли си?

Кима, докато рисува релси върху сметаната на своите блини.

— Как? Автоматично, с подразбиране?

— Покажи му мобилния, Рой.

— Значи знаеш кой е? А ми каза...

— Покажи му го, моля те.

— В ефир след две минути! — разнася се от един високоговорител.

Вадя телефона си, поглеждайки към Светлана на съседната маса. Не ни изпуска от очи, докато говори на ухото на някакъв мършляк — сигурно режисьор, съдейки по навалищата от момичета около него.

— Тя ли е? — казвам на Талия, посочвайки с пръст колежката ѝ.

Смръщва вежди, проследява погледа ми и отхвърля предположението, свивайки рамене. Вкарвам кода си, прехвърлям менюто на съобщенията и показвам на стареца трите реда на кирилица.

— Невероятно — мърмори той.

— И какво означава?

Вдига към мен възхитен поглед и ме пита вместо отговор:

— Случвало ли ви се е друг път?

— Какво?

— Да получавате подобно съобщение.

— За първи път срещам украинка.

Поглежда мълчаливо Талия с притеснен израз.

Тя прави примирена физиономия.

— Добър вечер и добре дошли на всички на живо по ХХХ за вечерта на Петите Победи на Секса!

Чинелите дават знак за аплодисменти. Група *гърли*, носещи наградите, влизат, танцувайки, и обграждат водещия. Вземам телефона, изключвам го и го прибирам в джоба си, леко раздражен от цялата тази тайнственост.

— Една изключителна и вълнуваща вечер, в която цялата професия, до вчера оклеветявана и непризнавана, днес чества с великолепие своите многобройни таланти, своето добро здраве, своето нарастващо влияние върху обществото, в което, за щастие, рухват всички табута, и повече от всякога в трудните моменти, които

преживяваме, своя принос за мечтата. Затова, без повече да се бавя, за да връчи Победа за най-добра мъжка надежда...

Рязко спирам да дъвча под светлината на прожектора, който се е насочил към нашата маса. Талия се втренчва в сцената, свещеникът в своята половина съомга.

— ... каня, дами и господа, навлизайки направо в същността на нещата, и ви призовавам да ѝ отдадете заслужените аплодисменти, каня тази, която короняха миналата година като Най-добра женска надежда; каня Талия Стов!

Тя става под вяли овации, поклаща ханш до сцената с подходяща усмивка и десет хиляди отблясъци по люспите на роклята. Възползвам се, за да се наведе през свободния стол:

— Ваше Преосвещенство, кой ми е изпратил това съобщение?

Гледа ме втренчено и имам чувството, че търси отговора в очите ми.

— Казвайте ми Никола. Или отец Михо, така ме наричаха, когато се занимавах с кино клуба. Талия обожава да ме нарича „преосвещенство“, но, слава Богу, аз не съм епископ. Просто през 1978-а поставих в Кретеи пиесата на Карол Войтила точно преди да стане папа и затова при пенсионирането ми Ватиканът ми присъди почетната титла „прелат на Негово Светейшество“, което няма по-голям смисъл от раздаваните тази вечер награди. Впрочем, една твърде интересна пиеса, забавна и самоотвержена младежка творба: препоръчвам ви я.

Талия пресича сцената, водещият ѝ подава плик и отстъпва до завесата. Приближава до микрофона, бавно отваря плика, за да продължи напрежението и да позволи на фотографите да нагласят кадъра си.

Без никакъв преход отец Никола ме пита какво мисля за живота след смъртта. Отговарям му, че вече имам трудности с живота преди: по едно наведнъж. Ако отвъд няма нищо, няма смисъл да си блъскаме главата, а ако има нещо, ще го видим на място.

— Защо ме питате това?

— Душата, дете мое, запазва своето съзнание, характер и своето желание за общуване: имаме доказателство за това от 1959 г. със записите на Фридрих Юргенсон. Щом се появи някаква нова

технология — магнетофон, видео, компютър — духовете я използват, за да се проявяват.

— Победа се връчва на Реми Казел за „Една ляскурица прави пролет“!

— Какво се опитвате да ми кажете, отче? Че някой умрял е писал на телефона ми?

— Не. И точно това ме безпокои.

Гледам го как довършва замислен съомгата с малки боцвания.

— Благодаря — измънква наградения, който се е качил на сцената, — много съм развълнуван. Наистина. Благодаря на всички, които ми повярваха и които ми позволиха да съм тук тази вечер, за да ви благодаря.

Докато говори, светлината намалява и зад него прожектират кадри от филма, където поред го обладават срещу някакво дърво един горски и един дървар.

— Искам също да изкажа специалните си поздравии на Беноа, който знае, че не му се сърдя, благодаря от все сърце на Пино Коладо, който ми предложи тази роля в момент, когато нещата не бяха наред нито в живота, нито в главата ми, благодаря много също на целия екип и посвещавам тази Победа на мама. Благодаря.

Тръгва си с трофея под овациите, които покриват писукането от гората, където дърварят го продънва. Отново става светло, екранът се вдига и Талия се връща на мястото си.

— Как си, прие ли удара? — усмихва ми се тя.

— Още нищо не съм му казал — уточнява прелатът на Негово Светейшество. — Мисля, че трябва да го подготвиш по-добре.

Казва ОК и прави знак на сервитьора, че чашата ѝ е празна. Оркестърът свири някакво парче, докато ни вдигат чиниите. Не казвам нищо, не се правя на нетърпелив или на любопитен, не ми пука за мъртвия или жив хакер, който е проникнал в телефона ми: би ми доставило удоволствие единствено Талия да ме „подготви по-добре“, защото споменът от музея Роден започва да избледнява, толкова равнодушен остава кракът ѝ под моя.

Водещият връчва няколко маловажни победи по време на агнешкото печено — декор и костюми, най-добър фотограф и продуцент на годината, — после духовете инструменти подхващат военен марш, за да събудят напрежението. Свещеникът протяга ръка и

нежно потупва китката на Талия, която леко му се смръщва, стискайки зъби. Питам ги как са се запознали. Разменят внимателни погледи, като че ли въпросът заслужаваше да се обмисли.

— Чрез баба й.

— А сега настъпва моментът, който всички очакват: каня да връчи Победа за най-добра актриса този, чиито размер и начина, по който си служи с него, завинаги белязаха историята на хард порното, този, който високо носи ценностите на Франция по целия свят: Максимо Новалес!

Бурни аплодисменти съпровождат спортната стъпка на шампиона, който прескача трите стъпала и застава под прожекторите с хищна усмивка, протегнати във формата на V ръце, неподвижен и изпъчен, докато публиката се изправя на крака; тогава се покланя с ръка на корема. Съдейки по шушукането, опечалените физиономии и ехидните усмивки по време на стендинг овейшън^[3], цялата зала знае какво му се е случило и превантивно му отдава последна почит.

С жест на магьосник Максимо изведнъж заповядва тишина, взема плика, облизвайки с език устните си и прошепва в микрофона с хубавия си нисък, старателно начупен глас:

— Номинанти са: Канди Барсак, Изис дьо Сез, Ноеми, Естел Фюри, Талия Стов и Ли-Лин-Шан.

Извърщам се към Талия, която не изглежда развълнувана, оставя салфетката си на масата и вдига крака ми, за да се обуе. Лицето ѝ се появява на екрана, заедно с другите, на живо. Показва милата усмивка на скромно момиче, което не си прави илюзии, но под покривката краката ѝ са напрегнати, мускулите готови да я изправят.

— Победа се присъжда на... — дразни условият сърдечно болен, който набляга в микрофона на многотоочието.

Хвърля бегъл поглед върху съдържанието на втория плик и казва с изведнъж равен глас:

— Талия Стов за „Серийни ебачи“.

Разнасят се освирквания между няколкото браво, докато тя се изправя под светкавиците, с напълно невярващо и лудо от радост изражение, устата ѝ се отваря и затваря като риба на сухо, благодаряща на професията, все едно че ѝ устройваше триумф. Качва се на сцената, прегръща страстно Максимо, целува някакъв противен дребосък във виолетово сако, появил се иззад завесата, който е аплодиран десет пъти

повече от нея, и поема статуетката в ръце, както кръстницата взема повереното ѝ бебе. После светлините намаляват и на екрана се прожектира откъс. Свеждам очи към празния стол, срещам погледа на свещеника.

— Нагласено е, разбира се — казва, обирайки соса в чинията си. — Тази година снима четири пъти за продуцентската къща, която организира наградите: филмите ще излязат с нейната Победа на обложката, така продажбите се увеличават неимоверно и всички гласуващи участват в играта, иначе са зачеркнати от професията.

Повече шокиран от неговото спокойствие, отколкото от детинските, в сравнение с тези във футбола, далавери, питам го дали всичко това не го притеснява като човек на Църквата. Отговаря ми кротко, че ставащото в Църквата също невинаги е блестящо и това доста повече го притеснява.

Виковете на Талия заглъхват на екрана, отново става светло, фотографите превземат сцената. Когато светкавиците свършват, тя престава да се усмихва и взема микрофона.

— Така. Най-напред тази награда я посвещавам на Рой, първият ми партньор, с когото получих оргазъм за две години снимане.

Един прожектор проследява погледа ѝ, всички глави се извързват към мен, а аз се свивам в светлината над изстиналото печено. Свещеникът полага ръка на китката ми, в жест на опрощение. Няколко момичета имитират вълка от анимационните филми за Текс Авери. Талия ги кара да млъкнат, почуквайки с нокът по микрофона.

— Освен него, не благодаря на никого. Продуцентите си вършат работата, аз — моята. Възползвам се от случая да напомня на дебютантите или на тези, които не са от професията, че спинът постоянно се увеличава, но френски филм не е печеливш, ако не се продава в страни, където е забранено снимането без презерватив. Мисля си за Серж, за Марина, с които снимах първото си порно; казвам си, че в момента, в който ви говоря, американски селяни или чистички скандинавци се мастурбират, без да знаят, върху труповете им и това ми е много гадно. Приятна вечер.

Дава статуетката си на продуцента, който играе съчувствие с вид на жертва, и напуска сцената в тягостна тишина.

— Самоуби се — промърморва свещеникът. — Беше величествено, но защо?

Казвам, че не знам. Разстроен съм, стомахът ми е на топка, иска ми се да се махна от този прогнил свят, да спася сирената, която се мисли за по-силна от хората, които ще я унищожат, да я изкарам от главата си или да се оженя за нея пред всички — вече не знам на кой свят съм.

— Не беше зле, мисля — подхвърля ни, докато отново слага салфетката на коленете си. — Казах си, каквото имам, и сега ще ме наемат, за да им е чиста съвестта. Тримата вляво, които си взеха сирене, това са екипът на „Секс онлайн“: имах предвид най-вече тях. Как реагираха?

Разменям поглед със свещеника. Тя продължава:

— Ще видим. Какво има за десерт?

Връщайки се на мястото си, Максимо Новалес ми казва на ухото, с ръка на рамото ми, че човекът, когото съм му препоръчал, се справя много добре. Вечерта продължава с най-добър актьор, най-добър режисьор и ягодова торта. Когато духовите инструменти засвирват закриване, всички наградени излизат отново на сцената и Талия се навежда към мен, преди да се присъедини към тях:

— Отивам с тях на празника „Къпане под душа“. Важно е за след това. Ако искаш, можем да се срещнем утре следобед в Музея по естествена история. Би ли изпратил Негово Преосвещенство?

Гледаме я как се намества в редицата победители, които размахват своите статуетки.

— Знаете ли, мога да се изпратя и сам — заявява старецът. — Имам пряко метро.

— Да тръгваме.

Ставам, следва ме между масите. Три ръце ми подават да се разпиша на менюто като приятел на Победата. Някакъв журналист ме пита кой е следващият ми филм. Продуцентът във виолетовото сако ме прегръща през рамо и отговаря, че има планове за мен. Точно когато най-добрият треньор на света ми повярва... За пореден път мечтите ми рухват веднага, щом се осъществят.

На сцената Талия продължава връзките си с обществеността. Попива думите, благодари, изненадва се — на ниво като всяко друго момиче на нейно място. Не понасям да я виждам такава. Търся с очи свещеника, виждам го край гардероба, заобиколен от порнозвезди. Обръща се към всеки по малко име, раздава целувки, пита за новини,

успокоява Изис, че ще спечели следващата година, поздравява майката на Мелоди за нейните конфитюри. Изглежда познава всички и всички го обожават. Правя му знак, че ще го изчакам на тротоара.

Идва след двадесет минути, моли ме да го извиня: трябва толкова много да се направи. Отиваме към станцията на метрото.

— Нещо ви мъчи?

Отговарям му, че неговото присъствие на подобна вечер служи за поръчителство на най-отвратителното в порното.

— Разбира се, че го осъждам, и какво? Това причина ли е да си остана вкъщи, да затворя вратата? Пред телевизора ли ще бъде полезен? С молитви в угълчето си ли ще помогна на тези бедстващи младежи, притиснати между лековерието, порока, наркотиците, болестта и робството?

— Не, но по принцип...

— Принципите ги оставям на другите. Аз действам. Какво да ви кажа? Църквата ме пенсионира, порноактьорите ме приеха — това е — и аз ги изслушвам, опитвам се да ги подкрепям, моля се за тях, каквато и да е религията им и действията, към които ги принуждават. Сега разбирам, че вие имате принципи и мога сам да хвана метрото.

Оставаме мълчаливи четири станции и после старецът ме пита какво смятам да правя с Талия.

— А вие?

Скрива брадичка в яката, навежда се с кръстосани на коленете ръце, поклащайки се на сгъваемата седалка срещу мен.

— Помоли ме да я обуча, да ѝ посоча книгите, които трябва да прочете, обществените норми... Има такъв глад да учи. Не за да блесне: за да бъде спокойна. Да не се бои от мнението на околните, да не бъде зависима, нито да прави грешки, нито да се оставя да злоупотребяват с нея... Правя каквото мога, но съм на осемдесет и осем години.

Втренченият ми поглед иска да каже „И какво?“. Свещеникът наблюдава черните стени, които се отразяват в прозорците.

— Не знам колко време още ще мога да ѝ помагам да се задържа в правия път...

— Правия път! Какво е за вас правият път?

— Всеки си има свой, Рой. Човек е на земята, за да поддържа посоката, да озарява, да преобразява... За нещастие често се получава

обратното. Животът ни отклонява, обществото ни кара да помръкнем, времето ни променя. Така би ми се искало Талия да остане непокътната. Досега бе имунизирана срещу най-лошото, но това не е достатъчно. Има толкова знаци около нея... Вие, например.

Питам го с какво аз съм знак.

— Начинът, по който сте се срещнали, по който ми разказва за вас... Детските ви мечти, отношенията ви с Франция, разочарованията ви, които си приличат и ви дават сили... Пък и съобщението на вашия телефон.

— В крайна сметка, какво е това съобщение, по дяволите?

— Ще ви каже утре: пристигнах.

Излизаме на повърхността. Намираме се в спокоен и тъжен квартал. Върви бавно, забил нос в земята, избягвайки да настъпва очертанятия на плочките, все едно че е осемдесет години по-млад. Спира пред пешеходната пътека.

— Знаете ли, Рой, животът често ни предоставя втори шанс, като домакиня, която предлага допълнително ястие, но ако не си вземеш, няма да ти предложи пак. — За мен ли говорите?

— Най-вече за себе си. Изпитвам големи угризения. Едно младо момиче, на което не успях да помогна както трябваше. Познавах я още като дете в селото, където ме бяха запратили след пенсионирането ми като свещеник на актьорите. Направих я моята малка прожекционистка в кино клуба. Научаваше епизодите наизуст, имаше талант, а най-вече притежаваше плам: подтикнах я повече от разумното към актьорската професия, за да изживея чрез нея младежката си страст, и животът я смачка. Заради нея правих безумни неща, отидох чак до Америка, на едни снимки, където имаше проблеми, на края на пустинята. И после разбрах, че вече не мога нищо да направя за нея; тъкмо обратното, утежнявах нещата. Тръгнах си. Знам, че ѝ бяха казали, че съм умрял, и ги оставих да си говорят. Необходимостта да я освободя от влиянието си, което бе причинило толкова беди... Това бе преди повече от дванадесет години... Не знам какво е станало с Жана. Никой не знае. А аз продължавам да съм тук — каква подигравка, нали? Мисля, че Адът е на земята, в угризенията и безсънните нощи. Но, може би, това е само трейлъра^[4]...

Пресича. Следвам го и се разделяме пред жилището му — някакъв подобен на казарма блок.

— Много любезно, че ме изпратихте. Все се страхува, че ще ми се случи нещо. Ако ѝ се обадите, кажете ѝ, че съм се прибрал.

Гледам как хилавото старче се отдалечава в тъмния вход в своето моряшко наметало и накъдрена коса. В сумрака прилича на средновековните трубадури, които украсяваха книжките ми по френски в училище.

Маха ми за сбогом, преди да влезе в асансьора, и осветлението изгасва.

— А сега реакцията на госпожа Андре Фурк, депутат от Кантал, член на Парламентарната комисия за разследване на съвременното робство и сводничеството. Вашият коментар, госпожо, при вида на тези кадри от Победите на Секса?

— Възмущение. За пореден път сме изправени пред проява, която се опитва да банализира експлоатацията на жената и мъжа като обекти на сексуална употреба, независимо дали се осъществява посредством проституция или непряко...

— Когато казвате „непряко“, имате предвид индустрията Х.

— Говоря за порнографското кино: нека да наричаме нещата с тяхното име. Нещастните момичета и момчета, едва навършили пълнолетие, които се оказват жертви на своя ексхибиционизъм, използван с търговски цели... — ... но който може да служи и като предпазен клапан, нали? За потребителя. По отношение на изнасилването и други подобни. Може да ви се възрази и с думите на човека от анкетата: „Всеки може да прави, каквото си иска със своя задник.“

— Не и според законодателя. Напомням ви, че продажбата на своето тяло противоречи на Европейската спогодба за правото на труд. И бих искала да помислим за примера на Швеция, където наскоро бе криминализиран актът на сексуално купуване, „потребителят“, както вие казвате, който рискува присъда от шест месеца затвор, ако покани проститутка. Днес, когато всички говорим за хармонизиране на европейските закони...

— Нима искате да вкарате в затвора за пасивно съучастничество хората, които гледат порнофилми?

— Не, но държа да подчертая, че за нашите деца е драматично, когато някой футболист, който по определение е, пример за младежта, поощрява със своята известност една толкова позорна проява, като тези аграрни сбирки на секса, които са посегателство и обида за човешкото достойнство!

— Именно, да се върнем на младия Рой Диркенс. Жак Ласал, от спортната редакция, вие, който категорично го разпознахте, напомням — получихме потвърждение от тези кадри от мача срещу ФК Нант, където е с номер 39 — кажете ни нещо за него.

— Ако трябва да сме честни, до тази вечер не знаехме кой знае какво за личния му живот. Той е южноафрикански играч, идващ от Аякс Кейптаун, който досега, меко казано, бе относително дискретен на терена: бе титуляр един-единствен път миналия сезон и бе заменен на десетата минута. За сметка на това, в своя първоначален клуб той повече от красноречиво бе увенчан с тридесет и осем гола за петнадесет мача — да припомним, че е едва на деветнадесет години.

— При това положение, Жак, всички се питаме: защо го криеха от нас?

— Нека чуем реакцията на президента Руфак, с когото се свързахме малко преди полунощ.

— Знам, че в някои клубове на личната индивидуалност на играча се гледа като отрицателен фактор, но при нас не е така, а тъкмо обратното. Ние защитаваме един по-модерен, по-човешки футбол, повече насочен към живота и удоволствията, също и към неговите най-сурови, понякога трагични, реалности, пред които не е гражданско поведение да си затваряме очите. Всеки има право да се среща, с когото си иска, и отхвърлям всяка форма на осъждане априори, водещо пряко ми косвено до отстраняване. Впрочем, Рой Диркенс, който най-сетне се възстанови от травмата в коляното, ще направи своето завръщане тази сряда в изготвената от Артуро Копик формация. Той е свръхнадарен играч, владеещ изцяло своите възможности, и ще може да даде всичко, на което е способен, срещу римляните, под ръководството на един изключителен треньор. А аз го познавам: опитите тази вечер да го превърнете в звезда или да го очерните за извън футболни въпроси няма да има абсолютно никакво отражение върху психиката му.

— Благодаря, господин президент. И накрая, отново по-важното от днешния ден...

Загасям телевизора, ставам да отворя остъклената врата. Телефонът звъни от леглото. Оставям секретарят да отговори, излизам на терасата, където, в началото, поливах оставените да загинат от моя предшественик растения. Нощта е спокойна, ако не смятаме по някоя кола, която минава през локвата, и писъците на маймуните от Зоологическата градина.

Връщам се да прослушам секретаря. Господин Копик крещи, че никой досега не го е премятал с такава наглост, с такава пренебрежение, с такава лицемерие: живота в самота, потиснатостта за сметка на паяците в банята... Никога не би гласувал доверие на терена на някой толкова фалшив в живота: зачерква ме от титулярите и ако ме види на тренировка, ще ме изхвърли с шутове.

Номерът е изписан на екрана, но какъв смисъл има да му се обаждам? И двамата имаме право и няма да започна да го лъжа, опитвайки се да го изваждам от заблуда. Повличам крака до бара в хола — земно кълбо, което се отваря на две — наливам наслуки от бутилките в една чаша и се връщам в спалнята, изгълтвайки сместа.

Свивам се под чаршафите, затварям очи. Удар по коляното, нещо тежко се намества. Нелсън е скочил в леглото. Трябваше да бъде напълно разбит, за да спре да се страхува. Прогонвам го, изпъвайки крак, и той отива да легне до нощното шкафче.

Слънцето грее, махмурлия съм, главата ми е празна, кучето дращи с нокти покривката на легло то. Радиобудилникът показва единадесет без пет. Ставам, пресичам коридора, като се държа за стените. Портиерката е оставила на изтривалката пощата и вестниците. Има ме в „Дьо Паризиен“, в прегръдките на Талия. Онзи явно е писал статията си по новините от телевизията: откривам тъпотииите на депутатката и подкрепата на президента. На екрана на телефона ми мига черен триъгълник, указвайки ми, че не може да приема повече съобщения. Оставям го така. Поне още малко да си мисля, че Талия е празнувала цялата нощ със своите колеги и аз първи ще ѝ кажа с кого се е показала.

Душ, кафе, кучешка храна. Странно какъв апетит има Нелсън. Може би през нощта е поел всичко върху себе си, попил е кошмарите ми, а отчаянието възбужда апетита. Поръчвам такси, за да не закъснея. Преди да изляза от апартамента, пускам в джоба снимката от „Хоумс Дайрект“, моята яворова алея, като талисман, за да смекча недоразумението с Талия.

Намирам я пред музея. Муси се, облегната на желязната ограда между плакатите със скелети.

— Затворено във вторник — казва, качвайки се в таксито.

Казва на шофьора някакъв адрес. Питам я дали е чела пресата. Не отговаря. На първия светофар ѝ подавам „Дьо Паризиен“. Отблъсква го.

— Ти четеш ли вестници?

Отговарям да. За да съм осведомен.

— И с какво ти помага?

Спуска облегалката между нас. Търся някакъв преход, казвам ѝ, че все пак е имало хубави статии за нейната Победа. Хваща ме за ръцете и го поставя на седалката.

— Слушай, Рой Диркенс, не съм чакала тази сутрин, за да разбера кой си. Руди, малкият ми съсед от партера, те е познал вечерта, когато дойде при мен. Показа ми снимката ти в албума си. Разказа ми за твоите тридесет и осем гола за Аякс, за колко са те купили, за мача срещу Нант, безредиците, отстраняването ти... Руди живее само за футбола, знае, че е болен като баща си, че ще стане дебел и един ден няма да може вече да ходи; ти си първият играч, който среща, и се опитам всякак да ти предам неговото послание: върни се, Рой, бори се, покажи им кой си. Но ти не улови подадената ръка, не се довери. Първоначално мислех, че се пазиш, че се страхуваш да не се залепя за теб заради парите ти, че го правиш от деликатност. Искаше да сме равни с теб, за да бъдем истински приятели. В началото ми харесваше. Никой никога не е полагал толкова усилия заради мен, дори за да ме лъже. После се уплаших. Когато някой играе толкова добре, Рой, това обезличава. Усетих, че за да ме следваш, ще паднеш още по-ниско от мен, тогава се опитам да те изправам. Защо мислиш, че те заведох на Победите? Руди се качи тази сутрин да ме събуди: отново си станал звезда, утре ще играеш срещу римляните и той е луд от щастие, това е. Ти също ли?

Затварям очи, отпуснат на облегалката за глава. Откачено е да изживявам толкова искрена история, докато всичко от самото начало е било фалшиво, всеки бе лъгал другия и се бе лъгал за него. Понечвам да ѝ кажа какво е положението тази сутрин заради нея и после си помислям, че това би било много жалък начин да си възвърна предимството. Прибирам облегалката в седалката, тя слага глава на рамото ми.

— Защо съм тъжна, Рой? Очаква те втора възможност, а аз снощи получих мечтаната работа: от утре започвам по Интернет, хиляда евро на седмица. Вече ще правя любов единствено сама пред невидими хора; ще ги карам да се изпразват за три минути и после ще си говорим, ще ми разказват живота си... Повярвай ми, че ще успея да ги задържа максимално на линия: договорих и процент от това, което ще ни превежда Франс Телеком. Защо съм тъжна?

— Осъществената мечта е една мечта по-малко.

— Наистина ли го мислиш?

— Бих искал да не е.

Таксито спира пред кафяво-жълта сграда, с раирани щори. „Дом за хоспитализирани пенсионери Свети Кръст“.

— Надявам се, няма да работиш тук, все пак?

Усмивва се, отново става тъжна. Плащам сметката и тя вкопчва нокти в якето ми на тротоара.

— Това, което искам да ти покажа, Рой, ме задържа в живота. Защо съм стигнала до тук и защо нямам избор, защо съм по-силна от всичко, което би трябвало да ме омърси. После ще прецениш дали имаш желание да продължиш нещо с мен. Ела.

Прекосяваме фоайе, което мирише на студена супа и дезинфектанти. В асансьора залепени на огледалото листовки уведомяват за кръжоци по фризьорство, френска песен и сладкарство.

На третия етаж вратата се отваря към изложба на старци с инвалидни колички, обърнати към асансьора, все едно, че бе прозорец, все едно, че слънцето идваше оттам. Талия минава между колелата, поздравявайки с жизнерадостен глас, имитирам я възможно най-весело. Никакъв отговор. Те продължават да гледат втречено асансьора, който се затваря.

В дъното на коридора влиза в една стая с две легла и казва със същия щастлив тон:

— Добър ден, госпожа Менар, добър ден, баба.

Дребна мумия на системи е привързана към син фотьойл, с наведена напред глава и полуотворена уста. Отсреща, легнала по гръб с отпуснати край тялото ръце, едра жена с лице на статуя, гримирана като от времето на нямото кино и с безупречна прическа, гледа неподвижно тавана.

— Баба, представям ти Рой Диркенс, за когото ти говорих. Рой, моята баба.

— Добър ден, госпожо — казвам, подавайки ръка.

Талия смъква китката ми. Над леглото в рамка е окачена черно-бяла снимка, показваща млада жена с впечатляваща красота, още по-фина от Талия и много по-предизвикателна. Погледът ми се спуска от портрета към легналата под него статуя. Делят ги четиридесет или петдесет години и единствено гримът може да бъде разпознат. Не мога да повярвам, че това е хрумнало на Талия. Това е чудовищно „преди“ и „сега“. Или пък е напомняне. За да могат сестрите да мислят за някогашното човешко същество, когато се грижат за зеленчука.

— Така е почти от година. Когато имах достатъчно средства да й платя пътуването, тя получи удар в деня на пристигането. Не знам дали аз съм виновна, дали е радостта или шокът от вида на Париж... Лекарите казват, че мозъкът е умрял. Не съм съгласна. Докато плащам, аз имам право.

Навежда се над леглото, бавно отлепя парчетата скоч, които държат очите широко отворени. Клепачите се притварят.

— Ей това най-много ме ядосва. Спестеното време. Слагат й капки три пъти дневно, затова оставят скоча. Ако не идвам, ще е все един и същ. И като умре, ще го отлепят, за да го залепят отдолу.

— Стига — казвам, извърщайки глава.

— Какво? Противно ли ти е? Не смъртта е отвратителна, Рой, а икономите. Да почоплиш десет секунди някого, който вече може да помръдва единствено с жестовете на другите!

Облягам чело на прозореца. Синият фотьойл на другата жена до мен има етикет на облегалката: По чистено на 24-6-00. Един санитар влиза устремно, почуквайки на отворената врата. Отива към леглото, подхвърляйки с бодър глас:

— Температурата, Ваше Височество!

Талия идва при мен до прозореца. Гледаме как шлеповете се разминават по Сена между остъклените сгради. Промърморвам:

— Защо ѝ се подиграва?

— Не, малко пресилва протокола, но това никому не вреди. Титлата Височество е запазена за принцовете по рождение: обясних им нещата, сега правят каквото решат. Някои това ги ласкае, на други им е смешно. Но повечето го правят много любезно, ако случайно баба ги чуе. Дори има една антилка, която ѝ прави реверанс, преди да ѝ сложи памперса.

Изчаквам санитарят да си тръгне и я питам:

— Но каква точно е баба ти?

— Принцеса Ирина Стовецкин — казва, посочвайки ми снимката. — Това е вечерта на нейния двадесети рожден ден в парижката опера, когато е разбила сърцето на родителите си. Белогвардейци, избягали във Франция по време на Октомврийската революция, които са я родили на булевард „Сен-Жермен“ възпитана при монахините, записана в хора на Парижката Света Богородица... И когато се влюбва, кого избира? Третия секретар на съветското посолство. Любов от пръв поглед в антракта на представлението на „Лешникотрошачката“ от Чайковски. Женен, три деца, тайна връзка в продължение на дванадесет години, после Брежнев го вика в Кремъл. И дума не може да става да остави любимата си в Париж: отвежда я с фалшив дипломатически паспорт, настанява я в една дача, посещава я пет-шест пъти и после е заточен: посока Сибир, а баба се укрива в Киев, за да роди мама. Това е. Тя ме научи на френски, наби ми Париж в главата, писа вместо мен на манекенските агенции. Майка ми направи всичко възможно, за да ме откъсне от лошото ѝ влияние, да получи сериозна професия: три пъти ме набутваше в завода, баба идваше да ме вземе; тогава ме качи като камериерка на товарен кораб, придружена от най-добрата ѝ приятелка, която ме преотстъпваше на моряците, а през това време баба продължаваше да изпраща мои снимки, да ме записва на кастинги...

Гледам неподвижната статуя с отлепените очи под младежката ѝ снимка, представям си енергията, упоритата надежда, гордостта да се пожертва за едно призвание... Всичко, което така би ми се искало да продължа с мама.

— Може ли да бъде местена?

— Защо? Това е най-доброто място. Не можеш да си представиш списъка с чакащи: за щастие директорът се надява да ме чука. Когато имам дом и мога да платя медицинска сестра вкъщи, ще видя.

Прегръщам я. Казвам ѝ, че животът е кратък. Отговаря ми, че това не е причина. Целувам я силно, желая я повече от всякога и най-вече ми се иска да бъде нещо друго за нея. Нещо различно от футболен нещастник, временен любовник, приятел. Отблъсква ме нежно, но твърдо.

— Сега предпочитам да ни оставиш, Рой. Бих искала да ѝ разкажа какво ни се случва... Искам да усетя какво мисли за теб.

Преглъщам слюнката си, съгласявам се, отделям се от нея, за да се приближа до принцесата. Вземам безплътната старческа ръка, вдигам я до устните си.

— Ей, откъде се взе ти? Никога не се целува ръка на госпожица!

Спирам. Оставам сериозен, защото няма никакъв хумор в гласа ѝ, само снизходителен упрек, обществено положение и застинало време. Оставям ръката на чаршафа. Талия ме хваща за другата ръка и оставаме известно време неподвижни, загледани отвъд заседналото тяло, преобоядисаната отломка.

— Ти ли я гримираш?

Потвърждава, отхвърля един кичур с брадичка.

— Често. Винаги, когато мога, идвам вечер и я разгримирам.

Гледаме погледа, който минава през нас.

— Негово Преосвещенство казва, че тя е в съзнание... другаде... Че дейността на мозъка ѝ продължава, но по друг начин...

Ударът се стоварва на тила ми. Необходими са ми няколко секунди, за да успея да произнеса думите, които сами се появяват.

— Какво казваше нейното съобщение?

— „Благодаря ви за Наталия.“ Това не те задължава с нищо. Не е призрак, който ти заповядва нещо, а просто една баба, която се тревожи...

Гледаме се. Аз съм на ръба да повярвам и усещам, че тя, странно, се насилва да повярва. Би искала да е сигурна, но толкова е трябвало да се бори срещу доводите на лекарите, с единствено оръжие своето бленувано тяло и отхвърляне на действителността; толкова много се прави на уверена, за да бъде по-силната, че когато има доверие на някого, се съмнява. Или пък тя ми е изпратила съобщението по същите

причини, които са я накарали да окачи снимката над леглото: за да се отнасят с баба ѝ като с жив човек.

Обръщам се към възрастната дама, усмихвам се в празния поглед.

— Аз ви благодаря. Тя е жената на живота ми и ще ви го докажа.

Измъквам пръстите си от ръката на Наталия и тръгвам, без да се обърна, в отзвук на произнесеното от мен.

— Идвам да се срещна с Етиен Дьомазрол.

— Вие сте?

— Спешен случай.

Секретарката свива устни, отново ме пита за името. Уверен, че е получила заповед да ме изхвърли, ѝ го казвам с агресивен тон, готов да разбия вратата. Отваря ми я веднага, заявявайки с ликуващ вид, че от сутринта се опитва да се свърже с мен.

— Господин Диркенс! — гордо обявява.

— Най-сетне! — извиква агентът ми.

Скача от стола си по риза, притичва към мен, подхвърляйки на седящия срещу бюрото му тип, че ще се видят по-късно. Целува ме, като ме притиска в тлъстините си, слага ме да седна в кожения стол на мястото на посетителя, когото секретарката измъква в чакалнята.

— Тъкмо навреме, съвсем навреме, Рой: имам да ти казвам хиляда неща.

— Аз само едно: купуваш тази къща с парите от моите дружества на Бахамите и я приписваш на името на Наталия Стовецкин: отзад съм отбелязал всичко.

— Няма проблем — казва, оставяйки на бюрото си изрязаната от „Хоумс Дайрект“ страница. — Това ли е истинското ѝ име? Хубаво е.

— Благодаря — казвам, като се изправям.

— Ей, почакай! — хили се, изваждайки от минибар с фалшиви книги бутилка шампанско. — Трябва да пием за това, което ти се случва.

Оглеждам го смаяно, питам дали тази сутрин се е чувал с треньора ми.

— Чух се с президента — поправя ме, вадейки две високи чаши до бутилката. — Добре, започвам отначало: знаеш за спора му с

президента на Националната лига.

— Не.

— Все пак знаеш, че твоят клуб сам договаря правата за излъчване, без да ползва посредничеството на Лигата.

— Това вече не ме засяга.

— Чувал ли си нещо за НДКУ?

— Не.

Въздиша, отказва се да отваря бутилката и сяда на стола до моя, приближава се и бавно произнася:

— Клубът е на червено с няколко милиона, Рой, което е съвсем нормално, като имаме предвид броя на закупуванията: ако добавим сегашната стойност на играчите, той е изцяло на печалба...

— Не ми пука.

— И имаш право. Само че Националната дирекция за контрол на управлението изгори един бушон: сега задължава клубовете да представят изравнени годишни сметки, иначе ги изпращат във втора дивизия, а това е смърт. Президентът е много, много зле, като имаме предвид, че всички негови играчи звезди — дори ти — имат клауза, която ги освобождава от задължения при изпадане във втора дивизия. Следователно трябва спешно да изпразни склада, докато все още сте негови, а логиката предполага да продава с предимство чуждите играчи с най-високо котиране, какъвто е твоят случай от тази сутрин.

— Защото излизам с актриса?

— Защото медиите се занимават с теб. Независимо дали става въпрос за качествата ти на терена или в кревата: важното е, че изведнъж ти предизвикваш интерес и създаваш търсене. На отбора ще бъде наредено да съсредоточи решителните пасове към теб, за да можеш да отбележиш, цената ти ще скача с всеки гол и след мача ще бъдеш продаден на Лацио, което ще реши проблема ти, защото Италия не прилага квоти за неевропейските играчи.

Стискам облегалките, за да не го удуш. Приемам съчувствен вид и се опитвам да му се усмихна.

— Тъпо е за твоята комисиона, Етиен, но не съм готов да бъда продаван. Напомням ти, че Копик ме зачеркна от списъка за мача.

— Вече няма Копик — отговаря, махвайки с ръка. — Този глупак ни досаждаше с душевните си състояния, президентът го уволни тази сутрин на събранието. Изглежда те е защитавал по грандиозен начин:

казал е, че треньорът не трябва да съди за играча по личния му живот, че това било професионална грешка и че утре или мачът ще е с теб, или без него. Копик си подал оставката и мога да утроя премиите ти за гол: никога досега Руфак не се е ангажирал лично със защитата на играч! Ти стана абсолютен приоритет, Рой!

Отпускам ръце, напълно сринат. На какво се дължи стойността на даден човек? Какво правя в свят, където треньорите се уволняват поради морална почтеност, където съдбата на играча зависи от битите удари?

— Ето, виж. Това е вилата на Оливарес, когото сега прехвърлям от Лацио в Байерн. Два хектара в Остия, скъпото предградие на Рим, на брега на морето, басейн, тенис корт и джакузи. Как е, а?

Не отговарям. Гледам го втренчено и решението, което вземам, се втвърдява в погледа му.

— Слушай — казва, прибирайки снимката, — тук съм, за да ръководя кариерата ти, а не разните ти приумици, ОК? Бягай на тренировката, сега имаш да мислиш само за едно нещо: утре да си на върха и да го набуташ на бъдещия си клуб. Аз ще се заема с останалото — завърши, като извади тапата на шампанското. — Става ли?

— Става.

Изправям се с положителна усмивка, стискам му ръката, както се чупи орех.

— За къщата на приятелката ти да преговарям ли?

— Не. Сключваш сделката днес на каквато и да е цена и оставяш документите при портиерката ми.

— Разчитай на мен.

Оставям го да пие сам за моята кариера и тръгвам пеша по улица „Риволи“, за да подишам малко чист въздух. Не знам дали моят стар наставник Шака Натзулу все още е жив, но, обзет от съмнения, обсипвам небето с молби да получа сили и късмет утре вечер да смачкам римляните. Отмъщението ми ще е пълно.

Вали, стадионът е пълен, запалнянковците са напрегнати, положението е наелектризирано, а аз не усещам нищо. Всъщност, да.

Празната, ефикасна, овладяна възбуда, с която любих Талия пред четиридесет души.

На петата минута, след пас на Кайол, ускорявам право по оста, лъжа вратаря и откривам резултата. Удвоявам петнадесет минути покъсно с обратна ножица, след центриране на Азими. Съдията не признава гола заради сблъсък с вратаря. Няма значение.

Римският треньор, който е подредил защита от трима, около които дриблирам с пръст в носа, скача от пейката си, за да изкрещи някаква заповед на най-отпуснатия си нападател, който започва да преследва Азими и да го дърпа за фланелката. Азими се ядосва и го събаря с удар в пиццала, прикрит като нисък пас. Другият започва да се търкаля на тревата, виейки. Червен картон, който ни лишава от най-добрия ни център, докато римският треньор сменя псевдоконтузения с четвърти защитник.

Гледам президента, който подскача на страничната скамейка. При отсъствието на Копик, той играе задочен треньор, в черен екип с изкуствени нишки, с който прилича на торба за боклук. Римският треньор е в костюм с вратовръзка. По време на прекъсването и двамата вадят мобилните си телефони. Очевадно не разговарят помежду си, но говорят за едно и също. В почетната трибуна забелязах нашия финансов директор с обичайното си облекло за мач — слушалка в ухото и калкулатор — да ме продава на противниковия си колега и моят гол и половина вдига наддаването.

Докато италианският капитан преговаря със съдията, който му е свирил засада, Кайол ми предлага тактика, за да подсилим атаката при липсата на номер 7. Слушам с половин ухо. Току-що съм открил Талия. В сектор Б, под стълбите, съвсем близо до оградата. Най-доброто място, за да ме види как бе лежа отпред. Среща погледа ми, вдига ръка. До нея помахва още една ръка. Руди, малкият ми колекционер на снимки. Разгъват транспарант. Трите букви на името ми, последвани от три удивителни.

Пренареждаме се, провалям решителен пас на Кайол, извинявам се, отговаря ми с примирена физиономия, посочва президента, който обявява смяната му. Не разбирам хитростта. Уишфилд ме потупва по рамото пътьом, прекосявайки превъзбудено терена. Радвам се за него, но е глупаво да се вкарва център, когато другият лагер подсилва задната линия.

Римляните стават откровено агресивни с дълги пасове в гърба на защитата. Господин Копик ни бе наредил да блокираме високите топки, но не успяваме да им попречим, още повече че президентът разби цялата стратегия на мача, определена от треньора. През целия ден ни тъпчеше със записи на последните срещи на Лацио, за да ги „попием“; може да се каже, че бяхме готови да ги посрещнем такива, каквито бяха предишните пъти, но те извадиха шестима нови играчи.

— Централните защитници, приближете се до нападателите, отборът е разделен на две! — крещи от тъчлинията.

Съдията свири, защото той няма право да излиза от своите очертания. Това е върхът: при нас президентът е в засада. Бесен, сяда отново на пейката, пак се изправя при следващата акция и се връща на същото място.

Пас на Вибер към Льофстрьом, който се освобождава, задържане, фалцов удар, който улавям. В момента, когато ще бия шут, двама отзад ме подсичат. Изтърколвам се в калта. Нашите запалянковци викат за нарушение, но съдията не е видял нищо, твърде зает да следи краката на президента да не пресекат линията.

Отборът ме заобикаля, помагат ми да се изправя. Получил съм силен удар в десния глезен. Казвам на М'Гана, който е поел лентата при излизането на Кайол, да ме остави в защита по коридора, докато се възстановя. И получаваме два гола едно след друго. Зоргенсен едва спасява третия, благодарение на лошо центрирано воле, отклонено от бразилеца, който е влязъл на мястото на Вибер, само че се оказваме с един чужденец в повече. Докато обяснят на президента гафа, който може да анулира евентуална победа, съдията свири край на полувремето, без да сме реализирали и най-малък пробив.

Финансовият директор прибира телефона си. Талия и Руди са навили транспаранта си. Със смяната на вратите през второто полувреме, там, където са, няма нищо да видят от головете, които ще отбележа. Още един повод за гняв, за да прогоня болката от глезена.

В съблекалнята президентът се втурва към мен за разбор, дръпва ме настрана и ми споделя с тръпнещ глас, че са се обадили от Манчестър и Арсенал: ако Лацио не приемат офертата, ще ме продаде на англичаните. Казвам му, че не искам да слушам нищо: имам нужда да се концентрирам сам и се затварям в тоалетната.

Седнал на капака, събут, със затворени очи, потривам ръце, за да увелича енергията, и ги поставям върху глезена си, представяйки си мускулите. После започвам да дишам с корем и изолирам болката, според ритуала на witch doctors^[5], на който ме е научил Шака Натзулу. С все по-учестено дишане, изчаквам топлината да се увеличи и ръцете ми да започнат да треперят, после рязко ги отстранявам, изхвърляйки болката с вик.

Възвръщам си дишането, с облежната на стената глава, успокоявам разтревожените гласове зад вратата, че съм съвсем добре. Без да отварям очи, напускам глезена си, за да се прехвърля на терена. Оставям да се подредят комбинации, атаки и пасове, очертавам възможностите си за второто полувреме. Определям един гол в памет на Грег Льомарша, в негов стил: откъсване, пазене на топката, насочен контрол, удар в левия ъгъл. Повтарям на забавен каданс действията си, излъчвам ги през преградата към моите съотборници. Независимо дали има телепатия, или не, изложил съм, каквото очаквам от тях, и ще мога да им отговоря много по-бързо, ако тяхното вдъхновение се обедини с моето. Магията банту на witch doctors действа много повече върху магьосника, отколкото върху външния свят. Затова тя е така ефикасна, заключаваше Шака Натзулу с хитра усмивка.

Когато излизам, президентът се кара с помощник-треньора, единственият, който не застана на страната на Копик. Уединявам се под слушалките на уокмена с празна касета и увеличавам максимално звука на тишината.

Веднага след възобновяването на играта повеждам контраатака, искайки топката с къси подавания; римляните се опитват да ме фаулират всички едновременно и се сблъскват, когато ги финтирам. Откъсвам се, запазвам контрол, подготвям удар в ъгъла; тогава вратарят се спуска към мен, за да ми изиграе отново номера с контакта и подавам на Вибер, който отново е заел мястото си, измъква се и шутира напречно. Вратарят изчиства с ръка, улавям я накрая на тъч линията. Разигравам и се завъртам, преодолявам защитниците и дриблирам уверено, но ми липсва човек в центъра и съдията ми свири засада. Президентът скача от пейката си, размахвайки ръце.

Образуваме стена, Китау спира топката с глава, която улавям на двадесет метра. Този път и другите тръгват с мен: редуваме пасове и къси подавания, които объркват римляните всеки път, когато си

мислят, че са отнели топката. Центриране отзад, което не успява. Диагонален удар на Катахиро, който отскача от гредата към М'Гана, който пък чисти към мен. Поемам с лошия крак, за да се освободя от римската девятка. Облягам се в шпагат на опорния си крак и целя левия ъгъл. Половината стадион се изправя на крака, тифозите реват до смърт. В двете трибуни финансовите директори са извадили мобилните си телефони и наддаването се възобновява.

На седемдесет и третата минута, след четвърт час на напълно затворена игра, през който топката се върти в средата на терена, съдията свири тъч, при положение че има корнер. Катахиро оспорва и е изгонен; оставаме девет души и получаваме трети гол. Под шока, президентът най-сетне се решава да изкара Зоргенсен, който господин Копик бе отстранил, и го заменя с Криби — изключителния антилски вратар, когото получихме от ФК Брюж и който напразно мръзнеше на пейката, докато Зоргенсен размишляваше за данъчната си проверка. Изведнъж задната линия се освободи и можехме да атакуваме. Опитвам се да възстановя резултата с некадърна глава от плонж, после пет минути по-късно М'Гана ми отправя една великолепна фалцова топка, която леко прекарвам между краката на вратаря. Този път останалите едва ме приветстват. Радват се за мен, но биха искали да могат да бележат и за себе си.

Италианците опитват неочакван удар с отскачане от повърхността, Криби изчиства на тридесет метра върху главата на Уишфилд, който е фаулиран при поемането. Пряк свободен удар. М'Гана ме посочва по заповед на президента. Остават някъде към десет минути с допълнителното време, а се разиграва наддаването за моя трансфер. Никога през живота си не съм бил свободен удар. Не знам как се предвиждат действията на стената.

Гледам линията на римляните, сгърчените лица пред нарастващата ярост на техните запалняковци. Сред ревовете на тифозите чувам името си, далеч отзад. Глух тътен, подет може би от Талия и Руди, който се разпространява по стадиона, кратък и упорит отговор на кресливите лозунги на италианците. Затварям очи, опитвайки се да уловя във вените си ударите на сърцето на тълпата, която скандира „Рой“ все по-силно. Построявам действията си, отварям очи. Отстъпване, засилване, смяна на крака в последния

момент, за да отворя стената: променям посоката и отклонявам удара, преди да се е затворила.

Сблъсъкът с Уишфилд и М Тана, които скачат отгоре ми, ме връща към настоящето. Не знам колко време е минало. Повдигат ме, възторжени. Усилията да се съсредоточа, борбата със съмненията напълно са ме изпразнили и нещо в главата ми се е пречупило. Имам чувството, че вече не съм тук, че съм отгърнал страницата. Президентът е прибрал телефоните си, показва широка усмивка, която повдига кръглите му очила до веждите. Продажбата ми явно е уредена. Четири гола. Колко милиона на парче — това не е мой проблем.

Последните минути на мача протичат без мен. Италианците редуват отчаяни атаки и явни фаулове. Опитват се да изравнят с толкова неточни удари, че финалното изсвирване е заглушено от рева на тифозите, които неспирно оскърбяват своя отбор след свободния ми удар.

Двама или трима римляни ме потупват по рамото като за добре дошъл, докато тичам към нашата врата. Антилецът мисли, че идвам заради него. Прегръщам го набързо и го заобикалям, сваляйки фланелката си, която мятам с все сила, изкрещявайки:

— Руди!

Талия я улавя и му я подава. Изпраща ми целувка през усмивка и сълзи. Той размахва палец към мен, притискайки фланелката в себе си.

Посочвам им гигантския екран над трибуните и се връщам при отбора.

— Рой Диркенс, след тази незабравима среща, през която с четири признати гола вие се издигнахте до ранга...

— Вижда ли се отвън?

— На стадиона ли? Да, да: вашата развълнувана публика ви слуша... Издигнахте се до ранга на най-големите футболни легенди, както казах, най-напред браво и, разбира се, въпросът, който всички си задаваме: как го направихте?

Обръщам се към камерата, която операторът държи на рамо наред съблекалнята.

— Талия, чуваш ли ме? Това, което ще видиш сега, е за теб. Това е единственият начин да си откупиш свободата и ако имаш желание да

бъдеш с мен, ще е страхотно, но ти също си свободна. При всички положения, върви при портиерката на моето жилище: при нея има документи, които трябва да подпишеш. Освен това, бих искал, ако можеш, да се погрижиш за кучето...

— Виж ти, това си е истинско лично съобщение! — коментира журналистът, като ми отнема микрофона. — Без да проявявам недискретност, мисля, че става въпрос за Талия Стов, младата актриса, с която напоследък ви виждаме често... Добър вечер, Талия — добавя, гледайки в камерата. — Може да се гордеете с нашия национален Рой... Но виждам президента Руфак, който влиза в съблекалнята. Господин президент, вашата първа реакция!

Правейки се, че не забелязва камерата, президентът тръгва към мен, с очила вдигнати на косата, с открита и широка усмивка, протегнал две ръце, за да ме поздрави за парите, които е спечелил на мой гръб.

— Манчестър — прошушва в ухото ми с победен глас, прегръщайки ме.

Хващам го за раменете, отстранявам го с премерено внимание и строшавам очилата му с глава. Пада на задника си, със зяпнала уста. Играчите и служителите на реда се хвърлят към мен, изпреварени от пресаташето, който пропъжда камерата като комар, заявявайки, че всичко е наред, че нищо не е станало: вътрешни работи. Хващам го за яката. Операторът се е извърнал към журналиста, който квичи, че присъстваме на живо на избиване на чивиите, разбираемо на този етап на надпреварата, тогава запращам Точка-ком в краката му. Падат на земята, крещейки, оплетени един в друг; така съм сигурен, че поне някой ще подаде жалба.

Напомням, приближавайки се към камерата, която отстъпва, че съм в нередовно положение във Франция и че при нарушенията, които току-що извърших, трябва веднага да бъда експулсиран в моята страна. И ако някога въобще се върна в Париж, това ще е за международна среща с Южна Африка, щом спечелим Купата на Нациите. Защото днес, Наталия, съм сигурен в едно — осъществената мечта не е една мечта по-малко.

[1] Френски департамент с главен град Авиньон. — Б.пр. ↑

[2] Отбор на незрящите. — Б.пр. ↑

- [3] Бурни овации със ставане на крака (англ.). — Б.пр. ↑
- [4] Кратък рекламен клип за филм. — Б.пр. ↑
- [5] Шамани (англ.). — Б.пр. ↑

Издание:

Дидие ван Коелер. Среца под знака на X

Американска. Първо издание

ИК „Пулсио“, София, 2007

Редактор: Елена Михова

Коректор: Лилия Вълкова

ISBN: 84-9819-107-06

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.